

வானம்பாடியும் ரோஜாவும்

கெகிறாவ ஸ்வலஹா

வானம்பாடியும் ஓராஜாவும்

0105 - மாதி நெப்பாலிஸ்ட்ரைப் பதில் 5

1105 - தினா யாதி காலி 5

கெக்கிறாவ ஸாலைஹா

ஆசிரியரின் மிற நூல்கள்

வினாக்கள் விடைப்பாடுகள்

1. பட்டுப்புச்சியின் பின்னுகை போன்றும் - 2009
2. அந்தப் புதுச்சந்திரிகையின் இரவு - 2010
3. இந்த நிலம் எனது - 2011

நடவடிக்கை

நிதியை கீழ்க்கண்ட கலை முறை சிறுவர்
கூடி பூர்வப்ரதிக் கூறுகின்றன. குறையாக
நிதிகளிலிருந்து நிபிடாத நிதிகளிலிருந்து கீழ்க்கண்ட
நிதிகளிலிருந்து கூறுகின்றன குறையாக

வானம்பாடியும் ஓராஜாவும் (சிறுக்கதைகள்)

பாதுகாப்பு பாதுகாப்பு

1-2-1022-229-810 ISBN

நீதி நோய் நூல் நோய் நூல் நோய் நோய் நோய் நோய் நோய் நோய்

1. வருபாறி நாயகராம
கெகிறாவ ஸ்ரீலைஹா

பாதுகாப்பு

1-2-1022-229-810 ISBN

பாதுகாப்பு

1-2-1022-229-810 ISBN

பாதுகாப்பு

நீதி நோய் நூல் நோய் நோய் நோய் நோய் நோய் நோய் நோய் நோய்

நீதி நோய் நூல் நோய் நோய் நோய் நோய் நோய் நோய் நோய் நோய்

பாதுகாப்பு

32/21. செக்குபிட்டிய தெற்கு
செக்குபிட்டிய
கெகிறாவ

நீதி நோய் நோய் நோய் நோய் நோய் நோய் நோய் நோய் நோய் நோய்

பாதுகாப்பு

நீதி நோய் நோய் நோய் நோய் நோய் நோய் நோய் நோய் நோய் நோய்

இந்நால் தேசிய நாலக ஆவணவாக்கல் சேவைகள் சபையினது அனுசரணையுடன் அச்சிடப்பட்டது. இதன் உள்ளடக்கக் கருத்துகள் சபையின் கருத்துக்களை பிரதிபலிக்கவில்லை என்பதை கவனத்திற் கொள்ளலும்.

வான்பாடியும் ரோஜாவும்

(கெக்ராவ் ஸாலைஹா

(மைக்ரோக்ராஃபி)

முதற் பதிப்பு : செப்டம்பர் 2014

ISBN 978-955-53263-2-2

தேசிய நாலக ஆவணவாக்கல் மத்தியநிலையம் - வெளியீட்டில் உள்ள படியல் தரவு

ஸாலைஹா பேஹும், எ.

வானம் பாடியும் ரோஜாவும் / எஸ்.ஸாலைஹா பேஹும் - கெக்ராவ் : ஆசிரியர்,

2014

ப.96; செ.ம் 21

ISBN: 978-955-53263-2-2

i 894.811343v.23

ii தலைப்பு

l. சிறுகதைகள்

அட்டை அமைப்பு: க.புரண்தூர்

வெளியீடு

: நாலாசிரியர் வெளியீடு
32/21 - செக்குபிடிய தெருகு, செக்குபிடிய
கெக்ராவ்
தொலைபேசி எண்: 0778364878, 0713363638

அச்சகம்

: பரண் அச்சகம், ரஞ்சியாழ

விலை

: 210/-

பக்தியின் கதவழில்...!!!

ஆற்றாமை எரித்த இதயம்
 ஒரு விளக்குக்காய்
 அழுதிருக்கையில்,
 விடியலையே கைகளில் ஏந்திய
 ஒரு சூரிய தரிசனம்...!
 ஜவஹர்ரஷா!

உங்கள் கம்பீரம் எம்மை நிமிர்த்திற்று.
 உதட்டோரம் தவழும் புன்சிரிப்பு,
 கர்வம் கிஞ்சித்துமில்லாப் பணியு,
 இரவு பகல் பாரா நித்திய அலைச்சல்.
 சாதித்துவிட்டதாய் இறுமாப்பேதுமில்லை.

அன்பின் மிகையால்.
 அன்பு ஜவஹர்ரஷா
 உங்கள் வழிநடக்கத் தோன்றியிருக்கிறது
 எனக்கு...!!
 இ.தோர் சின்னக் காணிக்கை
 உங்களின் நமை எழுப்பி நிறுத்திய
 உயர்மான ஆளுமைக்கு!!!"

ஒரு வானம்பாடியின் அதிரவுகள்

அனுராதபூரக் காற்று ஒரு புத்தம் புதிய அனுபவத்தின் தூண்டலையும் அதன் துலங்கலாக ஒரு வித்தியாசமான உணர்வலையையும் வழிமைக்கு மாறாக கடந்த வாரம் என்னுள் ஏற்படுத்திற்று. தொழிலின் நிமித்தமாக கடந்த ஐணவரி மாதம் முதலாக அனுராதபூரத்தின் வாவிகளைத் தழுவிக் கொண்டோடுவரும் தென்றுலைத் தனிமையில் கவாசிக்கப் பழக்கப்பட்டுவிட்டேன். எனினும் இலக்கிய ஈடுபாடும், தீவிர வாசிப்பும் நீங்கள் அறிந்திருப்பது போலவே அந்நியப்பட்டுப்போன கவலையையும் சேர்த்து அநூரவாவிக் காற்றோடு கவாசித்துக் கொண்டிருக்கின்றேன். சிலவேளை ஆங்கில நாளேடுகளின் அரசியல் வாசிப்புக்களுடன் சேர்த்து பான் கீ மூன், ஒபாமா முதலியோர் தொடர்பான சர்ச்சைகளும் நிறைய நேரத்தை எடுத்து மேற்படி இடைவெளியை ஆயுகல் படுத்துகின்றன.

எனினும் சென்ற வாரம் கெக்கிராவ ஸஹானா மற்றும் கெக்கிராவ ஸலைஹா ஆகிய இரு இலக்கியச் சகோதரிகளின் சந்திப்பும் நட்புதலும் ஏற்பட்ட மூதான் கடந்த வாரம் நு ந்ததாகக் கூறப்பட்ட மடைமாற்றும் நிகழ்ந்தமயக்கான காரணமாகும். “மல்லிகை” யின் மூலம் ஏற்கனவே சஹானா அறியப்பட்டிருந்தார். “பட்டுப் பூச்சியின் பின்னுகை போலும்” என்ற மொழி பெயர்ப்புக் கவிதைத் தொகுதியை கெக்கிராவ ஸலைஹா வெளியிட்டதாகப் பத்திரிகையில் வாசித்துள்ளேன். மேலதிமாக தம்பி வளைம் அக்ரம் அனுப்பி வைத்திருந்த படிகள் (26வது இதழில்) நன்பர் மேமன்கவி வராங்க

“இலக்கியத்தைச் சுவாசிக்கும் இரு சகோதரிகள்” என்ற கட்டுரையும் தான் எனது hard disc இல் பதியப்பட்டிருந்த தகவல்கள். ஆனால் அவர்கள் இருவரும் அண்மையில் என்னைச் சந்தித்தபோது பட்டப்பட்டென்று பொரிந்து அல்லது பொழிந்து தள்ளிய இலக்கியத் துளிகள் மூலம் அவர்களிடமுள்ள ஆழந்த வாசிப்புப் பழக்கமும், இலக்கிய ஆளுமையும் என்னளவில் பாரிய ஆச்சரியங்களைத் தோற்றுவித்தன.

போர்க்காலத்தில் சகல தரப்பினராலும் விளைவிக்கப்பட்ட காயங்களின் ஆழமான வடுக்களைத் தன்னகத்தே கொண்டு துலங்கிய ஈழத்துப் பெண் கவிஞர்கள் பலர் எனது பல்கலைக்கழகத் தோழியர். அவர்களது பேரராட்ட வாசனையுடன் கூடிய ஈழத்துக்கள் சர்வதேச தமிழ்ப் பரப்பில் பல அதிர்வுகளை ஏற்படுத்தியமை உண்மையே. அது மட்டுமன்றி பெண்ணீயக் கருத்து நிலையை முதன்மைப்படுத்தி அதற்குள்ளேயே மூங்கிப்போன பெண் கவிஞர் பலரையும் நான் அறிவேன். முன்னர் பார்த்த இரு தரப்பினரதும் படைப்புக்களுள்ளே அழகியல் லாவண்யமும் படைப்பியல் நுட்பம் சார்ந்த செளந்தர்யமும் கவித்துவமும் ஒவியத்தன்மை வாய்ந்த காட்சிப்படுத்தலும் என்பனவற்றை விடுவும் போர்க்கால வடுக்களும் ஆணாதிக்க வெறித்தனங்களால் ஏற்பட்ட மாறாத காயங்களும் கலைப்படைப்பில் நிலை கொண்டிருக்க வேண்டிய அழகியலுக்கும் கருத்து நிலைக்குமான சமநிலைத் தன்மையை பெரும்பாலும் தளமிப்போகச் செய்தன. இவர்களின் படைப்புக்குள்ளே வாசிப்பின் மூலம் கிடைக்க வேண்டிய தன்னிறைவையும் குதூகலத்தையும்விட போர்க்குணமும், வன்மழும், முரண்தொடையுமே சிலாகித்துக் கொண்டு வெளிப்பட்டன.

ஆனால், அண்மைக் காலங்களில் பிரகாசிக்கின்ற நமது பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த அனார் என்ற பெண் கவிஞரின் படைப்புக்கள் பல நீங்கள் சொல்கின்ற தன்மைகளை மீறி இலக்கண சுத்தமாக - அழகியல் வழுவும் வழுவமைதியும் இன்றி சிறப்பாகக் காணப்படு கின்றனவே” என நீங்கள் முனுமுனுப்பது எனக்கும் கேட்கிறது. அனாரின் படைப்புக்களில் உயிர்ச் சுழற்சியின் பிரவாகம் கட்டுக்

கடங்காமல் பாய்ந்து வருவதனை நானும் ஏற்றுக் கொள்கின்றேன். ஆனால் அனாரின் படைப்புக்களின் உத்தம அளவை பல்வேறு படி நிலைகளுக்காட்டுக் கூடுதல் தாண்டித் தாண்டிச் செல்லக் கூடிய சமிக்ஞை கள் இவர்களில் தெரிகின்றன என்ற கருத்தை நீங்கள் ஏற்றுக் கொள்ள அதிக காலம் எடுக்காது. நான் இத்தகைய நம்பிக்கைளுடன் சவாலுக்காக என் கரங்களை உங்கள் முன் நீட்டக் காரணம் இவர்களின் கவித்துவமான style of presentation உம் புகழ் பெற்ற ஐரோப்பிய இலக்கியங்களுக்குள் இவர்கள் புகுந்து விளையாடும் அனாயாசமுமாகும்.

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக கெக்கிராவ ஸாலைஹா என்னைச் சந்தித்த அதே வாரத்திலேயே மீண்டும் சந்தித்து தான் ஆங்கிலத்தி லிருந்து மொழிபெயர்த்த பத்து புகழ்பெற்ற சிறுகதைகளையும் அவற்றின் மூலப் பிரதிகளையும் என்னிடம் தந்து எனது அபிப்பிராயங்களைக் கேட்டார். அவற்றை வாசித்தபோது ஏற்பட்ட பிரமிப்பானது “பட்டுப் பூச்சியின் பின்னுகை போல”ஸ்லாது நமது பட்டிப்பளையாற்றின் பிரவாகம் போலும் உணர்வுகள் எங்கனும் ஆலிங்கனம் செய்தன.

1990களில் ஆளாந்தன் அண்ணன் தந்த ஒஸ்கார் வைல்டின் The Nightingale and the Rose ஜை வாசித்தபோது அவரின் வரிகள் ஒரு வகைக் குதுர்கலத்தை என்னுள் ஏற்படுத்தின. மேற்படி கதையின் உயிரை அப்படியே பிழிந்து எடுத்து ஸாலைஹா தமிழில் செய்திருப்பதானது வாசகனின் உணர்வுகளில் பல மின்னல் பொறிகளைப் பாய்ச்கும்.

அத்துடன் இத்தொகையில் ஐரோப்பிய எழுத்தாளர்களான ஏர்னஸ்ட் ஹெமிங்வே, அன்றன் செக்கோல், ஜேம்ஸ் ஜெய்ஸ். கேற் வோல்கர், வில்லியம் சோமசெட் மோம் என்பவர்களின் கதைகளும் எவ்விதமான கருச்சிதைவுக்கும் உட்படாமல் மொழி பெயர்க்கப் பட்டுள்ளன.

மட்டுமன்றி, ஆங்கிலத்தில் எழுதும் கீழைத்தேய எழுத்தாளர்

களான அம்ரிதா ப்ரிதம், ஆர். கே. நாராயண், பிரேம்சந்த் ஆகியோரின் படைப்புக்களை தமிழாக்கம் செய்வதிலும் தன் திறனின் உத்தம அளவை ஸ்வல்லஹா வெளிக் கொண்டதுள்ளார்.

அறிவியலுடன் சம்பந்தப்பட்ட ஆக்கங்களை விடவும் உணர்வு களுடன் சம்பந்தப்பட்ட ஆக்கங்களை மொழி பெயர்க்கும் போது மூலமொழி ஏற்படுத்திய அதே அதிர்வினைக் கிட்டத்தட்ட ஏற்படுத்த முடிவதானது எவ்வளவு சிரம சாத்தியமானது என்பதை உங்களால் புரிந்துகொள்ள முடியும். அந்தப் பின்னணியைக் கொண்டு பார்க்கும் போது கெகிறாவ ஸ்வல்லஹா தன்னளவில் கூடிய உழைப்பை எருவாக்கி இத்தொகுதியைக் கொண்டதுள்ளார்.

நேரம் போய்க் கொண்டிருக்கின்றதுதான் என்றாலும் இன்னொரு விடயத்தையும் நான் உங்களுக்குக் கூறியாக வேண்டும்.

உலக இலக்கிய வரலாற்றில் ஒவ்வொரு காலக் கட்டத்தி லும் பிரகாசித்த புலவர்களிலும் எழுத்தாளர்களிலும் அனேகர் தமது தாய் மொழியில் மட்டுமன்றி அவ்வக் காலங்களின் பிரதானமான கல்வி மொழியிலும் சிறப்பான அறிவையும் பரிச்சயத்தையும் கொண்டிருந்தனர். இன்று வரை தமிழில் சிலாகித்துப் பேசப்படும் கவி யரக கம்பன் அவர் காலத்தைய கல்வி மொழியான சமஸ்கிருதத்தை வடநாடு சென்று கற்றுத் தேறியுள்ளார். வடமொழித் தேர்ச்சியும் புலமையும் காரணமாகவே “தேவபாடை”யில் சிறப்பாகப் படைக்கப் பட்டிருந்த இராமாயணத்தை அத்தனை செழுமையுடன் தமிழிற் படைக்க அவரால் முடிந்தது. நமது பாரதி கூட ஒரு காலத்தில் ஆங்கில மொழியில் பித்துக் கொண்டு அலைந்ததினால்தான் தனது புனைப்பெயரை ஆரம்பத்திலே ஷல்லிதாசன் என புனைந்து கொண்டார். மேலும் அல்லாமா இக்பால் கூட உருது மொழியைத் தாய் மொழியாகக் கொண்டிருந்தபோதும் ஆங்கிலத்தில் மட்டுமன்றி அக்காலத்தைய கவிதை மொழியாக சர்வதேசமும் வியந்த பாரசீகத்திலும் புலமை பெற்றிருந்தார். நமது தலைமுறையின் சிறந்த படைப்பாளிகளாக விளங்கும் சுந்தர ராமசாமி முதல் இன்றைய ஜெயமோகன் வரை ஆங்கிலத்திலும் மலையாளத்திலும் ஆளுமை

வாய்க்கப்பெற்றிருந்தனர். நமது நாட்டின் சண்முகம் சிவலிங்கமும் தன் அனுபவங்களினுடே முழுகியெழுந்த கவிதைப் பெட்டகத்தை ஆங்கில இலக்கிய வாசிப்பின் மூலமே செழுமைப் படுத்திக் கொண்டார். (இதற்கு புறநடை உதாரணங்களும் நிச்சயம் உள்ளன.)

இப்படியெல்லாம் இங்கே குறிப்பிடக் காரணம் கெகிறாவ சகோதரிகள் தம்மிடம் இயல்பாகக் கைவரப் பெற்ற தாய்மொழியின் ஆற்றலை அடிப்படையாக்கொண்டு ஆங்கில மொழியில் வாய்க்கப் பெற்ற புலமையாலும், அதன் தூண்டலால் ஏற்பட்டுள்ள தேடலாலும் இன்னும் இன்னும் தங்களைச் சிறப்பாகப் பட்டை தீட்டிக் கொள்ளக் கூடிய சமிக்ஞைகள் நிறையத் தெரிகின்றன.

நீண்டு விட்டது. இல்லையா? கெகிறாவ வானம்பாடிச் சகோதரிகளை தமிழ் இலக்கிய உலகு வாயார வாழ்த்தும். வரட்டுமோ?

அன்புடன்,
மன்கூர் ஏ.காதீர்

முறைகளைக் காட்டுவது நிதி முறை அமைச்சரியும் கூடும் கூடும் பார்லிமெண்ட் குழுமத்தும் பிரதமினியுமாகும். இது விடீஸ் பயன்பாடு விடீஸ் கமிட்டியும் பல்கலை கமிட்டு
 (காலனாட முதலிருப்பு) பொருள்களில்

பொருள்க்கம் கட்டுப்பு பிரிவை

* மண்ணெண்ணெய் நெடி - அம்ரிதா ப்ரிதம்	03
* அந்த இருப்பிடம் - RK நாராயன்	13
* மழையில் நன்றாக பூனை - ஏர்னஸ்ட் ஹெமிங்வே	21
* தும்மல் - என்டன் செக்கோவ்	29
* அந்த வளைந்த கண்ணாடி - என்டன் செக்கோவ்	33
* தாகரிள் கிணறு - ப்ரேம்சந்த்	40
* ஈவ்லின் - ஜேம்ஸ் ஜூய்ஸ்	47
* காதற் கடிதங்கள் - கேட் வோல்கர்	56
* வானம்பாடியும் ரோஜாவும் - ஓஸ்கார் வைல்ட்	64
* மச்சத்துடனான அம்மனிதன் - வில்லியம் சோமஸெட் மோம்	75

என்னுடைய

நியிஷத் துளிகள் ஒரு யுகத்தின் பணிகளினை தலையில் சமந்து சுழற்றியடிக்க வைத்துள்ளபடி நகரும்படியான மின்னல் வேக குறாவளி வாழ்க்கை. அதனிடையேயும் இடையறாத விருப்பமாய் பாம்பாட்டம் ஆட வைக்கும் இலக்கியத்து மீதான இலயிப்பும், அன்பும். மொழிபெயர்ப்பாக்கத்தின் மீதான என் தீராக் காதலின் விளைவாய் இச்சிறுகதைத் தொகுதி உங்கள் கைவந்து தவழ்கிறது.

என் ஆங்கில உயர் கற்கைநெறிகளின்போது கற்க நேர்ந்த இந்தச் சிறுகதைகள் எனக்குள் சாமரம் வீசி நளினம் காட்டிய வண்ணம் நெடுங்காலமாய் ஆக்கிரமிப்புச் செய்தபடியே இருந்தன. பெண்ணுக்குள் மறைந்து நிற்கும் காதலின் தவிப்பும், அவள்தன் சிதைக்கப்பட்ட மனோச்சித்திரங்களும், அறியாமையினால் அவள் விடும் தவறுகளும், ஆக்கிரமிப்பின் பூதக்கரங்களில் நகங்கிச் சிதிலமான அவள்தன் ஜீவிதமும், ஏவரதுவோவான வக்கிரங்களுக்குள் தொலைந்து போன அவளது தன்மான உணர்ச்சியும், இன்னும் என்னென்னவோவெல்லாம் என் தமிழ் வாசகனுக்கும் நானுனுபவித்த வண்ணமே போய்ச்சேர்ட்டுமென்ற பரிதவிப்பே இது தமிழருக் கொள்ள முதன்மைக் காரணம் எனலாம். வித்தியாசமாய் “தும்மல்” கதையோ நேர்மையின் முகத்தில் விழுந்த வசவுகளின் பழிச்சொல்லாய் மனசைப் பிசைந்து போயிற்று. எனவே, எழுதித் தீர்த்துக் கொண்டேன். அதன்மூலமாக, கனக்கும் வாழ்க்கையின் பாரத்தில் கொஞ்சத்தை உங்கள் வாசலண்டையில் இறக்கி வைத்துப் போகிறேன் என்றதொரு திருப்தி. வரட்டுமா?

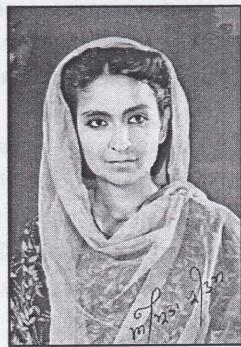

யாப்படுத் திரும்பும்போது வேப் கலைக்கருணா
வீரி சூரி பிரதிஷ்டை என்னியிடங்களில் முறையில்

திருக்கிட முதல் போதி மாலைக்கருணா
பிரபு பாக்ஸிக்கம்பூ திரும்பும் பக்கிடி மாலை
கலைக்கருணா ஒரு பிரமாணி கட்டுமூடு மாலை
மாலைக்கருணா நூல்களுக்கு கீழ் கூறுவதை காட்டுவதை

Amrita Pritam

(31.8.1919 - 31.10.2005)

பஞ்சாபி இலக்கியத்தில் ஓலித்த முதல் பெண்குரல். தன்
வாழ்நாளில் கவிதை, கட்டுரை, நாட்டாரிலக்கியம், நாவல், சிறுகதை என்று
நூற்றுக்கு மேலான நூல்களை எழுதிய பஞ்சாபி இலக்கியத்தின்
முன்னோடிப் பெண்மணி.

தன் பதினொராம் வயதில் தாயை இழந்தார். தந்தை ஒரு ஆசிரியர்.
1947 வரை லாகூரில் வாழ்ந்தார். இந்தியா பாகிஸ்தான் பிரிந்தபோது,
அகதியாக 1948இல் புதுடிலில் வந்தார். எனினும், பாகிஸ்தானாலும் அதிகம்
விரும்பப்படும் ஒரு எழுத்தாளராகவே மிரிந்தார்.

தாயின் இறப்பு தனிமையைத் தந்து வாட்டிற்று அம்ரிதாவே.
இலக்கியத்தின்பால் சர்க்கப்பட்டு, 1936 இல் முதல் நூலைப் படைத்தார்.

பதினாறு வயதில் பரீதம் சிங்குடனான திருமணபந்தம் பல
கசக்கும் நினைவுகளைத் தந்து 1960இல் விவாகரத்தை நோக்கித் தள்ளி,
பெண்ணிலை வாதக் கருத்துகளோடு மேலோங்கி வந்தன அவரது
ஆக்கங்கள். பல மொழிகளில் இவ்வாக்கங்கள் மொழி பெயர்ப்பு
செய்யப்பட்டுள்ளன.

1956இல் சாகித்திய மண்டலப் பரிசு; 1982இல் இந்தியாவின் உயர்
விருதுகளுள் ஒன்றான பாரதீய ஞானபீட விருது; 1969 இல் பத்மவிஷ்ணுஷன்
பட்டம்; 2004இல் சாகித்திய மண்டல வாழ்நாள் சாதனையாளர் விருது என
பல வெற்றிப்படிகளில் கால்பதித்து வந்தவர்.

ஒவியரும், எழுத்தாளருமான இம்ரோஸ்டன் தனது கடைசி நாற்பது
ஆண்டுகளைக் கழித்தார். சிகரட் பற்ற வைத்தபடி இருவரும் எதுவும்
பேசாது. ஒருவரையொருவர் மணிக்கணக்காகப் பார்த்துக் கொண்டே

அமர்ந்திருப்பாம். அம்ரிதாவின் பல நூல்களுக்கு அட்டைப்படம் தயாரித்தவர் இம்ரோஸ். நோயற்று படுக்கையிலிருந்த மாதிரியே 2005 இல் மரணித்துப் போனார் அம்ரிதா.

அம்ரிதாவின் “மண்ணென்னைய் நெடி” எனும் இக்கதை குழந்தையில்லாத காரணத்தால் இந்திய சமூகத்தால் புறக்கணிக்கப் பட்டு தந்கொலையில் வாழ்க்கையை முடித்துக் கொள்கிற ஒரு பெண்ணின் பரிதாபத்தை இயம்பி நிற்கின்றது. கூடவே, குழந்தையில்லை என்பதால் இரண்டாம் திருமணம் நோக்கி விருப்பமின்றியே தள்ளப்படும் ஒரு ஆணின் கையாலாகத்தன்த்தையும் எடுத்துக் காட்டுகிறது. எவ்ர்மீதும் கோபம் வரவில்லை. மாறாக, பரிதாபமே தோன்றுகிறது. ஒரு இன்பகரமான இசையைப் பிறப்பிக்கின்ற புல்லாங்குழல் கூட கதாநாயகன் வாசிக்கிற போது. துயரப் புலம்பலை வெளிப்படுத்துவதாகக் காட்டி அந்த உவமைக் கூடாக பல சேதிகளையும் சொல்லி வைக்கிறார் அம்ரிதா.

The Stench of Kerosene

மண்ணென்னென்னைய் நெந்தி என்று விடுதியில் வாழும் அறிகுலர் அம்ரிதா ப்ரசுப்

வெளியே ஒரு பெண் குதிரை கணத்தது. அந்த கணப்பை உனர்ந்து கொண்ட குலேரி வீட்டுக்கு வெளியே ஓடினாள். அந்தப் பெண் குதிரை அவளது பெற்றோரின் கிராமத்திலிருந்து வருவது. அவள் அவளது தலையை அக்குதிரையின் கழுத்துக்கு எதிர்ப்புமாக நீட்டி தன் தந்தை வீட்டுக் கதவு போல அதை எண்ணி வெளிப் பறத்தே பார்த்தாள்.

குலேரியின் பெற்றோர் “சம்பா” வில் வசிக்கிறார்கள். மேடான உயர்நிலத்தில் அமைந்திருக்கும் தன் கணவனது ஊரிலிருந்து, பாதை வளைந்து வளைந்து கீழிறங்கிச் செல்லும் பள்ளத்தாக்கில் அமைந்து இருக்கும் அவளது பெற்றோரினது ஊருக்கு சில மைல்கள் தொலைவுதான். அவ்விடத்திலிருந்து பார்க்கும் ஒருவருக்கு சம்பா தனது காலடியில் நீண்டு கிடப்பதாகவே உணரத் தோன்றும். எப்போ தெல்லாம் குலேரிக்கு வீட்டு ஞாபகம் வருமோ, அப்போதெல்லாம் தன் கணவன் மனாக்கோடு இந்த இடத்துக்கு வந்து நின்று குலேரி தன் கிராமத்தைப் பார்ப்பாள். சம்பாவின் இல்லங்கள் குரிய ஒளிபட்டு மின்னும் அழகை ரசித்துத் திரும்புகையில், அவனது ஹிருதயம் ஒருவகைப் பெருமித்ததில் பூரித்துத் திணைக்கும்.

வருடத்தில் ஒரு தடவை, அறுவடையின் பின்னரான கொண்டாட்டங்களில் பங்குபற்றவேன சில நாட்கள் பெற்றோர் வீட்டுக்குச் சென்று வர குலேரி அனுமதிக்கப்படுவார். “கார்மண்டி” வரைச் சென்று, சம்பாவுக்கு குலேரியைக் கூட்டி வரவேன்று பெற்றோர்கள் ஒரு மனிதனை அனுப்பி வைப்பதுண்டு. அவளது நண்பியருள் இருவர் - திருமணமாகி சம்பாவுக்கு வெளியே வசிப்பவர்கள் தான் - இதே காலத்தில் பிறந்தகம் வருவார். இவ் வருடாந்த ஓன்றிப்பில் கலந்து கொண்டு, தத்தமது தோழியாரோடு

தன் சந்தோசங்களையும் துயரங்களையும் பகிர்ந்து கொள்வதற்காய் அவர்கள் ஆவலுடன் காத்திருப்பர். பாதைகள் தோறும் கைகோர்த்த படி நடந்து திரிவர். இந்த அறுவடைக் கொண்டாட்டத்திற்காக அவர்கள் புத்தாடைகள் கூடத் தெப்பர். தாவணிகள் நிறந்தீட்டப்பட்டு, கண்ணைப்பறிக்கும் மினுக்க அலங்காரப் பொருட்கள் அதிலே ஓட்டப்படும். கண்ணாடி வளையல்கள் வாங்குவதும் வெள்ளிக் காதனிகள் வாங்குவதுமாய் குதுகலங்கள் கொஞ்சி நிற்கும்.

குலேரி அறுவடைப் பண்டிகைக்காய் நாட்களை எப்போதும் எண்ணிய வண்ணமே இருந்தாள். இலையுதிர் காலக் காற்று, மழைக் கால முகில்களைத் தூத்தி விரட்டி வானம் தெளிவாக இருந்தது. மனம் கொள்ளாச் சிந்தனை வசப்பட்டுக் கிடந்தாள் குலேரி. மாயி மாமாவுக்கு சமைப்பதுவும், பட்டியில் இருக்கும் ஆடு மாடுகளுக்குத் தீணியிடுவதுமாய் அவ்விட்டில் தான் ஆற்ற வேண்டிய நாளாந்துப் பணிகள் போக மீதமிருக்கும் நேரத்தில் எல்லாம், யாரேனும் வந்து தன்னைத் தன் தாய்வீடு கூட்டிப்போக மீதியாகவிருக்கும் நாட்களை எண்ணியபடி உட்கார்ந்திருப்பாள் அவள்.

வருடாந்த அறுவடைக் கொண்டாட்டக் காலமும் வந்தது. தன் குதிரையை மகிழ்ச்சியின் ஆரவாரத்தோடு தொட்டு, தன் துந்தை அனுப்பி வைத்திருக்கும் வேலையாள் நாட்டுவை அன்பு கொண்டு வரவேற்று நாளை பயணத்திற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்தாள் அவள். அவளது மனையின் மனோரம்யக் குதுகலிப்பை விபரித்துச் சொல்ல அவளது முகத்தில் தெரிந்த பூரிப்பே போதும் என்னாம் வார்த்தைகள் தேவையில்லை. தன் வாயில் வைத்து பற்றவைத்துக் கொண்டிருந்த சிகரட் பைப்பை உள்ளிருத்துக் கொண்டு, கண்களை மூடிக் கொண்டாள் அவளது கணவன். புகையிலையின் வாசனை பிழிக்க வில்லையா அன்றி தன் மனைவிக்கு முகம் கொடுக்க முடிய வில்லையா இரண்டிலொன்று அதற்குக் காரணம் என்கிறாற் போலிருந்தது!

“சம்பா சந்தைக்கு வருவீர்கள் இல்லையா? ஒரு நாளைக் கேளும் வந்து போங்களேன்” அவள் கெஞ்சினாள்.

மனாக் புகையிலைப் பைப்பை ஒரு பூறும் வைத்தான். ஆனால் பதிலேதும் சொல்லவில்லை. “என் பதிலில்லை என் கேள்விக்கு?” அவள் குறுக்கே கேட்டாள் மறுபடியும்.

“உனக்கு ஒன்று சொல்லட்டுமா?”

“நீங்கள் என்ன சொல்லப் போகிற்கள் என்று எனக்குத் தெரியும்”

“வருஷத்துக்கு ஒரு தடவை மாத்திரமே நீ உன் தாய் வீடு போகிறாய். இதற்கு முன்னம் உன்னை போக வேண்டாம் என்று ஒரு போதும் தடுக்கவில்லை.”

“பின்னர், ஏன் இந்தத் தடவை மட்டும்...? ஏன் என்னை போகவிடாது தடுக்க வேண்டும் நீங்கள்...?” அவள் வினா எழுப்பினாள்.

“இந்த தடவை மாத்திரம்,” அவன் கெஞ்சினான்.

“உங்கள் அம்மாவே கூட ஒன்றும் சொல்லவில்லை நீங்கள் மட்டும் ஏன் என்னைத் தடுக்க வேண்டுமாம்.” குலேரி ஒரு குழந்தை போல பிடிவாதம் பிடித்தாள்.

“என் அம்மா...” மனாக் அவனது வார்த்தையை முடிக்க வில்லை.

நீண்ட நாட்கள் காத்திருந்த தனது பயணத்திற்காக வைகறையிலேயே எழுந்து குலேரி தயாரானாள். அவளுக்கு குழந்தைகள் இல்லையென்பதால், அவர்களை வீட்டுக்குச் செல்வதிலோ கூடவே கூட்டிப் போவதிலோ ஏற்படும் பிரச்சினைகள் எதுவும் அவளுக்கில்லை. நாட்டு, குதிரையை தயார்படுத்தி வைத்துக் கொண்டு மாமா மாமியிடம் அவள் விடைபெற்று வரும்வரை காத்து நின்றான். அவனது தலையை நீவி, அவளை அவர்கள் ஆசிரவதித்து அனுப்பி வைத்தனர்.

“பாதி வழி வரை உன்னோடு நானும் வருகிறேனே...” மனாக் சொன்னான்.

குலேரி மகிழ்ச்சியில் திளைத்திருந்தாள். புறப்படுகையில், மனாக்கின் புல்லாங்குழலை எடுத்து தன் தாவணிக்குள் மறைத்துக் கொண்டாள்.

காஜியார் கிராமத்தைக் கடந்தும், சம்பா செல்வதற்கான பாதை வளைவில் வைத்து, தன் தாவணிக்குள் மறைத்து வைத் திருந்த புல்லாங்குழலை எடுத்து அவனிடம் நீட்டினாள். அவனது கைகளை தன் கைகளுக்குள் இணைத்துக் கொண்டே அவள் சொன்னாள், “வாருங்கள் உங்கள் புல்லாங்குழலை இப்போது வாசியுங்கள்.”

ஆனால் மனாக் சிந்தனை வயப்பட்டுக்கிடந்ததில் அவள்

சொன்னதில் எதுவும் அவனுக்கு கேட்கவில்லை. “ஏன் உங்கள் புல்லாங்குழலை வாசிக்க மாட்டேன் என்கிறீர்கள்?” அவன் அவனைத் தூருவித்தூருவிக் கேட்டாள். அவன் அவனை வேதனையோடு பார்த்தான். பின் உதட்டோரம் புல்லாங்குழலை வைத்து ஒரு வித்தியாசமான துயரப் பாடல் ஒன்றை மெல்ல இசைத்தான்.

“போகாதே குலேரி” அவன் இரந்து வேண்டினான். “மீண்டும் சொல்கிறேன் இம்முறை மட்டும் போகவேண்டாம்.” தொடர்ந்து சொல்கிறேன் இம்முறை மட்டும் போகவேண்டாம்.” தொடர்ந்து வாசிக்க முடியாமல் புல்லாங்குழலை அவனது கைகளுக்குள் அவன் தினித்தான்.

“ஏன் என்று சொல்லுங்கள்” கேட்டவள் தொடர்ந்து சொன்னாள், “சந்தை நாளன்று நீங்கள் அங்கே வாருங்கள் அப்போது நாயிருவரும் ஒன்றாக இங்கே வந்து விடுவோம் சத்தியமாக...”

மனாக் மீண்டும் அவனை எதுவும் கேட்கவில்லை.

பாதையோரமாய் அவர்கள் நின்றனர். நாட்டுவோ குதிரையை சற்று தூர்த்துக்கு அப்பால் கொண்டு போய், அத்தமிழ்யரின் தனிமையை சீர்குலைத்துவிடாதபடி நிறுத்தி வைத்தான். இதே போலவோர் அறுவடைக் கொண்டாட்ட நாளில் சம்பா சந்தைக்கு ஏழு வருடத்துக்கு முன்னம் நன்பர்கள் சகிதம் இதே பாதையில் பயணப் பட்ட ஞாபகங்களை மனாக்கினது மனது மீட்டிப் பார்த்தது. குலேரியை மனாக் முதன் முதலில் இதே சந்தையில் வைத்துத்தான் சந்தித்தான் காதல் வயப்பட்டதாம் இங்கேதான். பின்னர் எப்படியோ அவனை தனியே சந்தித்து அவள் அவள் கைகளைத் தன் கைகளுக்குள் பொத்தி வைத்துக் கொண்டே, “பால் வாசம் வீசுகின்ற முற்றாத தானியக் கொத்து நீ...” என்று சொன்னதை இப்போது ஞாபகித்துப் பார்த்தான் அவன்.

“மந்தை முற்றாத தானியக் கதிரை நாடிப் போகிறதோ?” உல்லாசம் ததும்பும் சிரிப்புதிர்த்து, தன் கைகளை விடுத்தபடியே அவள் சொன்னாள். “அது முற்றுவதைப் பார்க்கத் துடிப்பது மனுஷ இயல்பு. என்னைக் கரம்பிடிக்க எண்ணினால் என் தகப்பனிடம் சென்று பெண் கேட்கலாமே”

மணப்பெண்ணுக்கான பணத்தை திருமனத்துக்கு முன்னமேயே ஏற்பாடு செய்துவிடுவது மனாக்கின் உறவினர்களிடையே நிலவி வந்த சம்பிரதாயமாகும். குலேரியின் தந்தை அவனுக்காகக் கோரப்

போகும் பணத்தொகை எதுவெனத் தெரியாமல் மனாக் தனக்குள் சங்கடப் பட்டுக்கொண்டிருந்தான். குலேரியின் தந்தையிடம் செல்வ மிருந்தது; நகரங்களில் சென்று வாழுமாவுக்கு வசதிகள் இருந்தன அவரிடம். தன் மகனுக்காக எப்பணத்தொகையும் தனக்குத் தேவைப் படாது என்பதை உறுதியாகச் சொல்லி, தான் எதிர்பார்ப்பது ஒரு நல்ல குடும்பத்தைச் சேர்ந்த மரியாதையான பையனையே என்றவர் சொல்லி விட, அவன் எதிர்பார்த்த வண்ணம் அமைந்த மனாக்கு டனான குலேரி திருமணம் உடனடியாக நடந்தேறியது. ஞாபகங் களில் திளைத்திருந்த மனாக்கின் சிந்தையை, அவனது தோள் தொட்ட குலேரியின் கரங்கள் சிதைத்தன.

“என்னது பற்றி இவ்வளவு ஆழமாய்க் கனவு காண்கிறீர்கள்” அவன் அவனைக் கேலி செய்தாள்.

அவன் பதிலளிக்கவில்லை. தொலைவில் குதிரை பொறுமை யிழுந்து கனைத்தது. குலேரி புற்பட ஆய்த்தமானாள். “இங்கிருந்து சில மைல்களுக்கப்பால் இருக்கும் நீலக்குவளைப் பூந்தோப்பு பற்றித் தெரியுமா உங்களுக்கு...அதனுடாக நடந்து செல்லும் எவரும் செவிடாகித் தான் மீண்டு வருவராம். நீங்களும் அதனுடாகத் தான் கடந்து வந்தீர்களோ என்னவோ நான் சொல்வதெதையும் கொஞ்சமும் காதில் வாங்கிக் கொள்ளாமலிருக்கிறீர்களோ...?”

“நீ சொல்வது சரிதான் குலேரி. நீ சொல்வது எதுவுமே எனக்குக் கேட்கவில்லைதான்” சொல்லிப் பெருமூச்செறிந்தான் மனாக்.

அவர்கள் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டனர். ஒருவருக்குள் புதைந்து கிடக்கும் சிந்தனையை மற்றுவரால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. “நான் இப்போது போகிறேன்” குலேரி மென்மையாகச் சொன்னாள், “நீங்கள் திரும்பி விடுவது நல்லது. வீட்டை விட்டு ரொம்பத் தொலைவு வரை வந்து விட்டங்கள்”

“இந்த தூரமெல்லாம் நடந்தே வந்திருக்கிறாய் நீ குதிரையில் ஏறிக் கொள்வது நல்லது” மனாக் பதிலிறுத்தான்.

“இதோ உங்கள் புல்லாங்குழல்.”

“நீ எடுத்துப் போ”

“சந்தை நாளன்று வந்து வாசிப்பீர்களா...?” சிரித்தபடியே அவன் கேட்டாள். குரியினின் வெளிச்சம் அவளது நயனங்களுக்குள் மின்னிற்று. மனாக் அவனது முகத்தை அப்பால் திருப்பிக்

கொண்டான். குழப்பத்தோடு தன் தோள்களைக் குலுக்கிக் கொண்டு குலேரி சம்பா நோக்கித் திரும்பும் பாதையில் நடக்க, மனாக் இல்லம் நோக்கி திரும்பினான்.

வீட்டில் நுழைந்தவன் சோர்வோடு கட்டிலில் சாய்ந்தான். இத்தனை நேரம் வெளியே போயிருந்தாயா மனாக்...? சம்பாவுக்கே போய் வந்தாயோ?" அம்மா கூவினாள்.

"இல்லை, அங்குவரை போகவில்லை. மஸைப்பகுதியோடு திரும்பி விட்டேன்." அவனது குரல் குறையோடு ஒலித்தது.

"என் கிழட்டுப் பெண்களைப் போல முனகலாய்ப் பேசுகிறாய்?" கர்ண கட்டுரோமாய்க் கத்தினாள் அம்மா "ஆண் மகனாய் இரு."

மனாக்குக்கு மழுமொழி சொல்லத் தோன்றிற்று. "நீ ஒரு பெண்; ஏன் ஒரு மாற்றத்துக்காக நீ என் பெண்ணைப் போல அழக்கூடாது?" ஆணாலும் அவன் மௌனமே காத்தான்.

மனாக் குலேரி தம்பதியாகுக்கு திருமணமாகி ஏழு வருடங்கள். இதுவரை அவள் குழந்தையொன்றைப் பெற்றுக் கொடுக்கவில்லை. எட்டாவது வருடத்துக்கும் இந்த நிலைமை நீடிக்கக் கூடாதென மனாக்கின் தாய், ஒரு ரகசியத் திட்டம் தீட்டியிருந்தாள். ரூபாய் ஐந்நாறை மணப்பெண்ணுக்கான பணமாகச் செலுத்தி இரண்டாம் மனைவி ஒருத்தியை மனாக்கோடு வாழக் கொணர குலேரி தன் தாய் வீடு செல்லும் இக்காலத்தைப் பயன்படுத்த எண்ணியிருந்ததை மனாக்கும் அறிந்திருந்தான். தாய்க்கும், சம்பிரதாயங்களுக்கும் அடிபணிந்தாக வேண்டும் என்ற நிர்ப்பந்தத்தில் அவன் உடல் அப்புதுப் பெண்ணுக்கு இணங்கிற்று ஆயினும், அவனது இதயமோ அவனுக்குள் இறந்தே கிடந்தது.

ஒருநாள் விடிகாலைப் பொழுது சிகரட் ஒன்றைப் பற்றவைத்த படி நின்றவன் தன் பழைய சினேகிதன் ஒருவன் தன்னைக் கடந்து செல்வதைக் கவனிக்கிறான். "ஹேய் பவானி, இந்தக் காலையிலே எங்கே பயணம்?"

பவானி நின்றான். அவன் தன் தோளில் கிடந்து கனத்தது விறகுக் கட்டை. "எங்கேயும் இல்லை; கம்மாதான்..." அவனைத் தவிர்க்கிற மாதிரி பவானி சொன்னான்.

"நீ எங்கேயோ ஒரு முக்கிய பயணம் போய்க் கொண்டிருப்ப தாகத்தான் தோன்றுகிறது" கத்தினான் மனாக் "ஒரு சிகரட்"

கேட்டான் அவன்.

பவானி குந்தினான். மனாக்கின் கையிலிருந்து சிகரட்டை எடுத்துக் கொண்டான். “சம்பா சந்தைக்குப் போய்க் கொண்டிருக்கிறேன்” கடைசியாக அவன் சொன்னான்.

பவானியின் வார்த்தைகள் ஒரு ஊசியைப் போல மனாக்கினது மனதை துளைத்துச் சென்றன.

“சந்தை இன்றுதானா...?”

“ஒவ்வொரு வருடமும் இதே நாளில் தானே சந்தை நாள்” வெறுமையாய்ச் சொன்னான் பவானி. “உனக்கு ஞாபகமில்லையா... ஏழு வருடத்துக்கு முன்னம் இதே கொண்டாட்டத்தில் நாமெல்லாம் ஒன்றாகயிருந்தது ஞாபகமில்லையா...?”

இதற்கு மேல் ஒன்றும் பவானி சொல்லவில்லை. ஆனால், அவனது கண்டிப்பான குரலை உள்வாங்கிய மனாக் தனக்குள் ஒருவகை குழப்பமான சங்கடத்தை உணர்ந்தான். சிகரட் துண்டை கீழே போட்டுவிட்டு, தன் விறகுக் கட்டையை தூக்கிக் கொண்டான் பவானி. அவனது புல்லாங்குழல் அவனது விறகுக் கட்டையிலிருந்து துருத்திக் கொண்டிருந்தது; பவானி கண்ணிலிருந்து மறைகிறவரை மனாக்கின் கண்கள் அந்தப் புல்லாங்குழல் மீதே நிலைத்திருந்தன.

மறுநாள் காலை. மனாக் தன் வயலில் இருந்தான்; தூரத்தே பவானி வருவதைக் கண்ணுற்று. வேண்டுமென்றே மறுபக்கம் முகம் திருப்பிக் கொண்டான். சந்தையைப் பற்றிய சேதிகள் எதையும் பவானி தன்னிடம் சொல்லவிடக் கூடாதேயென்று அவனோடு பேசுவதைத் தவிர்த்தான் மனாக். ஆனால், மறுபுறமாய் சுற்றி வந்த பவானி மனாக்கின் முன்னே அமர்ந்தான். அவனது முகம், ஏரிந்த கரித்துண்டைப் போல சாம்பல் பூத்து சோகத்தில் கிடந்தது.

“குலேரி செத்து விட்டாள்” பவானி அடிக் குரவில் சொன்னான் வெறுமையோடு.

“என்ன?”

“உனது இரண்டாம் திருமணம் பற்றிக் கேள்வியற்று அவள் தன் சேலையில் மண்ணெண்ணையே ஊற்றிக் கொண்டு தனக்குத் தானே தீவைத்துக் கொண்டாள்”

துயரத்தில் ஊமையானான் மனாக். கண்கள் வெறித்தன; தனது வாழ்வே, பற்றி ஏரிவதாக உணர்ந்தான்.

நாட்கள் நகர்ந்தன; மனாக் வெறுமனே தன் வயல் வேலை களில் ஈடுபட்டான். தனக்குத் தரப்படும் உணவை உண்டான். ஆயினும், ஒரு இறந்த மனிதனைப் போல, அவனது முகம் வெளிறி கண்கள் வெறுமை குழந்து கிடந்தன.

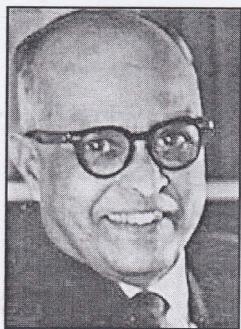
“நான் அவரது மனைவி அல்ல; தற்செயலாக அவர் என்னைக் கட்டிக் கொள்ள நேர்ந்திருக்கிறது.” அவனது இரண்டாம் மனைவி முறையிட்டுக் கொண்டாள்.

ஆனால் வெகு விரைவிலேயே அவள் கர்ப்பமானாள். மனாக்கின் தூய், புது மருமகள் தந்த சந்தோஷத்தில் பூரித்து நின்றாள். மனாக்கிற்கு அவனது மனைவியின் நிலையை எடுத்துச் சொன்னாள் அவள். எதையும் புரிந்து கொள்ள முடியாத மாதிரி அவனது கண்கள் வெறுமையை வெறித்த வண்ணமேயிருந்தன இன்னும்.

மருமகளை பொறுமையோடு இருக்கப் பணித்து மனாக்கின் அம்மா ஆழுதல் சொன்னாள்; “அவனது மனோநிலை இன்னும் கொஞ்ச நாளில் மாறும்; குழந்தை பிறந்து அவனது முடியில் தவழுகையில் அவனது மனசு மாறி விடும்” என்றாள் அவள்.

மனாக்கின் மனைவிக்கு எதிர்பார்த்தபடியே ஒரு ஆண் குழந்தை பிறந்தது. மகிழ்வோடு குழந்தையை சீராட்டி, புத்தாடைகள் அணிவித்து மனாக்கின் மடி மீது கொணர்ந்து வைத்தாள் அவனது அம்மா. தன் மடி மீது தவழும் புதிதாயிப் பிறந்த அக்குழந்தையை நெடு நேரம் வெறித்துப் பார்த்தான் மனாக். எதையும் கிரகித்துக் கொள்ள முடியா இயலாமையோடு எந்த உணர்ச்சி வெளிப்பாட்டையும் காட்டாவண்ணம் அவனது கண்கள் நெடுநேரம் வெறித்தபடியே யிருந்தன. பின், திடீரென அவனது வெறுமை படர்ந்திருந்த கண் களில் பீதி நிரம்பிக் கொண்டது. மனாக் குழநிக் கத்தத் தொடங் கினான். “இவனை அப்பால் எடுத்துப் போங்கள்” பைத்தியம் பிடித்தவன் போல அலுறினான் அவன்.

“எடுத்துப் போங்கள் இவனை; அவனிடம் மன்னெண்ணெய் நெடி வீச்கிறது”

R.K. Narayan

(10.10.1906 - 13.5.2001)

இந்திய இலக்கியத்தின் முன்னோடிகளுள் ஒருவர். மிகப்பெரும் நாவலாசிரியர். சிறுகதை, நாவல், புனக்கதை இலக்கியம் என்று பல துறைகளில் ஜோலித்தவர். பத்ம விழுதன், சாகித்திய விருது, A.C.Benson பதக்கம் என்பன அவரது வெற்றிக்குக் கிடைத்த சில பரிசுகள். ராசிபுரம் கிருஷ்ணகவாமி ஜயர் நாராயணகவாமி என்பது அவரது முழுப்பெயர்.

'Swami and His Friends', 'The English Teacher', 'The Bachelor of Arts' என்பன அவரது புகழ்பெற்ற நாவல்களுள் சிலவாகும். William Faulkner, Guy De Maupassant போன்ற எழுத்தாளர்களின் கதைகளுடன் இவரது கதைகள் ஒப்பீடு செய்யப்படுவன. அப்பா ஒரு பள்ளித் தலைமையாசிரியர். மைகுரி விருக்கும் மஹா ராஜா உயர்நிலைப்பள்ளிக்கு அப்பாவுக்கு கிடைத்த இடமற்றும் அங்கிருந்த ஒரு உண்ணுமான வாசிக்காலையை இவருக்கு அறிமுகம் செய்து தந்ததாம். இவருக்கு ஆசிரியராக நியமனம் கிடைத்தும், சில நாட்களிலேயே அத்தொழிலைக் கைவிட்டு, முழுநேர எழுத்தாளராக மாறி, வீடிலிருந்தே எழுத்த தொடங்கினார். 'The Justice' பத்திரிகையின் நிருபாகவும் பணிபுரிந்தார்.

கோயமுத்தாரில் தங்கை வீட்டிற்குச் சென்றிருந்த தருவாயில் பதினெண்து வயது ராஜும் இவர் உள்ளாம் கவர, திருமணம் நடந்தேறியது. 1939இல் தைபோயிட்டு காரணமாக ராஜும் இறக்க மூன்று வயது மகள் ஹேபாவுடன் தனிமைப்பட்டுப் போனார் திரு.ஆர்.கே. நாராயன்

முரண்பாடுகள் காரணமாக பிரிந்து வாழும் ஒரு தம்பதி பற்றிப் பேசும் இவரது "அந்த இருப்பிடம்" கதை ஒரு தஞ்காலிகமான இருப்பிடமாக இன்று அவர்கள் மறுபடியும் சந்தித்துக் கொள்கிற ஒரு ஆலமரத்தடியை வாசகர்களுக்கு அறிமுகம் செய்து வைக்கிறதா, அன்றி அவர்கள் நிரந்தரமாய்ப் பிரிக்கிறார்களா? பிடிவாத குணமும், தான் சொல்வதே சரியென வாதிடும் இயல்பும் மனவியை சீழிக்கிறது: அலட்சியப் போக்கும், அன்பை வெளிப்படுத்தத் தெரியா குணமும் கணவனை அலைக்கழிக்கிறது. வாசித்துப் பார்ப்போம்.

The Shelter

அந்த இருப்பிடம்

ஆர்.கே. நாராயன்

மழை திடுமென பெய்ய ஆரம்பித்தது. பெருத்த தண்டு பகுதியுடன் அகல தன் கிளைகளைப் பரப்பியபடி பாதையோரத்தே நின்றிருந்த ஆலமரத்தடி மட்டுமே ஒடிப்போய் இருப்பிடம் கொள்ளத் தக்காக இருந்தது அவனுக்கு. தன் பக்கமாய் அடிக்கடி சாரல் வீசியிப்படி பெய்கின்ற மழையை வெறுமனே அவன் அவதானித்த படியிருந்தான். சிறுதுளிகளாயும் பெருத்த சாரலாகவும் பெய்யும் மழை, தன் மேற்சட்டையை முழுக்கவுமே நடைத்து விட்டிருப்பதை யுனர்ந்தவன், எருமை மாட்டுச் சோடியொன்று பாதையோரத்தே வாழையிலைகளைத் மென்று தின்றபடியே நடந்து செல்வதைக் கண்டான். திடீரென்று, மரத்தினது தண்டுப்பகுதியினது வளைவுக் கப்பால் இன்னொரு நபரும் மழைக்காய் அங்கே ஒதுங்கி இருப்பதை அறிய முடிந்தது அவனுக்கு. பூக்களின் மயக்கும் மென் வாசனையை தன்னை நோக்கி காற்றுள்ளி வந்து வீசிச் செல்வதில், அவன் தன்னார்வத்தை அடக்க முடியாத் தவிப்பில் மரத்தண்டுக்கு அப்பால் நிற்பது யாரென்று அவதானிக்க தலையை நீட்டிய போதில்தான் அவனை தனக்கு நேர்த்தியே முகங்கொள்ள வேண்டியதாயிற்று அவனுக்கு. முதல் பிரதிபலிப்பாய், “ஓஹ்” என்ற பெருங்கருலெழுப்பிச் சொன்னவன், பின்னர் பெரும் குழப்பத்திலும் ஒருவகைத் துயரிலும் ஆட்டட்டுப் போனான். அவனை அங்கே கண்டதில் அந்தப் பெண் மணியும் ஒரு கதற்றலை வெளிப்படுத்தினாள். தன்னையடக்கி அமைதி கொள்ளும் அளவுக்கு மீண்டு விட்ட பின்னர் அவன் சொன்னான். “கவலை கொள்ள வேண்டாம் நான் அப்பால் நகர்ந்து விடுகிறேன்.” ஒரு நீண்ட பிரிவின் பின்னராக சந்திப் பொன்றில் தன் மணவிக்கே ஒருவன் இப்படிச் சொல்வது ஒரு மூடத்தனமாகவும் தோன்றலாம். அவனை விட்டு அப்பால் நகர்ந்து தன் பழைய இடத்துக்கே மீண்டான்.

அவன் ஆயினும் மறுபடியும் தன்பழைய நிலைக்கு மீண்டு அவன் கேட்டான். “உன்னை இங்கே கொணர்ந்தது எது?”

தனக்கு அவன் பதிலளிக்கவே மாட்டாள் என்று தான் அவன் என்னினான். ஆனால் அவள் பதிலிருத்தாள். “மழை”. அதை ஒரு பெரும் நகைச்சுவையாய்க்கருதி, தன் சிரிப்பில் அவனை மகிழ்விக்க உத்தேசித்தாற் போல, “அதுவேதான் என்னையும் கூட இங்கழைத்து வந்தது” என்று கூறியவன், அவள் பதிலேதும் கூறாதிருக்கவே தன் மட்மையை உணர்ந்தான். கால நிலை பற்றிய இத்தலைப்பே உரை யாடலை நீடிக்க உகந்ததாய் இருக்க மாட்டாதா என ஏங்கியபடி துயரம் தொனிக்க மறுபடியும் சொன்னான் “எதிர்பாரா மழை.” அவனது குறிப்புக்கு எந்த பதிலும் கொடுக்காமல் அவள் தன் பார்வையை அப்பால் திருப்பிக் கொண்டாள். அதே விடயத்தையே மீண்டும் இழுத்தான் அவன். “ஒரு துளியேனும் மழைக்கான அறிகுறி தென்படுவதாக உணர்ந்திருந்தால், விட்டிலேயே தங்கியிருந்திருப்பேன்; அன்றி, குடையேனும் கொணர்ந்திருப்பேன்.” அவள் அவனது கூற்றை முழுக்கவுமே பூர்க்கணிப்புச் செய்தாள். அவள் ஒரு செவிடைப் போலவே நடந்து கொள்வதாக உணர்ந்தான் அவன். “உன் காதுகள் ஏதேனும் தாக்கத்திற்கு உட்பட்டு விட்டனவோ?” எனக் கேட்கத் தோன்றியது அவனுக்கு. குழம்பிப்போய் அவள் விபரீதமாக எதுவும் செய்து விடக்கூடும் என அஞ்சி போசுதிருந்தான் அவன். மனமுடைந்து போனால் அவள் எதையும் செய்யத் துணிபவள் என்பதை அவன் நன்கறிந்து வைத்திருந்தான். அவனது அந்தத் தன்மையினதும், உணர்வினதும் பலத்தை ஒருபோதும் சந்தேகிக்கவே முடியாது என்கிற மாதிரிதான் அந்தக் குறித்த இரவின் ஆபத்தான நிகழ்ச்சி நடந்தும் விட்டிருந்தது.

அவர்களது இல்லற வாழ்விலே இது மாதிரியான விபரீத நிகழ்வுகள் ஏராளமாகயிருந்தன. வானத்துக்குக் கீழே எதிர் கொண்ட எல்லா அம்சங்களிலும் எந்நேரத்திலும் இருவரும் இரு வேறு எதிரெதிர்க் கருத்துக்களோடுதான் வெளிப்பட்டார்கள். ஓவ்வொரு கேள்வியும் பூர்க்கணிக்கப்பட முடியாதளவில் ஒரு விபரீத விளைவையே கொணரும்படி இல்லாமலில்லை. அது எதுவாகவும் இருக்கலாம் “ரேடியோ சிலோன்” கேட்பதா “ஓல் இந்தியா ரேடியோ” கேட்பதா? ஆங்கிலச் சினிமா நல்லதா தமிழ் சினிமா நல்லதா?

மல்லிகையின் மணம் அதிக வாசனை தருவதா ஆயின் ரோஜாவின் வாசனையில் இதம் இல்லையா என்றெல்லாம் பற்பல முரண்பாடுகள். எதுவாயினும் அது ஒரு விவாதத்தில் முடிந்தது, சச்சரவை உருவாக்கிவிட்டது.

தம்பதியினரிடையே பல நாட்களுக்கு ஒரு பெரும் சச்சரவை உருவாக்கி பிரிவினையை ஏற்படுத்தி விடுகிறாற்போல முரண்பாடுகள் அவை. ஒருவாறாக அமைதியடைந்த நிலைக்கு மாறினாலும் அந்தச் சமாதான நட்பு நிலை கொஞ்ச வினாடிகளே நீடித்தது. அவ்வகைச் சமாதான நட்பு நிலை கொஞ்ச வினாடிகளே நீடித்தது. அவ்வகைச் சமாதான மனோநிலையிலிருந்து நட்புறவின் கருவியாய் உறவை சமாதான என்றென்றும் நீடிப்பதாய் பூஜை அறையில் கடவுள் முன் நின்று என்றென்றும் நீடிப்பதாய் பூஜை அறையில் கடவுள் முன் நின்று சத்தியம் செய்து கொள்வதுமாய் அவர்கள் இனி எந்தப் பிரச்சினை களாலும் நாம் முரண்படுவதில்லை என்பது மாதிரி உணர்வு டனிருப்பர். ஆனாலும் அந்த உடன்படிக்கை சிறிது நேரமே உயிர் வாழும். “இதன் பிறகு, நாம் சண்டையே போடமாட்டோம்.” என்ற சத்தியவாக்கு இருபத்து நான்கு மனித்தியாலத்துள் உடைந்து நொருங்க சின்னச் சின்ன வீட்டுப் பிரச்சினைகள் - வீட்டுச்செலவினம் பற்றியோ, உணவு பற்றிய விமர்சனமோ, வரவு செலவு பற்றிய விவாதங்களோ, மாமா மாமி உறவுகள் பற்றிய சர்ச்சைகளோ மறுபடியும் தலையெடுத்துவிடும்.

இப்போது இம்மறையில் அவன் ஒரு மூலைக்காகி குறுகி நிற்பதாய் உணர்ந்து அவன் தனக்குள் இன்புற்றான். அன்றிரவு அவளை வரவிடாதபடி தடுத்து அவன் கதவை முடிச் சாத்திய ரொம்ப நாட்களுக்கு முன்னம் நடந்ததாய்த் தோன்றுகின்ற நிகழ்வுக்குப் பிறகு, அவளிடமிருந்து எந்தத் தகவலும் இல்லை. அவர்கள் வழுமைபோலவே உணவு பற்றிய தர்க்கத்திலிருக்க, தான் வீட்டை விட்டுப் போய்விடுவதாய் அவள் பயமுறுத்தவே கதவைத் திறந்து “நீ போகலாம்” என்று அவன் கூறிவிட அவனும் அந்த அர்த்தராத்திரியில் புறப்பட்டு விட்டிருந்தாள். அவள் திரும்பி வருவான் என்கிற நம்பிக்கையில் கதவைத் தாழிடாமலேயே அப்படியே வைத்துக் காத்திருந்தான் அவன். ஆனாலும், அவள் வரவில்லை.

“உன்னை மறுபடி பார்ப்பேன் என்ற நம்பிக்கையே இல்லாதிருந்தது எனக்கு.” அவன் தைரியத்தை வரவழைத்துக் கொண்டு சொன்னபோது அவள் சட்டென பதிலிருத்தாள்.

“நான் எங்கேனும் ஆற்றிலோ, குளத்திலோ விழுந்து செத்தி ரூப்பேன் என்று எண்ணின்றீர்களோ?” “ஆமாம், நான் அப்படித்தான் எண்ணிப் பயந்தேன்.” அவன் சொன்னான்.

“அருகிருக்கும் கிணறுகளிலோ, தடாகங்களிலோ என்னைத் தேடிப் பார்த்தீர்களோ?”

“அல்லது ஆறுகளில்”... அவன் சேர்த்துச் சொல்லி புதிலும் சொன்னான்.

“இல்லை, நான் அப்படிச் செய்யவில்லை.”

“அவ்வளவு அக்கறை உள்ளவராக இருந்தால்தான் வியப்படைவேனே நான்...”

“நீயே இத்தனைக்கும் பிறகு மூழ்கிச் செத்திராதபோது, உன்னைத் தேடிப் பாராமைக்காக நீ மட்டும் என்னை எப்படிக் குறை கூற முடியும்?” அவன் பரிதாபமாய் அவளைக் கெஞ்சும் தொனியிற் கேட்டான்.

அவன் தன் கால்களை பூமியில் வேகமாய் உதைத்துத் தட்டி கோபமாய்க் கேட்டாள், “உங்களுக்கு இதயமே இல்லை என்பதை அதுவொன்றே காட்டிலிடுகின்றதே...”

“நீ சொல்வது நியாயமே இல்லை.” அவன் சொன்னான்.

“கடவுளே! இனி என் நடத்தை பற்றிய விமரிசனத்தில் இறங்கி விட்டற்களாக்கும் நீங்கள். எல்லாம் என் விதி. இந்த மழை என்னை இங்கே கொண்டுவந்து விட்டு விட்டதே...”

“முரண்பாடாய் இந்த மழையை நல்லதெனக் காண்கிறேன் நான். அதுதான் நம்மை ஒன்றாய் இங்கே கொணர்ந்து விட்டிருக்கிறது. இதுவரை காலமும் நீ என்ன செய்து கொண்டிருந்தாய் என்று உன்னை நான் கேட்கலாமா இப்போது?”

“இதற்கு நான் பதில் சொல்ல வேண்டுமோ?” அவளது குரலில் ஓரளவு சிரத்தைத் தொனிப்பது கண்டு அவன் தனக்குள் சந்தோஷித்தான். தன்னோடு வந்து விடுமாறு அவளைத் தூண்டிக் கேட்கலாமா? நா நுனியில் உருக்கொண்ட வார்த்தைகளை வெளிச் சொல்லாமல் உள்ளொடுத்து விழுங்கிக் கொண்டு வெறுமென கேட்டான் அவன். “என்னைப் பற்றிச் சொல்ல மிகையாகக் கிடக்கிறது. அவை எதையும் தெரிந்து கொள்ளும் ஆர்வமில்லையா உனக்கு? இத்தனை காலமும் நான் என்ன செய்து கொண்டிருந்தேன் என்பது பற்றிக்

கூடவா அறியும் ஆவலில்லை உன் வசம்?" அவள் பதில் எதுவும் சொல்லவில்லை. முன்பைவிடப் பலமாய் கொட்டுகிற மழையை வெறுமனே பார்த்தாள் அவள். காற்று வீகம் திசை திடீரென்று மாறி, ஒரு பேய்க் காற்று அவளது முகத்தில் நீரை அள்ளித் தெளித்துச் சென்றது. அவன் அதைச் சாக்காய் வைத்துக் கொண்டு தனது கைக் குட்டையை நீடியபடி அவளை நெருங்கி வரவே, அவன் முன் னோக்கி வருவதைக் கண்டு பயந்து பின்வாங்கிய அவள் கத்தினாள். "என்னைப் பற்றி அலட்சிக் கொள்ள வேண்டியதில்லை."

"நீ நனைகிறாய்..." மேலே ஒரு மரக்கிளை அசைந்து சில மழைத்துளிகளை அவளது தலைமயிரின் மீது தெளித்தது. அவன் அவள் பக்கமாய் கைநீட்டி ஆவல் யிகைத்த குரலில் சொன்னான், "நீ தேவையில்லாமல் நனைகிறாய். நீ இந்தப் பக்கமாய் கொஞ்சம் நகர்ந்து வரலாமே... நீ விரும்பினால் நீ நிற்கிற இடத்தில் நான் நின்று கொள்ளவும் முடியும்." இந்த அக்கறையில் மட்டுமே அவள் கரைந்து விடக்கூடும் என அவன் எதிர்பார்த்தான். வெறுமையாய் ஒரு பதில் வந்தது அவளிடமிருந்து. "என்னைப் பற்றி நீங்கள் ஒன்றும் கரிசனை கொள்ள வேண்டிய அவசியமில்லை."

வீதியையே கழற்றி வீசிவிடுமாப்போலப் பயந்கரப் பேய்க் காற்றுடன் பெய்யும் பெருமழையையே பார்த்தபடி அவள் பேசாது நின்றிருந்தாள். "நான் ஓடிச்சென்று ஒரு குடையை அல்லது டெக்ஸியை எடுத்து வரட்டுமோ?" அவன் கேட்டான். அவனை வெறுமையாய்ப் பார்த்து முறைத்து விட்டு அவள் அப்பால் முகம் திருப்பிக் கொண்டாள். அது மாதிரியேயான சில வாசகங்களை அவன் மறுபடி மறுபடி பிரயோகிப்பது கண்டு, அவள் அவனைக் கேட்டாள்.

"நான் என்ன உங்கள் விளையாட்டுப்பண்டமோ?"

"ஏன் விளையாட்டுப்பண்டம் என்று சொல்கிறாய்? நான் அப்படியொன்றும் கூறவேயில்லையே..."

"நீங்கள் விரும்பும்போது தூக்கிக் கொஞ்சவும், உங்களுக்கு வேண்டாதபோது தூக்கியெறியவும் விளையாட்டுப் பொருட்களின் நிலையாட்டம் தான் என் நிலையுமோ?"

"உன்னைப் போகுமாறு நான் கூறவேயில்லை ஒரு போதும்."

"அதுமாதிரி எதையும் மறுபடி கேட்கிற நிலையில் நானில்லை." அவள் சொன்னாள்.

“நான் எனக்குள் எந்தளவு வருந்தினேன் என்று எனக்குத் தான் தெரியும்... செத்தப் போனேன் என்கிறீளவு...” அவன் தொடங்கினான்.

“இருக்கலாம்; ஆணால், இவற்றையெல்லாம் போய் வேறு யாரிடமாவது சொல்லுங்கள்.”

“இதையெல்லாம் சொல்கிறீளவு எனக்கென்று வேறு யாரு மில்லை.” அவன் சொன்னான். “ஆயின், அதுதான் உங்கள் பிரச்சினை. அப்படித்தானே...” அவள் கேட்டாள். “அதில் எனக் கொன்றும் ஈடுபாடு கிடையாது.”

“உனக்கு இதுமே இல்லையா?” அவன் கெஞ்சிக் கேட்டான்.

“என்னை மன்னித்திமூறு நான் சொன்னால் நம்பு நீ. நான் மாறிவிட்டேன் இப்போது.”

“நானும் கூடத்தான்” நான் ஒன்றும் பழைய ஆள் கிடையாது. எவரிடமும் எதையும் ஏதிர்பார்த்து நிற்கப் போவதில்லை இனி நான்.”

“நீ என்ன செய்து கொண்டிருந்தாய் என்று சொல்லவே மாட்டாயா நீ?” அவன் மன்றாடிக் கேட்டான். அவள் தனது தலையை அசைத்தக் கொண்டாள். அவன் சொன்னான், “ஹரிஜுனங்களுக்கான ஒரு பணியில் நீ முனைந்து ஈடுபடுவதாக நான் கேள்வியற்றேன். யாரோ சொன்னார்கள்... அதுபோல ஒரு வேலை என்றுதான் கேள்விப் பட்டேன். உன் நடவடிக்கைகள் பற்றி நான் எந்தளவு அக்கறை காட்டுகிறேன் என்று பார்த்தாயா நீ?”

அவள் எந்த மறுமொழியும் சொல்லவில்லை.

“இவ்வளவு நானும் இங்கேதான் வசித்தாயா அல்லது...?” அவன் கேட்டான். அவளது முகவரியைத் தெரிந்து கொண்டு விடும் ஆவலில் அவன் அல்லலாடுவது பரிந்தது. அவள் மழையின் மீது ஒரு பார்வையை வீசினாள். பின், வெறுப்போடு அவனை நோக்கினாள். அவன் சொன்னான், “நான் மழைக்கு எந்தக் கட்டளையையும் பிறப்பிக்கவில்லை. நாமிருவரும் அதனை ஒன்றாக முகம் கொடுக்க வேண்டியதாயிற்று.”

“அப்படியொரு அவசியமும் கிடையாது. என்னை எதுவும் இங்கே தடுத்து நிறுத்திவிடவும் முடியாது.” சொன்னவள் திட்டான்று மழைக்குள் ஓடினாள். அவளைப் பின்தொடர்ந்து அவன் கத்தினான்.

“இரு. இரு. இரு. நான் பேசமாட்டேன் இனி. சத்தியமாக... திரும்பி வா... நனையாதே.”

ஆணால், அவள் வீழும் மழைத்துளிகளின் திரையினுக்கு அப்பால் ஓடிச் சென்று மறைந்தே போனாள்.

From:- ETC/PRINSETT- English Literature from 1995-Short Stories

An International Society of Education Publication

கூறுவதைத் தொடரி கூறுவது கூறுவதை கூறுவதை
கூறுவதைத் தொடரி கூறுவதைத் தொடரி கூறுவதை
கூறுவதைத் தொடரி கூறுவதைத் தொடரி கூறுவதை

Ernest Hemingway (21.7.1899 - 2.7.1961)

தலைசிறந்த அமெரிக்க இலக்கியவாதி. 1953 இல் புலிட்சர் விருது; 1954 இல் இலக்கியத்துக்கான நோபல் பரிசு.

முதலில் ஒரு நிருபராகவும், முதலாம் உலக யுத்த காலத்தே அம்பியூலன்ஸ் சாரதியாகவும் பணி யாற்றினார். அம்பியூலன்ஸ் சாரதியாகப் பெற்ற அனுபவத்திற் கருவானது அவரது 'A Farewell to Arms' எனும் நூல்.

பின்னர் வெளிநாட்டுத் தூதுவராகவும் பாரிஸில் பணியாற்றினார். தந்தை ஒரு வைத்தியர். தாய் ஒரு இசை வல்லுனர். இசைக்கச்சேரிகள் வைத்தபடி கிராமம் வழியே தாயார் சுற்றித் திரிவதை வெறுத்த ஹெமிங்கே, வேட்டையாடல், மீன்பிடி என்பவற்றில் இன்பம் காணும் ஒருவராகவும், தோப்புகள் வழியே தனிமையை நாடி ஓடுபவராகவும் இருந்தார்.

அம்பியூலன்ஸ் சாரதியாகப் பணிபுரிகையில் விபத்திற் சிக்கியதில் ஆறு மாதங்கள் வைத்திய சாலையில் சிகிச்சை பெற்று வரும் காலத்தே, அக்னே எனும் தாதியடின் காதல் வயப்பட்டார். அக்னே அவரைக் கைவிட்டு இன்னொருவரை மணந்தபோது ரொம்ப நொறுங்கிப் போனார். ஒன்றுன் பின் ஒன்றேன் நான்கு திருமணங்கள்.

ஆயிரிக்கப் பயணம் ஒன்றில் விமான விபத்தில் சிக்கி இறுதிக்காலம் வரை நோயில் துவண்டார். பொருளாதாரச் சிக்கல்கள், பணத் தேவைகள், தனதான பாதுகாப்பு பற்றிய கவலைகள், நோய், அடிக்கடி சந்தித்த விபத்துக்கள் யாவும் வெகுவாய் அவனர் வாட்டி வதைக்க Key west, Florida, Cuba என மாறி மாறி வசித்து The Dangerous Summer' நாலை வெளியிட்டபின்னர் ஒரு கோடைகாலத்தே கியூபாவில் தற்கொலையும் செய்து கொண்டார்.

பூணக்குட்டிகள் எப்போதும் அவருக்கு நேலம் தந்தவையாக இருந்தன. இக்கதையும் மழையில் நனைந்த ஒரு பூணக் குட்டியைப் பற்றி எடுத்தியம்புகிறது. இப்பூணக்குட்டி தனிமையில் வாடும் ஒரு பெண்ணின் அன்பும், அருகாமையும் வேண்டிய மனோபாவத்தை மறைமுகமாகச் சுட்டி நிற்கின்றது.

இத்தாலிய ஹோட்டல் ஒன்றில் விடுமுறையைக் கழிக்க வருகிறார்கள் ஒரு அமெரிக்கத் தம்பதியர். பாலைடி தெரியாமையாலும் அவர்கள் தனிமைப்படுகிறார்கள்; கணவன்று அன்பும், காப்புமின்மையாலும் அப்பெண் தனக்குத் தானே தனிமைப்பட்டும் இருக்கிறாள். பூணக்கும், தனக்குமிருக்கும் ஒற்றுமையை அவள் உணர்கிறாள். ஹோட்டல் பராமரிப்பாளன் பாலைடி தெரியாவிட்டனும் அவளுடு உணர்வுகளை மதிக்கும் ஒருவனாகயிருந்து அவள் உள்ளத்தில் இடம் பிடிக்கின்றாள்.

Cat in the Rain

மழையில் நன்றாக புனை

ஏற்றாள்ட் வெறுதியில்லை

இரண்டு அமெரிக்கர்கள் மட்டுமே அந்த ஹோட்டலில் நின்றிருந்தார்கள். தத்தமது அறைக்கும், அறையிலிருந்து வெளியே யும் படிகள் வழியாக பயணம் செய்து கொண்டிருக்கும் கடந்து செல்லும் இம்மனிதர்களில் எவரையும் அவர்களுக்குப் பரிச்சய மிருக்கவில்லை. கடலுக்கு முகம் காட்டியபடி இரண்டாம் மாடியில் அவர்களது அறையிருந்தது. கூடவே, யுத்த நினைவுச் சின்னத்துக்கும், பொதுப் பூங்காவுக்கும் முகம் காட்டுகின்ற விதத்திலும் இருந்தது அவ்வறை. பச்சை நிற இருக்கைகளும், பென்னம் பெரிய தென்னை மரங்களும் பொதுமக்களது பூங்காவில் இருந்தன. சீரான காலநிலை நிலவுகையில், ஒரு ஓவியன் தன் சதுரச் சட்டகத்தோடு எப்போதும் அங்கே அமர்ந்திருப்பான். கடலையும், பூங்காவையும் எதிர்கொண்ட வண்ணமாய் அமைந்திருக்கிற, கண்கவர் வண்ணப் பூச்சில் மின்னிப் பளபளக்கிற அந்த ஹோட்டலையும், உயர்ந்து வளர்ந்திருக்கும் தென்னைமரங்களது தோற்றுவமைப்பையும் நேளித்தே ஓவியர்கள் அங்கு வருகை தந்தனர். யுத்த நினைவுச் சின்னத்தைப் பார்வையிடுவதற்காக நீண்ட தூரம் பயணப்பட்டு இத்தாலியர்கள் அங்கே வந்தார்கள். வெண்கலத்தாலான அந்நினைவுச் சின்னாம் மழைநீரில் மின்னிப் பளபளத்தது. மழை பெய்த வண்ண மிருந்தது. தென்னைமர ஓலைகளிலிருந்து மழைத்துளிகள் வீழ்ந்தபடி யிருந்தது சொட்டுச் சொட்டாக. செம்மண் பாதைகளில் மழைநீர் தேங்கித் தேங்கி நின்றது ஆங்காங்கே. கடல், மழைக்கூடு அலை யெழுப்பி முன்னோக்கி வருவதும், மறுபடி நகருவதாயும் இருந்தது. நினைவுச் சின்னத்துக்கருகேயிருக்கும் சதுக்கத்திலிருந்து வாகனங்கள் நகர்ந்த வண்ணமிருந்தன. சதுக்கத்தின் குறுக்காக அமைந்திருக்கும் உணவு விடுதியின் பரிசாரகள், ஒருவன் வெறுமை

குற்று கிடக்கும் சதுக்கத்தை அவதானித்தபடி, வாசலடியில் நின்றிருந்தான்.

அந்த அமெரிக்க மனைவி வெளிப்புறம் அவதானித்தபடியேயன்னைக்கொட்ட நின்றிருந்தாள். வெளியே சரியாக யன்னலுக்கு நேரத்திற்கு திசையில் கீழே மழைநீர் சொட்டுகின்ற பச்சை நிற இருக்கைகளில் ஒன்றின் அடியில் ஒரு பூணை குறுகிப் போய் உட்கார்ந்திருப்பது தெரிந்தது. நனையாமல் ஒதுங்கிக் கொள்ள அது முழு முயற்சி மேற்கொண்ட வண்ணமிருந்தது.

“நான் கீழே போய் அந்தப் பூணைக்குடியைத் தூக்கிக் கொண்டு வரப் போகிறேன்.” அமெரிக்க மனைவி சொன்னாள்.

“நான் அதைச் செய்கிறேன்.” அவளது கணவன் கட்டில் விருந்தபடியே பதிலளித்தான்.

“இல்லை, நான் எடுத்துவரப் போகிறேன். அந்தப் பரிதாபகர மான் பூணைக்குடி நனையாதிருக்க மேசைக்கடியில் இருந்து கொண்டு படாதபாடு படுவது போலிருக்கிறது.”

கணவன் கட்டிலின் ஓரத்தே தன் காலடியில் தலை யனைகள் இரண்டை வைத்து குறுக்கலாய்ச் சாய்ந்தபடி, தொடர்ந்து புத்தகம் வாசிப்பிலேயே மூழ்கியிருந்தான்.

“நனையாதே” அவன் சொன்னான்.

மனைவி படிகள் வழியே கீழிறங்கி நடக்கவாரம்பித்தாள். அங்கு நின்றிருந்த ஹோட்டல் சொந்தக்காரன், அவள் தனது அலுவலகத்தைக் கடந்துபோவது கண்டு, தலைதாழ்த்தி அவளுக்கு ஸிரியாதையாக வணக்கம் செலுத்தினான். காரியாலயத்தின் தோலைவு மூலையொன்றில் அவனது மேசை போடப்பட்டிருந்தது. கொஞ்சம் வயதுதான் என்றாலும், நல்ல உயரமான திடகாத்திரமான தேகம் அவனுக்கு.

“மழை பெய்கிறது.” அம்மனைவி இத்தாலிய பாதையில் சொன்னாள். அவளுக்கு அந்த ஹோட்டல் முதலாளியைப் பிடித்திருந்தது.

“ரொம்பச் சீற்ற காலநிலை நிலவுகிறது அம்மனி” மங்கிய அவ்வறையின் தோலைவு தூரத்தே மேசையுருகே நின்றபடியே அவன் சொன்னான். அவளுக்கு அவனைப் பிடித்திருந்தது. முறைப்பாடுகளை ஆழ்ந்த கவனத்தோடு செவிசாய்க்கும் அவனது

தன்மையை அவள் ரொம்ப நேஸித்தாள். அவ்வியல்பை அவள் ரொம்ப ஆராதித்தாள். ஒரு ஹோட்டல் பிரதானியாக அவன் பிரச்சினைகளை உணர்ந்து, உள்வாங்கும் ஒருவனாகயிருப்பது அவனுக்கு மிகவுமே பிடித்திருந்தது. அவனுக்குச் சேவகம் செய்ய விரும்பும் இயல்பினாய் அவனிருப்பதை அவள் மிக விரும்பினாள். அவனது வயதான தீட்சண்யமான முகபாவமும், அவனது பெரிய கைகளும் அவனுக்குப் பிடித்துப் போயிருந்தன.

அவனை ரொம்ப ஆராதித்தபடியே அவள் கதவைத் திறந்து வெளியே பார்த்தாள். மழை படுபெயங்கரமாய்ப் பெய்தது. இறப்பர் குல்லாய் ஓன்றோடு, ஆள் நடமாட்டம் அறுவேயில்லாத சதுக்கத்தி லிருந்து சிற்றுண்டிச்சாலைக்குள் ஒரு மனிதன் வந்து புகுந்தான். அந்தப் பூனைக்குட்டி அதே இடத்திலேயே நிற்கக் கூடும். அந்த மூலைவரைக்கும் சிலவேளை அவனுக்குப் போக முடியலாம். கதவடியில் நிற்கையில் அவனது தலைக்கு மேலே ஒரு குடை விரிந்திருப்பது கண்டு வியந்து பார்த்தவான், அங்கே தன் அறைச் சேவகி நின்றிருப்பதைக் கண்டாள். புன்னைகை பூத்த முகத்தோடு சேவகி சொன்னாள் இத்தாலிய பாலையில் “நீங்கள் நனைந்துவிடக் கூடாது” நிச்சயமாக அந்த ஹோட்டல் முதலாளிதான் அவனை அங்கு அனுப்பியிருக்க வேண்டும்.

சேவகி குடைபிடித்து அருகே நடக்க, அப்பெண்மணி மண் பாதை வழியாக நடந்து மேலே தன்னிறை யன்னலுக்கு சரியாக நோதிரே வந்து நின்றாள். அந்த மேசை பச்சைப் பசேல் என்ற நிறத்தில் தோற்றுமளிக்குமளவு மழையில் நன்கு கழுவப்பட்டிருந்தது. ஆனால், பூனைக்குட்டி போய்விட்டிருந்தது. சட்டென்று ஒரு ஏழாற் றத்தை அவள் உணர்ந்தாள். சேவகி அவனை நேராகப் பார்த்தாள்.

“அம்மணி... எதைத்தேடி நீங்கள் இங்கே...?” இத்தாலிய பாலையில் கேட்க, “இங்கே ஒரு பூனைக்குட்டி இருந்தது...” அமெரிக்க இளம்பெண் கூறினாள்.

“ஒரு பூனைக்குட்டி...?” சேவகி சிரித்தாள். “மழையில் நனைந்தபடி ஒரு பூனை...?”

“ஆமாம், ஆமாம். இந்த மேசையாடியில்...” சொல்லியவள் மேலும் தொடர்ந்தாள். “எனக்கந்த பூனைக்குட்டி வேண்டும். நான் மிக வேண்டுகிறேன். எனக்கொரு பூனைக்குட்டி வேண்டும்.”

அவள் ஆங்கிலத்தில் பேசியபோது, சேவகி முகம் ஒன்றும் புரியாததுபோல இறுக்கம் கொண்டது.

“வாருங்கள் அம்மணி, நாம் உள்ளே போகலாம். நீங்கள் நனைந்து விடுவீர்கள்.” அவள் சொன்னாள்.

“ஆமாமாம். நானும் அப்படித்தான் நினைக்கிறேன்.” அமெரிக்கப் பெண் சொன்னாள்.

அவர்கள் மண்பாதையைக் கடந்து வந்து கதவடியாக உள்ளே நுழைந்தார்கள். சேவகி குடையை மடிப்பதற்காக வெளிப் புறமாக நின்று கொண்டாள். அமெரிக்கப் பெண்மணி தன்னறையைக் கடந்து போகையில், தன் இருக்கையிலிருந்து எழுந்து மறுபடியும் தலைதாழ்த்தி அவளுக்கு மரியாதையோடு வணக்கம் சொன்னான் ஹோட்டல் சொந்தக்காரர்.

மனக்குள் சின்னதாய் ஏதோ ஒரு உணர்வு. அந்த முதலாளி மெல்லிசாய் ஏற்படுத்திவிட்ட உணர்வுதான் எனினும், அது மிக முக்கியமான உணர்வாகத் தோன்றியது அவளுக்கு. ஒரு சின்னக்கீற்றேயேது ஆயினும் முக்கியத்துவம் தரப்பட்ட ஒரு ஆளுமையாக தான் உணர்ப்பத்து தக்களில் ஏதோ ஒரு சலனம் அந்தச் சின்னப் பெண்ணுள் படிகளில் ஏறினாள். ஜோர்ஜ் வாசிப்பில் முழுகி கட்டிலேயேதான் கிடந்தான் இன்னுமே.

“பூனை கிடைத்ததா உனக்கு?” புத்தகத்தைக் கீழே வைத்துவிட்டு அவன் அவளைக் கேட்டான்.

“அது போய்விட்டது.”

“ஆச்சரியமாகயிருக்கிறதே... எங்கே போயிற்று அது?” வாசிப்பில் மூங்கியிருந்ததால் அயர்வற்றிருந்த கண்களுக்கு ஓய்வு கொடுக்கிற நோக்கில் அவன் வெறுமனே கேட்டான்.

அவள் கட்டிலில் அமர்ந்தாள். “அது எனக்கு ரொம்பவும் வேண்டும்.” அவள் சொன்னாள். “என் எனக்கு அது இந்தளவு தேவை என்று எனக்குப் புரியவில்லை. எனக்கந்த பூனைக்குட்டி வேண்டும். பாவம் அது. ஒரு பரிதாபமான பூனைக்குட்டி”

ஜோர்ஜ் மறுபாடு வாசிப்பில் ஆழந்தான்.

அலங்கார மேசையின் கண்ணாடி முன்னே போய் அமர்ந்தாள் அவள். கைக்கண்ணாடி ஒன்றைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு தனது தோற்றுத்தை அதிலே அவதானித்துக் கொண்டாள் அவள். தன் முன்

புத் தோற்றுத்தை முதலிலும், பின்னழகை பிறகும் பார்த்துக் கொண்டாள் அவள். மறுபடியும் பின்பற்ற தோற்றுத்தையும், தன் கழுத்துப் பகுதியையும் கண்ணாடிக்கூடாகப் பார்த்துக் கொண்டாள் அவள்.

“நான் என் கூந்தலை வெட்டாமல் விட்டால் என்ன? அது நன்றாகயிருக்கும் என்று தோன்றவில்லையா உங்களுக்கு...?” கண்ணாடியில் தன் தோற்றுத்தை அவதானித்தபடியே அவனைக் கேட்டாள் அவள்.

ஒரு பையனுடையதைப் போன்று கழுத்தளவில் மட்டும் வளர்ந்திருக்கும் அவளது “கிளிப்” குத்தியிருந்த கூந்தலை ஜோர்ஜ் ஒருமுறை பார்த்துக் கொண்டான் இப்போது. “அது இருப்பது போலவேயிருந்தால் எனக்குப் பிடிக்கும்.”

“எனக்குது அலுத்துப் போய் விட்டது. பையனைப்போலத் தோற்றமளிப்பது ஏரிச்சலுடைவதாகயிருக்கிறது எனக்கு..” அவள் பகர்ந்தாள்.

ஜோர்ஜ் அவனது இருப்பு நிலையை சுற்று மாற்றிக் கொண்டான் கட்டிலிலிருந்தபடியே. அவள் பேசத் தொடங்கும் வரை அவள் மீதான பார்வையை அவன் நீக்கியிருக்கவில்லை.

“நீ அழகாகத் தோற்றமளிக்கிறாய்.” அவன் சொன்னான். அலங்கார மேசை மீது கைத்தளவாடியை வைத்துவிட்டு மறுபடியும் யண்ணலன்டை போய் நின்று கொண்டாள் அவள். இருளாகி விட்டிருந்தது.

“என் தலைமுடியை நீளமாய் வளர்த்து முடிச்சு போட்டுக் கொள்ள வேண்டும் போலிருக்கிறது எனக்கு..” அவள் சொன்னாள்.

“எனக்கு என் மடியில் உட்கார்ந்து கொள்ள ஒரு பூனைக் குட்டி வேண்டும். அதன் உடல் தடவி விட, அது சிலிர்த்துக் கொள்ளும் அழகை ரசிக்க வேண்டும்.” “அப்படியா?” கட்டிலி விருந்தபடியே ஜோர்ஜ் கேட்டான்.

“அத்தோடு நான் விரும்பியவாறான உணவுட்கொள்ளும் முறையில் என் மேசை அமைந்திருக்க வேண்டும். எனக்குச் சில மெழுகுவற்திகள் வேண்டும். கண்ணாடி முன் நின்று என் நீண்ட கூந்தலை சுருளாக்கி வாரிக் கட்டிக் கொள்ள வேண்டும். எனக்கொரு பூனைக்குட்டி வேண்டும். எனக்குச் சில புதிய ஆடைகளும் வேண்டும்.”

“வாயை மூடிக்கொண்டு எதையாவது எடுத்து வாசியேன்..”

அலுத்துப் போய் சொன்ன ஜோர்ஜ், மறுபடியும் வாசிப்பில் ஆழ்ந்தான்.

அவனது மனைவி யன்னலுாடாக வெளியே பார்த்தாள். இருள் மூடிக் கவிந்து கிடந்தது. தென்னை மரங்களின் ஒலைகள் வழியே மழை சொட்டிக் கொண்டேயிருந்தது.

“எனக்கொரு பூனைக்குட்டி வேண்டும்” அவள் சொன்னாள்.

“எனக்கொரு பூனைக்குட்டி வேண்டும். எனக்கு இப்போதே ஒரு பூனை வேண்டும்.”

என்னால் நீண்ட சந்தல் வளர்க்க முடியாவிடினும், எனக்கென ஏந்த விணோதமும் இல்லையெனினும் எனக்கொரு பூனை வைத்திருக்க முடியும்.” அவள் சொன்னாள்.

ஜோர்ஜ் எதற்கும் செவி சாய்க்கவில்லை; அவன் பேசாமல் புத்தகம் வாசித்துக் கொண்டேயிருந்தான். அவனது மனைவி சதுக்கத்திலிருந்து வந்து கொண்டிருக்கும் ஒளியை யன்னலுாடாகப் பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தாள்.

யாரோ கதவைத் தட்டினார்கள். “வாருங்கள்.” புத்தகத்திலிருந்து பார்வையை அகற்றி, ஜோர்ஜ் பார்த்தான்.

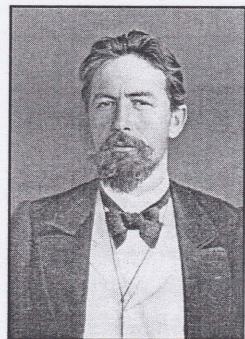
வாசலடியே சேவகி நின்றிருந்தாள். உடம்போடு அணைத்து இறுக்கி வைத்தபடி கைகளில் ஒரு அழகான ஆமையோட்டு வடிவினாலான புதிய இன பூனையொன்றை அவள் பொத்தி வைத்திருந்தாள்.

“இடைஞ்சல் தருவதற்கு மன்னிக்க வேண்டுகிறேன். அவள் சொன்னாள்.

“அம்மனிக்காக இதைக் கொண்டு வந்து கொடுக்குமாறு எஜுமான் வேண்டிக் கொண்டார்.”

From:- ETC/PRINSETT- English Literature, Short Stories, An International Society of Education Publication 1995

Anton P.Chekhov (29.01.1860 - 15.6.1860)

29 ஜூன் 1860 இல் ரஷ்யாவில் பிறந்த இவர், 15 ஜூலை 1904இல் தனது 44ம் வயதில் ஜேர்மனியில் இறந்தார். சிறுக்கதை, நாடகம் என எழுத்தாளராக பளிச்சிட்ட இவர் ஒரு வைத்தியரும் கூட. “மருத்துவமே என் சட்டரீதியிலான மனைவி; இலக்கியமே என்னை ஆனால் எஜமானி.” என்பாராம் செக்கோவ்.

அறு குழந்தைகளில் மூன்றாம் குழந்தை இவர். “எங்கள் திறுமை எம் தந்தையிடமிருந்து நாம் பெற்றது. ஆயினும், நம் ஆன்மாவோ நம் தாயிடமிருந்து கிடைக்கப்பெற்றது.” என்கிறார் என்ன் செக்கோவ். கிரேக்க சிறுவர்களுக்கான பள்ளியில் ஆரம்பக் கல்வியைக் கற்ற இவர் தன் இளம் பராய்த்தை “துயரம்” என்று உவமிக்கிறார்.

வீடுகட்டபெற்ற கடன் தீர்க்க முடியாத பிரச்சினையாகிவிட, தந்தை இரண்டு குழந்தைகளை மட்டும் கூட்டிக் கொண்டு எங்கோ பறந்து விட, மொஸ்கோவில் தாய் குடும்பத்தோடு பரிதவித்தாராம். உள்ளதையெல்லாம் விற்று செக்கோவை படிக்க வைத்தார் தாய். உயர்கல்விக்காக மொஸ்கோ பல்கலைக்கழகம் சென்றார். காச்னோய் வாட்டிற்று இவரை. “நான் இறந்து கொண்டிருக்கிறேன்” என்று வைத்தியரிடம் கூறியபடியே ஒரு குழந்தை உறங்குவது போல மரணித்துப் போனாராம் இந்தத் தத்துவ எழுத்தாளன். ஒரு பெரிய மனோதத்துவ அம்சத்தைக் கையாளும் இக்கதைகள், அவரது நுணுக்கமான சிற்தனைத் தெளிவுக்குச் சான்றென அமைகின்றது.

ଏଇତୁ ଏ ବୁଦ୍ଧ କଥାରେ ଯେତୁମନ୍ଦିରୀ ଯେତେ ୧୦୫୧ ହୋଇଛି ୩୮
ମାତ୍ର ଅକ୍ଷାମ୍ଲେ ଶବ୍ଦରେ ବେଳିମୁହଁମୁହଁରେ ବେଳିମୁହଁମୁହଁରେ ଏହା କଥା
ଏକାଜାତୀୟ"....ଏ ମୂର୍ଖମୁଖୀଙ୍କର ଲାଗୁ ଥାଏ । କଥାକଥାକୁ ଏକାଜାତୀୟ
ମୂର୍ଖମୁଖୀଙ୍କ ପରିବାର ସମ୍ପର୍କମୁକ୍ତାରେ ମୁକାତା ଯାଏବିକୁଠାରେ ଏହା
କଥାକଥାକୁ ଏକାଜାତୀୟ ମୂର୍ଖମୁଖୀଙ୍କ ପରିବାରରେ ଏହା
ଏ ପରିବାରରେ ଏହା ମୂର୍ଖମୁଖୀଙ୍କ ଏହା ଏହାରେ ମୁକାତା ଏହା
ଏହାରେ ଏହାରେ ଏହାରେ ଏହାରେ ଏହାରେ ଏହାରେ ଏହାରେ
ଏହାରେ ଏହାରେ ଏହାରେ ଏହାରେ ଏହାରେ ଏହାରେ ଏହାରେ
ଏହାରେ ଏହାରେ ଏହାରେ ଏହାରେ ଏହାରେ ଏହାରେ
ଏହାରେ ଏହାରେ ଏହାରେ ଏହାରେ ଏହାରେ ଏହାରେ
ଏହାରେ ଏହାରେ ଏହାରେ ଏହାରେ

Author P.C.Pegjor
(୧୦.୧.୧୯୦ - ୧୫.୬.୧୯୬୦)

யூபி முத்து காண்டார் மூலம் கடை நாயியிலை சுதா
பாரிஸில் வாசி சபையில் வென்டி பாஸ்ரா போன்ற

The Sneeze

தும்மல்

அவ்டன் செக்கோவ்

இவான் செர்வியாகோவ் மேடைக்கு மிக அருகாமையில் திரையரங்கின் இரண்டாம் வரிசையிலிருந்து ஒரு நாடகத்தை ரசித்துக் கொண்டிருந்தார். ஓர் ஏழை எழுதுவினைஞர் தான் அவர் ஆயினும், மேல் மட்ட மாந்தர்கள், அலுவலர்கள் அமர்ந்திருக்கும் சபையில் அவர்களுடன் சரிசமமாய் தான் அமரும் பாக்கியம் கிடைத்தமையையிட்டு தன்னளவு மகிழ்ச்சிகரமான மனிதன் இவ்வுலகிலில்லை என்ற பூரிப்பில் திளைத்துக் கிடந்தார் அவர். திடிரென்று தும்மல் வருவது போலவிருந்தது அவருக்கு. தனக்கு முன்னால் அமர்ந்திருக்கும் உயர்மட்ட மாந்தர் அசெளகரியத்தை உணர்க்கடும் என என்னித் தும்மலையாட்க்க ரொம்பப் பிரயத்தனம் எடுத்துப் பார்த்தார் அவர். ஏழையோ, பணக்காரனோ தும்மலை எவர்க்கும் நினைத்த மாதிரி அடக்கிவிட முடியுமா என்ன? ரொம்ப முயன்றும் முடியாது போக பெரிய சத்தத்தோடு அவர் தும்ம, அந்தத் தும்மலின் சத்தத்தில் திரையரங்கில் ஒரு எதிரொலி கேட்டு ஓய்ந்தது. தன் பையிலிருந்த கைக்குட்டையை வெளியே எடுத்து தன் நாசியைத் துடைக்கவாரம்பித்தார் அவர். அப்போதுதான் தன் முன் ஆசனத்தே அமர்ந்திருந்த ஒரு தட்டைத் தலையுடைய வயோதிபர் அவரது கைக்குட்டையால் அவரது தலையை ரொம்பக் கவனத்துடன் துடைத்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டார் இவான். அந்த வயோதிகர் தனக்குள் ஏதோ முனுமுனுப்பதாயும் தோன்றிற்று. இவான் செர்வியாகோவ் அம்மனிதரை அடையாளம் கண்டு கொண்டார். அவர் ப்ரிஸ்ஸலோவ் என்கிற அரசின் உயர் அதிகாரியாவார். “அவர் மீது தும்மி விட்டேனே...” சிந்தித்த செர்வியாகோவ், “அவர் என் உயரதி காரியில்லையாயினும், அவரிடம் நான் மன்னிப்புக் கேட்க வேண்டும்” என்றெண்ணிக் கொண்டார். செர்வியாகோவ் முன்னோக்கிக் குளிந்து

அந்த உயரதிகாரியின் காதில் விழுகிற தூரத்திற்கு நகர்ந்து சென்று மெதுவாய்ச் சொன்னார், “மேன்மை தங்கியவரே, உங்கள் மன்னிப்பை வேண்டுகிறேன். தும்மி விட்டேன். வேண்டுமென்று செய்யவில்லை...”

“ஓ! பரவாயில்லை. நானதை பெரிது படுத்தவில்லை.”

ஆயினும் அந்த ஏழை எழுதுவினைஞர் திருப்தி கொள்ள வில்லை. இதைவிட சிறப்பான முறையில் மன்னிப்பைக் கேட்க வேண்டும் என என்னி சற்றுக் காத்திருந்த பின்னர் மறுபடியும் குனிந்து அவர் காதில் முனுமுனுத்தார்.

“மரியாதைக்குரியவரே, என்னை தயவு செய்து மன்னிக்க வேண்டுகிறேன். வேண்டுமென்று செய்யவேயில்லை நம்புங்கள்.”

“கொஞ்சம் அமைதியாயிருக்கமாட்மா? என்னை தொல்லை படுத்தாதீர்கள்.”

அந்த ஏழையானவருக்கு மனக்குள் பெரும் உறுத்தலாக யிருந்தது. தன் கவனத்தை திரையரங்கிற போய்க்கொண்டிருக்கும் நாடகத்தின் மீது நிலைப்படுத்த முயன்றார். முடியவில்லை. உலகத் திலேயே தான் தான் ரொம்ப மகிழ்ச்சிகரமான மனிதன் என்று இப்போது அவரால் என்னிக் கொள்ள முடியவில்லை. இடைவேளை நேரம் வர, ஓரிரு வார்த்தைகளை உச்சரிப்பதற்கான சக்தியை வர வழைத்துக் கொண்டு திருப்பிரிஸ்ஸலோவ் இருக்குமிடத்துக்குச் சென்று, “நான் தும்மி விட்டேன். மன்னிப்புக் கோருகிறேன் ஜயா, நான் வேண்டுமென்றே...”

“இதையேதான் சொல்லிக் கொண்டிருக்கப் போகிறாயா நீ? நான் அதை மறந்து விட்டேன்.” திருப்பிரிஸ்ஸலோவ் பொறுமையற்றுச் சொன்னார்.

“அவர் என்னதான் மறந்துவிட்டதாகச் சொன்னாலும், அவரது கண்கள், அதன் பார்வை அப்படிச் சொல்லவில்லை. என்னோடு பேசுவதைக்கூட அவர் விரும்பாத மாதிரிதான் தோன்றுகிறது. நான் விபரித்துச் சொல்ல வேண்டும். அப்போது அவர் அதைப் புரிந்து கொள்வார். தும்முவது இயற்கையின் நியதி என்று சொல்ல வேண்டும். இல்லையெனில், அவர் மீது வேண்டுமென்றே நான் தும்மியதாகவல்லவா அவர் நினைத்துக் கொள்வார். இப்போது அப்படி நினைக்காவிட்டாலும் பிறகேனும் நினைத்துவிடக் கூடுமே.”

வீட்டைப் போய் அடைந்ததும், திரையரங்கிலே நடந்தது

பற்றி தன் மனைவியிடம் விபரித்தார் அவர்.

“அவர் உங்கள் உயரதிகாரியாக இல்லாவிட்டாலும், அவரிடம் போய் நீங்கள் மன்னிப்புக் கோரத்தான் வேண்டும்.” மனைவி சொன்னாள்.

தன்னிடமிருந்த மிக நல்ல உடை ஒன்றை எடுத்தனின்து கொண்டு மறுநாள் காலை ப்ரிஸ்ஸலோவ் அவர்களை காணப் பூர்ப்பட்டார் அவர். ப்ரிஸ்ஸலோவினது அறையில் மக்கள் கூட்டம் நிரமியிருந்தது. அவ்வேழை எழுதுவினைஞர், நேரத்தோடு வந்து காத்திருக்கும் நபர்கள் தம் அலுவல்களை முடித்துப் போகுமட்டும் காத்துக் கிடந்தார். பிறகு அவரை மெல்ல நெருங்கிச் சொன்னார். “நேற்றிரவு திரையரங்கில், நினைவிருக்கிறதா உங்களுக்கு? மேன்மை தங்கியவரே, நான் “ம்ம்ம்” தூம்மல் ... தொல்லைபடுத்தி விட்டேன்... உங்கள் மன்னிப்பை நாடி...”

“என்ன தொல்லையப்பா இது? தயவுசெய்து என்னைக் குழப்பத்துக்கு ஆளாக்க வேண்டாம்.” சொன்ன அவ்வுயரதிகாரி தனக்காகக் காத்திருக்கும் அடுத்த மனிதனை நோக்கி “நான் என்ன செய்ய வேண்டும் உங்களுக்கு?” என்று கேட்கவாரம்பித்தார்.

“என் கதைக்கு அவர் செவி சாய்ப்பதாயில்லை. ஆயின் என்னோடு அவர் இன்னும் கோபத்துடனிருப்பதாகத் தான் நினைக் கிறேன்.” அந்த ஏழை எண்ணினார். அவரது அறையிலிருக்கும் எல்லா மனிதர்களும் தத்தமது காரியங்களை முடித்து விட்டுப் போகும் வரை அவ்விடத்திலேயே காத்துக் கிடந்தார்.

ஏற்குறைய எல்லா மனிதர்களும் போய், உயரதிகாரியும் போகும் தருவாயில் கெஞ்சும் தொனியோடு உள்ளுழைந்த இவான் செர்வியாகோவ் சொன்னார். “என்னை மன்னித்து விடுங்கள் ஜூயா... நேற்றிரவு தூம்மல் ஏற்பட்டு விட்டது என்னையறியாமல்...”

அந்த உயர் அலுவலர் கையை ஆட்டியபடியே கோபத்தோடு “நீ கேலி செய்கிறாயாக்கும் என்னை.. என்னைப் பார்த்து சிரிப்பாகயிருக்கிறதா உனக்கு? என்னைக் கொஞ்சம் தனியேயிருக்க விடப்பா...” எனக்கூறி கதவினை அவன் முகத்திலறைந்து மூடினார்.

“சிரிக்கிறேனா.. நானா?” சிந்தித்தார் அவர். “சிரிப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது இதில்? அவரை நான் இனித் தொல்லைப் படுத்தக் கூடாது. ஒரு கடிதம் எழுதிப்பார்க்கலாம்.” வீட்டை நோக்கி நடந்த

படியே யோசித்தார். மடல் எழுத முயன்றார் எனினும் என்ன வார்த்தைகள் இட்டு அதை நிரப்புவதென்ற தீர்மானத்துக்கு அவரால் வர முடியவில்லை. கடைசியாக அவ்வுயர்திகாரியைச் சந்தித்து, இதுபற்றியதோர் இறுதி முடிவுக்கு வந்து விட வேண்டுமென்று யோசித்தார் அவர்.

அடுத்தநாள் ப்ரிஸ்ஸலோவ் அவர்களைச் சந்தித்துச் சொன்னார்.

“என்னால் அந்தச் சம்பவத்தை மறக்க முடியவில்லை. எனதும்மலினால் உங்களைத் தொல்லைப் படுத்திவிட்டேன். உங்களை நான் கேவி செய்வதற்கில்லை சத்தியமாக. நான் உயரதிகாரிகளுக்கு ரொம்ப கொள்வது கொடுப்பவன்...”

“வெளியே போ இங்கிருந்து.” ப்ரிஸ்ஸலோவ் கோபத்தோடு கத்தினார்.

“உங்கள் மன்னிப்பை நாடு...” இவான் செர்வியாகோவ் சொன்னார்.

“வெளியே போ” பயங்கரக் கோபத்தில் கத்தினார் அவர்.

செர்வியாகோவ் நடுக்கத்தை உணர்ந்தார். அவர் சுவரின் மீது சாய்ந்து நின்றபோது கால்கள் நடுங்குவதிலிருந்து சற்று ஓயந்தது. மெதுவாக பின்னால் இருக்கும் கதவை நோக்கி நடந்து வந்தார். ரொம்பச் சிரமத்தோடு நடந்தபடியே தனதில்லத்தையடைந்தார்.

From:- An English Course for Grade 10, Revised Edition,

Educational Publications Dept.Sri Lanka 1983

நடவடிக்கை குடும்ப விவசாயத்தோடு நிலத்தொடர்பு ஏற்று
நடவடிக்கை விவசாயத்தோடு நிலத்தொடர்பு ஏற்று
நடவடிக்கை விவசாயத்தோடு நிலத்தொடர்பு ஏற்று

The Crooked Mirror

அந்த வயளாந்த கண்ணாடி

(ஒரு கிறிஸ்மஸ் கதை) - 1883

அன்டன் செக்கோவ்

நானும் என் மனைவியும் அந்த வரவேற்பறைக்குள் நுழைந்தோம். அங்கே பாசி படர்ந்து, ஈத்தின் நாற்றுமும் கூடவே அடித்தது. ஒரு முழு நூற்றாண்டு காலமாய் வெளிச்கக் கீற்றின் சாயலைக் கூடக் கண்டிராச் சுவர்கள் மீதில் நாம் ஏற்றிய விளக்கின் வெளிச்சம் பரவவே, பலநூறு கண்டெலிகளும், எலிகளும் விரைந்தோடி மறைந்தன. நாம் உள்நுழைந்து பின்னால் கதவை மூடிச் சாத்தியபோது ஒரு பெருங்காற்று வீசி, மூலையிற் குவிந்து கிடந்த தாள்களைச் சுழற்றி வீசிக் குழப்பியடித்தது. அத்தாள்கள் மீதில் ஒளி பாய்ந்தபோது, தொன்மை வாய்ந்த எழுத்துகளும், பதினெண்நாம் நூற்றாண்டின் சித்திரங்களும் அதிலே பதியப் பட்டிருப்பது கண்டோம். சுவரில் தொங்கிய பழங்கால புராதனப் படங்கள் மீதில் பாசி படர்ந்து பச்சை வண்ணம் விரவிக் கிடந்தது. அப்பழங்கால சித்திரத்து முகங்கள் துணிகரமாய், அகந்தை மறுக்கேறிய தொனியில் “கசையடி பட ஆயத்தமாகிறீர் என் தோழரே!” என்று சொல்கிறாற் போலத் தோற்றுமளித்தன.

எம் பாதத்தடங்களின் ஒசை அவ்வில்லமெங்கிலும் எதிரொலித்தது. எந்தன் இருமலோ எம் முதாதையரின் குரல்களுக்கு முன்னம் ஒருபோது பதிலளித்த எதிரொலியாய் சப்தமேற்படுத்திற்று

காற்ஞோ முக்கிப் புலம்பியது. யாரோ நெருப்பு மூட்டப்படும் இடத்திலிருந்து முனகிக் கொண்டிருந்தார்கள். அந்த முனகவில் தோல்வியின் சாயல் கணத்தே கிடந்தது. பெரும் மறைத்துளிகள் இருள் முண்டு சிதைந்து சீரமிந்து கிடந்த யண்ணல்கள் மீது வீழி, அவ்வொலி அவலத்தைத் தோற்றுவித்தது.

ஓ! முதாதையரே, முதாதையரே... நானோ ஒரு அர்த்தம் மிகக் பெருமுச்சோடு அறங்றிக் கொண்டேன். “நான் மட்டும் ஒரு எழுத்தாளனாக இருப்பேனாயின் இச்சித்திரங்களை அவதானித்தே நீளமாய் ஒரு நாவல் ஆக்கியிருப்பேன். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாய், இம்முதாதையர் ஓவ்வொருவரும் ஒரு காலத்தே இளமைப் பூரித்துக் கிடக்க மிளிர்ந்திருப்பார். ஓவ்வொருவருக்குள்ளும் ஒரு காதற்கதை இருந்திருக்கும். என்ன காதல்! பாரேன், உதாரணத்துக்கு அந்த வயதான முதாட்டியை, அதாவது எந்தன் பாட்டியை. அந்த குருபிப் பேய்ப்பெண் கூட தனக்கென தன் தகுதிகேற்றாற்போலக் காதல் பரவசமிக்க கதை ஒன்றைத் தன்னகத்தே விதம் விதமாய் கவை ததும்ப் வைத்திருப்பாள். பார்த்தாயா, அதோ முலையில் தொங்க விடப்பட்டிருக்கும் அந்தக் கண்ணாடியைப் பார்த்தாயா நீ?“ என் இல்லாளைக் கேட்டேன் நான்.

என் பெருமதிப்புழிக்கப் பாட்டியின் புகைப்படத்தருகே மூலையில் கிடந்த கரிய நிற வெண்கலத்தாலான சட்டகத்திற் பொருத்திய விசாலமான கண்ணாடியை அவனுக்கு நான் கட்டிக் காட்டினேன்.

“அந்தக் கண்ணாடிக்கு மாயச்சக்தி ஒன்றிருந்தது. அது என் பெருமதிப்புழிக்கப் பாட்டியைச் சீரழித்து சின்னாபின்னப் படுத்தி விட்டது. அவள் அதை பெருந்தொகைப் பணம் கொடுத்து வாங்கி தன் மரணம் வரைக்குமே அதைவிட்டு சற்றேனும் பிரியாமற் கிடந்தாள். இரவு பகலாய் அவள் தன்னை அதில் அலுக்காமற் சலிக்காமல் பார்த்துக் கொண்டேயிருப்பாள். உண்ணும்போதும், பருகும்போதும் கூட அதை வைத்த கண் வாங்காது பார்த்துக் கொண்டேயிருப்பாள். அவள் இரவு சாய்கையில் தன் படுக்கைக்கே அதைக் கொண்டு சென்று விடுவாள் எப்போதும். இறக்கையில் தன் சவப்பெட்டிக்குள் அக்கண்ணாடியை வைத்தே முடிவிடுமாறும் அவள் கோரியிருந்தாள் எங்களை. அவளின் அவ்விருப்பம், சவப் பெட்டிக்குள் வைத்து விட முடியாத அளவுக்கு அது விசாலமானது என்பதால் மட்டுமே நிறைவேற்றப்பட முடியாததென்றாகி விட்டது.”

“அவள் என்ன அசட்டுப் பெண்ணா?“ வினவினாள் என் இல்லாள்.

“இருக்கலாம். ஆனால் அவனுக்கென்ன வேறு கண்ணாடிகள்

இல்லாமலேயா இருந்தன? இதை மட்டும் அவள் நேளிக்க என்ன காரணம் இருந்திருக்கக் கூடும்? இதைவிட அழகான கண்ணாடியை இவள் கண்டதே கிடையாதா என்ன? இல்லை யில்லை. இதிலே படுப்பியங்கர ரகசியம் ஒன்று புதைந்திருக்கிறது. என் அன்பே, அப்படித்தான் இருந்திருக்க வேண்டும். அந்தக் கண்ணாடி மீதில் ஒரு பேய் அமர்ந்ததாய் ஒரு பழங்கதையுமள்ளது. என் பாட்டிக்கு பேய்களுடன் பரிச்சயம் இருந்திருக்கிறது. அதனால்தான் இந்தப் பைத்தியக்காரத்தனம் எல்லாம். ஆனாலும் நிச்சயமாய் எந்தச் சந்தேகமும் இல்லாமல் வென்கலச் சட்டகத்தில் பொருத்திய இந்தத் தளவாடிக்கு ஒரு மாயச் சக்தி இருந்திருக்க வேண்டும்; இருந்திருக்கிறது." அந்தக் கண்ணாடி மீதில் படிந்து கிடந்த தூஶியினைத் தட்டித் துடைத்த நான் அதிலே என் பார்வையை பதித்தேன். பின்னர் சிரித்தேன். என் சிரிப்போ இறுகிய ஒரு எதிரொலியாய் ஓலித்து பதிலளித்தது. அந்த கண்ணாடி வளைந்திருந்தது. என் முகம் எல்லாப் புறத்தும் நீண்டு இழுபட்டு தோற்றுமளித்தது. நாசியோ என் இடப்புறக் கண்ணத்துக்கும், நாடியோ இரட்டித்தும் மறுபுறத்தே நகர்ந்தும் இடம்பெயர்ந்து காணப்பட்டன.

"என் பெருமதிப்புக்குரிய பாட்டி வித்தியாசமான ரசனை யுடையவளாய் இருந்திருக்கிறாள்" நான் சொன்னேன். "என் மனைவி தயங்கியபடியே கண்ணாடியருகே நகர்ந்து அதனுடாக தன்னைப் பார்த்துக் கொண்டாள். அப்போதுதான் அந்த பெரும் நிகழ்வு இடம்பெற்றது. அவள் வெளிறிப் போனாள்; நடுநடுங்கி அலற ஆரம்பித்தாள். மெழுகுவர்த்தி அவள் கையிலிருந்து நழுவி தரை மீது உருண்டோடிற்று. தீச்சுவாலை ஓய்ந்தது; நாம் இருளால் மூடப் பட்டோம். எதுவோ பாரமாய் தரை மீது விழுதல் உணர்ந்தேன் நான். அது என் மனைவியே. படுப்பியங்கர மரண மயக்கத்தோடு தரையில் சாய்ந்து கிடந்தாள் அவள்.

காற்றோ முன்கலாய் இன்னும் பரிதாபகரமாய் ஒங்கி வீசிற்று. எவிகள் ஆங்காங்கே மறுபடி வேகமாய் ஓடவாரம்பித்தன. சுண்டெவி கள் பத்திரிகைகளை கடித்துக் கொறித்தன. மழைத்துளி யன்னலுடு தெளித்த போது, அச்சத்தில் என் தலைமயிர் நிமிர்ந்து நேரே நிற்க யன்னலுடாய் நிலா தோற்றுமளித்தது...

என் மனைவியைத் தூக்கியெடுத்து என் முதாதையரின்

வதிவிட்டதை விட்டு எடுத்துக் கொண்டு போனேன் நான். அவள் மறுநாள் மாலை வரைக்கும் தெளியா மயக்கத்தில் கிடந்தாள்.

“அந்தக் கண்ணாடி ! எனக்கந்தக் கண்ணாடியை தாருங்கள் !” அவள் சொன்னாள். “அந்தக் கண்ணாடி எங்கே? கேட்டபடியே வலம் வந்தாள் அவள். அதன்பிறகான முழு வாரமுமே அவள் உண்ணவு மில்லை; பருகவுமில்லை; உறக்கமில்லை அவளுக்கு. அந்தக் கண்ணாடியைக் கொண்டந்து தருமாறு நாள் முழுதும் கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தாள் அவள். அவள் விம்மினாள்; தலைமயிரைப் பிய்த்துக் கொண்டாள்; கட்டிலில் சுழன்று சுழன்று வந்தாள். இறுதியாய், அவள் உலர்ந்து இளைத்து இறக்கக்கூடும் என்று வைத்தியர் அறிவிக்க, அவளது நிலைமையின் அபாயகரத்தை உணர்ந்து என் அச்சத்தைச் சமாளித்துக்கொண்டு படிகள் வழியே கீழ்றுங்கிப் போய், என் பெருமதிப்புக்குரிய பாட்டியின் கண்ணாடியை எடுத்து வந்தேன் நான். அதைக் கண்ட மாத்திரத்தில் சந்தோஶ மிகையில் சிரித்து, அதை தன்னோடு அள்ளி முத்தமிட்டு, தன் கண்களை அதற்குள் பதித்தாள். பத்து வருஷங்கள் நகர்வற்றன. இன்னும் அவள் கண்ணாடியையே உற்று நோக்கிய வண்ண மிருந்தாள், ஒரு கணமேனும் அதைப் பிரிந்து விடாமல்.

“உண்மையில் இது நானே தானா?” அவள் முனு முனுத்தாள். அவளது முகத்தின் மீது குதாகலப் பூரிப்பின் வெளிப் பாடுகள் மிகைத்துக் கிடந்தன. “உண்மையில் அது நானே. இக் கண்ணாடி தவிர அனைத்துமே பொய்யுரைப்பன. மக்கள் பொய் சொல்கிறார்கள்; என் கணவரும் பொய்யுரைக்கிறார். ஓ! இதற்கு முன்னம் என்னை நான் பார்த்திருந்தால், உண்மையில் நான் எப்படி இருக்கிறேன் என்று முன்னமேயே அறிந்திருந்தால் நான் இந்த மனிதனை மனந்திருக்க மாட்டேன்! அவர் எனக்கு பொருத்தமே யில்லை! மிகப் பிரபலம் வாய்ந்த உண்ணத் கம்பீரமொளிரும் ஜாம்பவான்கள் என் பாதத்தடியே வீழ்ந்து கிடந்திருப்பர்.”

ஒரு தடவை, என் மனைவிக்குப் பின்னே நின்று கொண்டு நான் தற்செயலாய் அந்தக் கண்ணாடியைப் பார்க்க நேர்ந்த ஒரு கணப்போதில்தான் ஒரு படுப்பங்கர ரகசியத்தை நான் கண்டறிந்து கொண்டேன். தினறவைக்கும் அழகொளிர என் ஜீவிதம் முழுதுமே நான் கண்டிரா ஒரு பெண்மையின் தாண்டவம். அது இயற்கையின்

பேர்ப்புதம். அழகின் நிச்சலனம். புகழினதும் காதலினதும் பேரின்பம். ஆயினும், இது எப்படி சாத்தியமாயிற்று? என்னதான் நிகழ்வுற்றது? என் அவலட்சணமான அத்தனைக் கவர்ச்சியில்லா மனைவி இத்தகைய ஏழிலரசியாக மாற்றமுற்றது எவ்விதம்? ஏன்?

ஏனெனில் அந்த வளைந்த கண்ணாடி என் மனைவியின் அழகற்ற முகத்தை எல்லாப் புறமும் நீட்டிச் சுருக்கி எப்படி யெப்படியோ பிரதிபலித்துக் கிடக்க அந்த இடம்பெயர்வு தற் செயலாய் அவளை ஏழிலாக்கி விட்டிருக்கிறது. கழித்தல், கழித்த வுடன் பெருக்குப்பட அதுவே கூட்டலை உருவாக்கிவிட்டது.

இப்போது நாமிருவரும், நானும் என் இல்லானும் அந்தக் கண்ணாடி முன்னே வீற்றிருக்கிறோம் ஒரு சிறு கணப்போதும் அதிலிருந்து பார்வையை மீட்டெடுக்க முடியாமல் அதையே உற்று நோக்கியபடி. என் நாசி என் இடது கன்னம் மீதில் ஒட்டிக் கிடக்க என் நாடி இரண்டாய் உடைந்து பகுதிகளாய் கிடக்க ஒரு புறம் சரிந்து கிடக்கிறது; ஆயினும், என் இல்லாள் வதனமோ, அமைதி குடிகொண்டு அதன் அழகில் நான் பைத்தியம் போலும் மதிமயங்கி கிடக்கும் அளவுக்கு.

“ஹா, ஹா, ஹா!” காட்டுத்தனமாய் முழங்கிச் சிரித்தேன் நான்.

எவருக்கும் கேட்கா தொனியில் என் இல்லாள் முனகலாய்ச் சொல்லிக்கொண்டேயிருந்தாள்.

“நான் எத்தனை அழகாய் இருக்கிறேன்!”

Anton Chekov, Collected Works in 5 Volumes, Vol. 1,
Stories 1880- 1885, Translated By Allex Miller and Ivy Litvinov, Raduga
Publishers, Mosco 1987

ஒரு அநேகமான மனமுறையை பிரதிக்கப்படும் நோயை நூலாக எழுதப்பட்டுள்ளது என்று

எனும் நூலை முறையில் புதிய முறையை பிரதிக்கப்படும் நோயை நூலாக எழுதப்பட்டுள்ளது என்று

Premchand

(31.6.1880 - 8.10.1936)

நிஜப்பெயர் தன்பத்ராய். உத்திரப்பிரதேசம் பண்ணேயில் ஜூலை 31 1880 இல் பிறப்புக்கண்ட எழுத்தாளர் இவர். வாரணாசியில் ஒக்டோபர் 08, 1936 இல் மரணமானார். கிராமத் தபாலதிபர் ஒருவரது மகன். முதலில் உருது, பின்னர் பார்சிய மொழி என்பன கற்றுத் தேர்ந்தார். “சிவசெல்வன்” இவரது முதல் நூல். பல்கலைக்கழகம் நுழையமுடியவில்லை ஆதலால் ஆசிரியரானார். பின் உதவிக் கல்விப் பணிப்பாளாகவும் ஆகி, பாடசாலைகளைக் கவனித்துக் கொண்டார். முப்பத்தொன்பது வயதில் கலைப்பட்டதாரியாகினார். இலக்கியத்தின்பால் ஸ்ரக்கப்பட்டார். போலவே, பத்திரிகைத் துறையிலும் ஆற்வம் காட்டினார். “நவாப்ராய்” என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பொன்றை அவர் எழுத, பிரித்தானிய அரசு அரசு பாடசாலையான்றின் ஆசிரியரால் இது எழுதப்பட்டது என அறிந்து சினமுற்று, எஞ்சியிருக்கும் எல்லாப் பிரதிகளையும் தேடித் தேடி தீயிட்டுப் பொசுக்கிற்று. வெளிநாட்டு ஆட்சியாளர்களது அடிமைகளைப் போல வேலை செய்வது பிடிக்காமல் வேலையை விட்டு நீங்கினார். பதினான்கு வயதுச் சிறுமி ஒருத்தியை மணந்து அவ்வாழ்க்கை தோல்வியில் முடிந்து விட, சிவராணி என்ற ஒரு விதவையை 1909 இல் இவர் மறுமணம் செய்தார். இது இந்தியக் கலாசாரத்தில் அனுமதிக்கப்படாத ஒரு விடயமாக அப்போது கருதப்பட்டமையால், பெரும் எதிர்ப்பை சம்பாதித்துக் கொண்டார். அரசு தொழில் பறிபோக அதுவும் ஒரு காரணமானது. இரு குழந்தைகளோடும், உடல்நலக் குறைவோடும் எழுத்தே இவருக்குத் தீணியிட்டது. 1936 இல் மரணிக்கும்வரை வறுமையும், கடன் தொல்லையும், நோயும் வாட்டி அலைக்கழித்தன அவரை. அரசின் கட்டுப்பாடுகளுக்கு மத்தியில் அச்சக்ததை நடாத்திச் செல்வதில் ரொம்பத் திணந்தினார்.

அவரது நாவல்களும், சிறுக்கைகளும் அரசியல், சமூக சீர்திருத்தம், நகர்ப்பு கிராம வாழ்க்கைகளுக்கிடையேயான முரண்பாடுகள் பற்றிப் பேசுவன.

சாதாரண இந்திய மக்களையும் சென்றடையுமாறு இருந்த எளிமையான இவரது நடை எல்லோரையும் கவர்ந்தது. துயரமும், வழுமையுமே இவரது கதைகளில் விரவிக் காணப்பட்டன.

கிட்டத்தட்ட 300 சிறுக்கதைகள், 14 நாவல்கள், கட்டுரைகள், கடிதங்கள், நாடகங்கள், மொழிபெயர்ப்புகள் என்று ஏராளமான ஆக்கங்களைப் படைத்தார். இவரது ஆக்கங்கள் ஆங்கில, ரஷ்ய மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. “தாக்கரின் கிணறு” பிராமண மக்களுக்கும், ஹரிஜனங்களுக்குமிடையோன ஏற்றத் தாழ்வு பற்றிப் பேசுகின்றது. தீண்டத் தகாதவர்களாய் பிராமணர்களால் கருதப்படும் இம்மக்கள் வாழுதற்குப் படும்பாடும், போராட்டமும் புலப்படுத்தப்படுகின்றது இக்கதை வாயிலாக.

மாவகால தூங்கும் வெள்ளியறை மாளகி வசூத்ராகு ரோகன் தீவிர அடிக்காடு நீர்வை கூடுதல் சுதா இருக்கிறதே

The Thakur's Well

தாகூரின் கிணறு

ப்ரேரணீந்

ஜோகு இலையினாலான கோப்பையிலிருந்து நீரைக் குடிக்க வாய்ருகே எடுத்தபோது, தண்ணீரில் ஏதோ வித்தியாசமான நாற்றும் வீசிற்று “என்ன தண்ணீர் இது? ரொம்ப நாற்றுமதிக்கிறதே.. என்னால் அதைப் பருக முடியவில்லை; வீணாகிப் போன தண்ணீரை தந்து விட்டாயோ என்னவோ? தொன்றைடையல்லாம் பற்றி ஏரிகின்றதே...” கங்கியிடம் முறைப்பட்டான் அவன்.

தினமும் மாலையில் கங்கி பாத்திரங்களில் நீர் நிரப்பி வருவது வழமை. கிணறோ ரொம்பத் தொலைவிலிருந்தது. ஆதலால், பலமுறை சென்று நீர்ஸ்ஸி வருவதெனும் பணி அவனுக்கு ரொம்பக் காங்கியிருந்தது. நேற்றுத்தான் சென்று இந்த நீரைக் கொணர்ந்திருந்தாள் அவன். கொண்டு வருகையில் ஒன்றும் அப்படி மனக்கவில்லை அந்நீரில். இப்போது எப்படி வந்தது இந்தத் துர்நாற்றும்? கோப்பையே நாசிக்கருகே கொண்டு வந்து பார்த்தாள் அவன். உண்மையிலேயே அது நாற்றும் வீசத்தான் செய்தது. நிச்சயமாக கிணற்றில் ஏதேனும் விலங்குகள் விழுந்து இறந்திருக்கக் கூடும். ஆயினும் தண்ணீர் அள்ள வேறெங்குதான் செல்ல முடியும் அவனால்..? அவனுக்கு எதுவும் தெரியவில்லை.

தாகூரின் கிணறுக்கு அவன் போவதை எவரும் அனுமதிக்கப் போவதில்லை. கண்டால் குழநிக் கத்தக் கூடும். கிராமத்தின் மறுமுனையிலும் கடை முதலாளி வீட்டிலும் ஒரு கிணறு இருக்கத் தான் செய்தது. அதில் நீர்ஸ்ஸவும் அவனுக்கு எவரும் அனுமதி தர மாட்டார்கள். அவளைப் போன்றோருக்கு கிராமத்தில் ஒரு கிணறுமே இல்லையெனும் நிலைதான்.

ஜோகு கொஞ்ச நாளாய் நோயற்றிருந்தான். சற்று நேரம் தாகத்தைப் பொறுத்துப் பார்த்தான் அவன். பிறகு சொன்னான்,

“என்னால் பொறுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை. ரொம்பத் தாகமாய் இருக்கிறது. கொண்டு வா அந்தத் தண்ணீரை. முக்கை இறுக்கி முடிவிட்டு அருந்திப் பார்க்கலாம்.”

கங்கி அதை அவனிடம் நீட்டினாள். அவனது சர்வநிலை அசுத்தமான நீரைக் குடிப்பதால் மோசமாகி விடக்கூடும் என்பதை அவள் அறிவாள் ஆயினும், அதைக் கொதிக்க வைத்துக் குடித்தால் கொஞ்சம் பாதுகாப்பு என்பதையெல்லாம் அவள் அறிய மாட்டாள். “எப்படி அதைக் குடிக்க முடியும் உங்களால்? அதில் எந்த மிருகம் விழுந்து இறந்து போயிற்றோ என்னவோ. போய் நான் கொஞ்சம் தண்ணீர் எடுத்து வருகிறேன் பொறுங்கள்.” அவள் சொன்னாள்.

ஜோகு வியாபோடு அவளை ஜோக்கினான். பிறகு சொன்னான். “எங்கு போய்த்தான் தண்ணீர் எடுத்து வரப் போகிறாய் நீ சொல்.”

“தாக்கருக்கும், கடை முதலாளிக்கும் கிணறுகள் இருக்கத்தானே செய்கின்றன. ஒரு செம்பு நிரப்பிக் கொள்ளவா விட மாட்டார்கள் எனக்கு?”

“கையை காலை உடைத்துக்கொண்டு வந்து சேரப் போகிறாயாக்கும் நீ. சும்மா கிட. பிராமணர் சபிப்பர். தாகூர் அறிந்தால் கம்பால் அடிப்பான். காசாசை பிடித்த கடைக்காரனோ அவன் கொடுக்கும் ஓவ்வொரு காக்ககும் ஜந்து ரூபாய் வட்டி எதிர் பார்ப்பானே. உதவி செய்வது பற்றி பீற்றிக் கொண்டாலும், நம் போன்ற எனியோர் பற்றி யாருக்கென்ன கவலையும், அக்கறையும்? நாம் வெறுமனே சாக வேண்டியதுதான். யார்தான் இந்த வாசல் பக்கம் வந்து எட்டிப் பார்க்கப் போகிறார்கள்? நீ அவர்களது கிணற்றுக்குச் சென்று நீரெடுப்பதை இது மாதிரி ஆட்கள் என்ன அங்கீரிக்கவா போகிறார்கள்?”

கசப்பான நிஜம்தான். அந்த வார்த்தைகளை கங்கியால் மறுக்க முடியவில்லை. ஆயினும், நாற்றமடிக்கும் நீரை அவள் குடிப்பதை அவளால் அனுமதிக்க முடியாது.

இரவு ஒன்பது மரியாவில் இருக்கும். கஷ்டப்பட்டுவிட்டு வந்த உழைப்பாளிகள், விவசாயிகள் ஆழ்தாக்கத்தில் அமிழ்ந்து போயிருந்தார்கள். அரை டசன் அல்லது அதற்குமதிகமான வெட்டிப் பேச்சாளர்கள் கூட்டமொன்று தாகூரின் வீடில் ஒன்று கூடியிருந்தார்கள். வயல் வெளிகளிலும், வேலைத்தளங்களிலும், நீதிமன்றங்களிலும் அவர்கள் செய்த வீரதீர்ச் செயல்களையும், கெட்டித்தனங்

களையும் சொல்லிப் பீற்றுக் கொள்ளவன்றி, பிரலாபிக்கவன்றி ஏன் இவர்கள் ஒன்றுகூடப் போகிறார்கள்? எத்தனை கெட்டித்தனமாய் தாக்கர் லஞ்சம் கொடுத்து உள்ளூர் பொலிஸாரிடமிருந்து தண்டப் பண்மோ, தண்டனைகளோயின்றி ஆவணங்களைப் பெற்றுக் கொள் கிறான். எழுதுவினைஞர்களோ, நீதிபதிகளோ கூட ஒரு பிரதி பெற முடியாமலிருக்கையில், ஜம்பதுக்கும் நூறுக்கும் ஓவ்வொருவர் கேட்டுக் கொண்டிருக்க ஒரு சல்லிக் காகமின்றி அது பறந்து வந்து தாக்கரை அடைந்து விடுகின்றதே.. இதையெல்லாம் கையாள உங்களுக்குச் சரியான மார்க்கம் தெரிந்து கொள்ள முடியுமாக வேண்டும்.

கங்கி தண்ணீர்ளள் இக்கணத்தே தாக்கரின் தோட்டத்தை வந்தபைத்திருந்தாள்.

மெல்லிய விளக்கொளி கிணற்றியில் ஒளிர்ந்த வண்ண மிருந்தது. கிணற்றின் கவரோரத்தே ஒளிந்து, கங்கி சரியான தருணத்துக்காகக் காத்திருந்தாள். இவ்வூரிலே அனைவரும் தான் இந்தக் கிணற்றிலே தண்ணீர் குடித்துப் போகிறார்கள். எவருக்கும் மூடப் படுவதில்லை அக்கிணறு. இவள் போன்ற தூதிச்சுடம் பிடித்த ஒரு சிலருக் குத்தான் அவர்தம் பாத்திரங்களில் நீர் நிரப்பும் வாய்ப்புகள் கிடையாது.

கங்கியின் கோபம் மிகைத்த ஹிருதயம் சம்பிரதாயங்களின் தடைச்சுவருக்கும், தடுப்புச் சட்டங்களுக்கும் எதிராக சினங்கொண்டு அழுதது. ஏன் அவள் இத்தனை கீழ்மட்டத்திலும், மற்றவர்கள் அவ்வளவு உயர்த்திலும் இருக்க வேண்டியாயிற்று? மர்பை தழுவும் கயிறினை அணிந்தமையால் தகுதி வந்ததா இவர்களுக்கு? அவர்களுள் நல்லவர் என்று சொல்கிறுமாதிரி எவரும் இக்கிராமத்தில் இல்லை. அவர்கள் திருடினர்; ஏமாற்றினர்; நீதிமன்றத்திலே புழுகினர்; ஏழை மந்தை மேய்ப்பாளன் ஒருவரிடமிருந்து அதேநாள் தாக்கர் ஒரு ஆட்டை திருடி கொன்று உண்டுவிட்டான்; பன்னிரண்டு மாதங்களும் அவர்கள் ஆலய மதகுருவிட்டின் குதாடினர்; கடைக்காரன் விற்கு முன்னம் நெய்க்கு என்னென்ற கலப்படம் செய்து விடுகிறான்; அவர்கள் தமக்குத் தேவையானோரை வைத்து நாள் முழுக்க வேலை வாங்குவர்; ஆணை அவர்களது உழைப்புக்குக் கூலி கொடுத்து அவர்கள் வாழ்வை சுற்றுச் சிற்பிக்க ஒருபோதும் முன்வர மாட்டார்கள்; அவர்கள் எப்படி இவ்வளவு உயர்த்தியும். வல்லமையும் கொண்டவர்களாய் இலங்குகின்றனர்? வார்த்தை ஜாலமும், வாய்ச் சவாலமும் தான். நாம் நல்லவர் என்று கூவிக் கொண்டு, அவர்களைப் போல நாம் ஒன்றும்

அலைவதில்லையே என்று கங்கி யோசித்தாள். கிராமத்திற்குள் அவள் நழைந்து விட்டால் போதும். வெறியும், காமும் கொப்புளிக்கிற கண்களால் அவர்கள் அவளைப் பார்ப்பதை அவளைவாள். வெறி யின் தீச்சு வாலையோடு அலைவர் அவர்கள். ஆயினும், அவளைவிட அவர்கள் உயர்த்தி எனக் காட்டிக் கொள்ள படாதபாடுபடுவர்.

கிணற்றுடிக்கு ஆட்கள் வந்து கொண்டிருப்பதை அறிந்த அவள் மனம் படபடப்பில் அடித்துக் கொண்டது. யாராவது அவளைக் கண்டு விட்டால் அவள் அதற்குக் கொடுக்க வேண்டியிருக்கும் விலை என்னவென்று யோசித்துப் பார்த்தாள் அவள். அவர்களிடமிருந்து மீண்டு வெளியே வரவும் எவ்வழியுமில்லை. அவள் அவளது வாளியை தனக்கருகே எடுத்து. கயிற்றைச் சுருட்டி வைத்து, ஒரு மரத்தின் இருள் நிழலுக்குள் மறைந்து கொள்ள முயன்றாள்.

இம்மாந்தருக்கு எவர் மீதுமே இரக்கம் வராதோ என யோசித்தாள் அவள். கூலியின்றி வேலை செய்ய மறுத்த ஒரே காரணத்துக்காக மற்றாக என்பானை இரத்தம் மாதக் கணக்கில் கக்கி கக்கியிருக்குமாப்போல குருமாய் அவர்கள் அடித்து வைத்தத்தை அவள் என்னிப் பார்த்தாள். இவற்றால்தான் அவர்கள் உயர்ந்தோர் என எண்ணிக் கொள்கின்றனரோ என்னவோ?

இரண்டு பெண்கள் நீரள்ள வந்தார்கள். அவர்கள் பேசிக் கொள்வது கங்கிக்குக் கேட்டது. ஒருத்தி சொன்னாள்:-

“அவர்கள் அங்கே நிம்மதியாயிருந்து உணவுண்டு கொண்டிருக்கிறார்கள். நாம் நீரள்ளி அள்ளிச் சாக வேண்டியிருக்கிறது. நமக்கான எந்தக் கவனிப்புமில்லை. ஒரு கோப்பை வாங்கக் கூடக் காசில்லை நமக்கு.”

“நாம் நிம்மதியாயிருப்பது கண்டால் அவர்களுக்குப் பொறுமை வந்து விடுகின்றது.”

“ஒரு நாளைக்காவது ஒரு வாளி தண்ணீர் கொணர்ந்து தந்திருப்பரா அவர்கள்? நீ கண்டிருக்கிறாயா சொல்? அவர்களது அடிமைகளைப் போல நமக்குக் கட்டளையிட்டுக் கொண்டிருப்பர்.”

“ஆமாம், அடிமையில்லாமல் வேறு யார்? நமது உணவுக் காகவும், உடைகளுக்காகவும் இந்தப்பாடு பட வேண்டியிருக்கிறது. ஜந்தாறு ஸுபாய் தேவைப்பட்டால் திருட வேண்டியிருக்கிறது. ஆயின், அடிமையின்றி வேறு யார் நீ?”

“என்னை அவமானப் படுத்தாதே தங்காய். மறுஉலக நிம்மதிக்

காக இவற்றைச் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. இதையே வேறு யாருக்காவது செய்து கொடுத்தால் காசாவது கிடைக்கும். அவர்களும் நன்றியுடனிருப்பர். செத்துச் செத்து வேலை செய்ய வேண்டியிருக்கிறது.”

அவர்கள் இருவரும் நீரள்ளிக் கொண்டு அப்பால் சென்றதும், கங்கி மர நிழலிலிருந்து மெல்ல வெளியேறி கிணற்றிட நோக்கி வந்தாள். தாகூரின் வீட்டில் வெட்டிப் பேச்க பேசிக் கொண்டிருந்தவர்கள் எல்லோரும் இப்போது தத்தமது வீடுகளுக்குப் போய் விட்டிருந்தார்கள். தாகூரும் கதவைத் தாழிட்டுவிட்டு உள்ளே உறங்கப் போய் விட்டான். நிம்மதிப் பெருமுச்ச விட கங்கி ஒரு கணம் எடுத்துக் கொண்டாள். வயல்வெளியின் எல்லாப் பக்கங்களும் தெளிவாய்ப் புலப்பட்டது. கடவுளின் தோட்டத்தே அமுதம் திருட வரும் இளவரசன் கூட இத்தனைக் கவனமாய் அடியெடுத்து வைக்க மாட்டான் போலும். கங்கி கிணற்றிட நோக்கி நுனிவெளால் சந்தியின்றி நடந்தாள். இதற்கு முன்னம் இது போலவோர் தீவிர முயற்சியை எதன் பொருட்டும் தான் மேற் கொண்டதில்லை எனப்பட்டது அவனுக்கு.

வாளிக்கு கயிற்றைக் கட்டினாள் அவள். எல்லாப் புறமும் கவனமாய்ப் பார்த்துப்பார்த்து எதிரியின் கோட்டைக்குள் இரவில் நுழையும் படைவீரனைப்போல அவள் முன்னேறினாள். பிடிப்பட்டு விட்டால் என்றால் அவ்வளவுதான். கருணையினதோ, பச்சாதாபத்தினதோ நம்பிக்கை துளிகூட இருக்கப் போவதில்லை அவனுக்கென. ஏராள மான வேண்டுதல்களோடு தனக்குள் தைரியத்தை வரவழைத்துக் கொண்டு இறுதியாக வாளியை கிணற்றுள் போட்டாள் அவள்.

மெல்ல மெல்ல அது நீரில் மூழ்கிற்று. ஒரு துளி சந்தடி கூட இல்லை. கங்கி தன் பலத்தையெல்லாம் கூட்டி அதை மேலே இழுத்தாள். ஒரு கெட்டிக்கார விளையாட்டு வீரன் கூட இவ்வளவு வேகமாய் அதை இழுத்திருக்கப் போவதில்லையோ என்னவோ”

அவள் கயிற்றுடன் வாளியை இழுத்து கிணற்றுச் சுவர் மீதில் வைத்தாள். திடீரென்று கதவு திறக்கப்படும் ஒசை கேட்டது. புலி வாய் திறந்து தன்னை நோக்கி நகர்ந்து வருவதை கூட அவளை அந்தாவு அச்சமுட்டியிருக்காது. கயிறு அவள் கையை விட்டுத் தலையிற்று. பெரும் இரைச்சலோடு வாளி வேகமாய்ச் சுழன்று சுழன்று ஒடி கிணற்றுள் சென்று வீழ, அதைத் தொடர்ந்து கயிறும் நீருள் சலசலத்து விழும் ஒசை கேட்டது.

கர்ச்சித்தபடியே “யாரது? யாரது?” எனக்கேட்டபடி தாகூர் கிணற்றுடி நோக்கி முன்னேறி வர, தன்னால் முழந்தளவு வேகமாக அக்கினற்றியை விட்டு கங்கி தலைதெறிக்க ஒடினாள்.

வீட்டை அவள் அடைந்தபோது ஜோகு வாயில் இலைக் கோப்பையை வைத்து அந்த நாற்றமடிக்கும் அழுக்கு நீரை அருந்திக் கொண்டிருந்தான்.

From:- The G.C.E. O/L English Literature Anthology, Dept Of Eng,
N.I.E.Maharagama,Educational Publications Dept 1993,1994

James Augustine Aloysius Joyce

(2.2.1882 - 13.1.1941)

இருபதாம் நூற்றாண்டின் எழுத்தாளர். ஜீரில் நாட்டின் புகழ்பெற்ற கவிஞரும் கூட. 'Ulysses' இவரது புகழ்பெற்ற நாவலாகும். கவிதை, நாடகம், பத்திரிகைத் துறை, பிரசுரமான கடிதங்கள் என்று பல கோணங்களில் மிளிர்ந்தவர்.

தந்தை ஒரு வரி அறவிட்டாளராவார். Dublin நகரிலிருந்து பத்தொன்பது மீற்றர் தொலைவிலிருக்கும் Bray நகருக்கு தந்தையுடன் கூடச் சென்றபோது ஒருதடவை நாய்க்கடிக்கு ஆளானதில் வாழ்நாள் முழுதும் நோயில் வாட வேண்டிய நிலையேற்பட்டது இவருக்கு.

புஞ்சுநோயின் காரணமாக தாய் இறந்துவிட கல்வி பாதிப்படைய, துயரம் தாளாமல் குடிப்பழக்கத்துக்கு ஆளானார். நாலிகளின் கைப்பிடிக்குள் பிரான்ஸ் சென்றுவிட, குரிச் நகருக்கு 1940இல் நகர்ந்தார்.

அல்சர் நோய்க்கு நடந்த சத்திரசிகிச்சையின் பின்னர் கோமா நிலைக்குப் போய் இடையே நினைவு திரும்பிய சில கணங்களில் தன்னைக் கவனித்தக் கொண்ட தாதியிடம் தன் மனைவி நோராவையும், மகன் ஜோர்ஜ்ஜையும் பார்க்க ரொம்பவும் ஆசைப்படுவதாகக் கறியிருந்தும் மரணத்தின் பின்னரே அவர்கள் அவரை வந்து பார்க்க முடிந்ததாம்.

அவரது முறைமை எனக் கருதப்படும் 'stream of consciousness'-க்கு மிகச்சிறந்த உதாரணமாகக் கருதப்படும் "ஸ்வலின்" கதையானது, சிந்தனைக்குள் மட்டும் ஆழந்து திளைக்கும், ஒரு முடிவுக்கும் வர முடியாத ஒரு பெண்ணின் கதையை நமக்குப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது. இருஞும், வெளிச்சமும் கலந்த மாலைப் பொழுதை அவனுக்கு உவித்துக் காட்ட அவளது பெயரையும் அவர் மாலைப்பொழுதைக் கருதும் "ஸ்வ்" எனும் சொல்லையும் கலந்து காட்டுகிறார். ஒரு வகை மயக்கத்தில் கழிகிறது அவள் வாழ்க்கை வெளிச்சம் குறைவாய்க் காட்டும் மாலைப் பொழுதென. இறுதியாய், தன்னை நோக்கி வரும் வெளிச்சம் மிகக் ஒரு எதிர்காலத்தையும் இருஞக்குள்ளிருந்து கொண்டு புறக்கணித்து விடுகிறாள் அவள்.

முன்னால் கூடாது நாவர்த்தனால்ல செஞ்சு முறையிலோமிடும் கூடும் அவர்த்தனப்பில் நாவர்த்தன செஞ்சு நாவர்த்தன

Eveline

ஈவ்லின்

ஜேம்ஸ் ஜூயின்

அந்தத் தெருவை எவரது அனுமதியும் பெறாமலேயே ஆக்கிரமித்துக் கொள்ளும் மாலைப்பொழுதை அவதானித்தபடியே அவள் யண்ணல்லன்றை உட்கார்ந்திருந்தாள். யண்ணல் திரைத்துணி மீதில் தலைசாய்த்துக் கொண்டிருந்த அவளது முக்குத் துவாரங்களினுடாக அந்தத் துணிமீதில் பழந்து கிடந்த தூசியில் நாற்றும் வந்தபடியிருந்தது. அவள் ரொம்பக் களைப்பற்றிருந்தாள்.

சில மனிதர்கள் கடந்து போயினர். தெருவின் கடைசிக் கோடியில் இருக்கும் வீட்டு மனிதனும் தனதில்லம் நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தான். புதிய செம்மன் வீடுகளுக்கு முன்னால் நீணும் தார்வீதி வழியாகவும், பிறகு ஒரத்தே நடைபாதை வழியாகவும் அவன் நடக்கையில் எழும் காலடியோசை அவருக்குக் கேட்டது. மற்ற மனிதர்களின் பிள்ளைகளோடு தினமும் மாலைவேளைகளில் வழிமையாக அவர்கள் கூடி விளையாடும் வயல்வெளி ஒன்று முன்பு அங்கு இருந்தது. பின்னால், பெல்.பாஸ்டிலிருந்து வந்த ஒரு மனிதன் அவ்வயல் நிலத்தை விலைக்கு வாங்கி, அங்கே வீடுகள் கட்டினான். அவ்வீடுகள் அவர்களது பழைய செம்மன் வீடுகள் போலன்றி, பிரகாசமான செங்கற்களாலான பளபளக்கும் கூரை களுடனான வீடுகள். அத்தெருவிலிருக்கும் சிறார்கள் எல்லாம் ஒன்றாக விளையாடும் வயல்வெளி அது. டேவின்ஸ், வாட்டர்ஸ், டன்ஸ், குட்டி கியோக்- நொண்டி. அவர்களோடு அவள் மற்றும் அவளது சகோதர சகோதரிகள் அனைவரும் சேர்ந்து குதாகலமாய் விளையாடுவர். எது எப்படியிருந்தாலும் ஏற்னல்ட் ஒருபோதும் விளையாடுவதில்லை. அவன் ரொம்ப வளர்த்தியாயிருந்தான். அவளது அப்பாவுக்கு மூள் கம்பொன்றை கையில் வைத்தபடி அவர்களை கண்காணித்துத் திரியும் வழக்கம் எப்போதும் உண்டு.

ஆனால், வழமையாக குட்டி கியோக், நிக்ஸ்ஸை அவளது தந்தை வருகிறாராவென்று தகவல் சொல்வதற்காய் அங்கே நியமித்து வைத்திருப்பான். ஆயினும், அவர்கள் அப்போதெல்லாம் மிக்க குதாகலமாய்த்தான் இருந்தார்கள். அவள் தந்தையும் அப்படி யொன்றும் அவ்வளவாய் மோசம் கிடையாது அப்போதெல்லாம். அது தவிர, அவளது தூயாரும் உயிருடனிருந்தார்கள். அது அந்தக் காலம். அவள், அவளது தம்பிமார்கள், தங்கையர்கள் எல்லோரும் வளர்ந்து விட்டார்கள் அம்மா இறக்கும்போது. டிஸ்ஸி டன்னும் தான் இறந்து விட்டார். வாட்டரஸ் குடும்பத்தினர் கூட மீண்டும் இங்கிலாந்து போய் விட்டார்கள். எல்லாமும் மாறிப்போய்விட்டது. இப்போது அவனும் தான் அவளது வீட்டைவிட்டு மற்றவர்களைப் போலவே ஹேகப் போகிறான்.

வீடு! அவள் அறை முழுவதையும் கற்றி ஒரு பார்வை பார்த்தாள். பூமியின் எத்திசையிலிருந்துதான் இவ்வளவு தூசியும், அழுக்கும் வந்து படியிழோ என்று வியந்து கொண்டே அவள் பல வருஷங்களாக வார்த்துக்கொரு முறை தூசிதட்டி வரும் அவனுக்கு ரொம்பப் பரிச்சயமான வீட்டுப்பொருட்கள் அனைத்தின் மீதும் அவளது பார்வை சென்று படிந்தது. இவற்றைப் பிரிந்து போவோம் என்றவள் கனவில் கூட நினைத்துப் பார்த்திராத அப்பொருட்களை, சிலவேளை இனி அவள் வாழ்க்கையிலேயே மறுபடியும் காணாமலேயே போய்விடவும் கூடும். மேலும், தொடர்ச்சியாக பல வருட காலங்கள் இதோ இந்த உடைந்த ஹார்மோனியப் பெட்டிக்கு மேலே கவரில், நிறும் மங்கிப் போய் மஞ்சளாகித் தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் அவள் இதுவரை காலமுமே பெயரறிந்திராத மதகுருவினது புகைப்படம், அதன் பக்கத்தே ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட மார்கிரட் மேரி அலகோவக் கிற்கு வாக்குறுதியளிக்கப்பட்ட “கலர் பரின்ட்” டினாலான வாசகங்கள் எல்லாமும் கண்ணிற்பட்டன. அவர் அவளது தந்தையின் பள்ளித் தோழர் போலும். எவரேனும் விருந்தினருக்கு அப்புகைப் படத்தைக் காட்டுகிற போதெல்லாம் “அவர் இப்போது மெல்போர்னில் இருக்கிறார்.” என்று வழமையாய் ஒரு வாசகத்தைச் சொல்வார் என் அப்பா.

அவள் வீட்டைவிட்டுப் போய் விடுவது என்ற உடன்பாட்டுக்கு வந்திருந்தாள் இப்போது. அது அறிவார்ந்த முடிவுதானா? அக் கேள்வியை எல்லாப் பக்கத்திலும் வைத்து சிந்தித்துப் பார்த்தாள் அவள். அவளது இல்லத்தில் அவனுக்காக இருப்பிடமும், உணவும்

இருக்கத்தான் செய்தது. அவளது ஜீவிதம் முழுதுமே அவளை நன்கறிந்தவர்கள் அவ்வீடில் இருக்கத்தான் செய்தார்கள். நிச்சயமாக அவள் வீடிலும், வேலைத்தளத்திலும் கடுமையாக பாடுபட வேண்டியிருந்தது. யாரோ ஒருவனுடன் அவள் ஒடிப்போய் விட்டால் அவள் வேலை செய்யும் களஞ்சியசாலையில் அது பற்றி என்ன பேசிக்கொள்வார்கள்? அவளை அவர்கள் முட்டாள் என்று கூடக் கூறுவார்கள்; சிலவேளை அவளைத் தேடும் விளம்பரங்களால் அவ்விடமே நிரம்பி வழியக் கூடும். செல்வி கவான் மகிழ்ச்சியடையக் கூடும். எப்போதும் அவள் இவள் மீது குறை காணுபவள் தானே.. விசேஷமாக அவள் சொல்வதைக் கேட்க யாரேனும் கிடைத்து விட்டால் போதுமே”

“செல்வி ஹில், இந்தப் பெண்கள் கூட்டம் காத்திருப்பதைப் பார்க்கவில்லையா நீங்கள்?”

“ஆமாம், செல்வி ஹில் அப்படித்தான் தோன்றுகிறது...”

இப்படிப் பலவிதமாய்...

களஞ்சியசாலையை விட்டுச் செல்வதில் அவளுக்கு பெரும் கவலை என்பதற்கில்லை. ஆனால், அவளது புத்தம்புது இல்லத்தில், முன்பின் அறியாத தொலைதூர் நாடொன்றில் இதுபோல இருக்கப் போவதில்லை. அவளுக்குத் திருமணமாகியிருக்கும். அவள் சுவளின்-அங்கே மிக்க கெளரவத்தோடு மரியாதையாக நடத்தப்படுவாள். அவள் தாய்வீடு போவிருக்காது. இதோ இப்போது அவளுக்கு பத்தொன்பது வயதுக்கும் அதிகமாகிவிட்டாலும் அவளது தந்தையின் வன்முறையை அவளுடைய வீடில் அடிக்கடி எதிர்கொண்டபடி ஆபத்தில் தான் இருக்க நேர்வதுண்டு அவளுக்கு. அவள் குலை நடுக்கத்தை உணர்வாள் அப்போது. அவர்கள் வளர்ந்தபோது, அவளது தந்தை ஹரி, ஏர்னஸ்ட்டுக்காகப் பேசிய அளவு கூட அவளுக்காகப் பேசியது கிடையாது. பிறகெல்லாம் அவள் அவளை அச்சமூட்ட ஆரம்பித்தார். இறந்துவிட்ட இவளது தாய்க்காக மட்டுமே இவளை அவர் விட்டு வைத்திருப்பதாகச் சொல்வார். இப்போது அவளைப் பாதுகாத்துக் காத்திட அங்கு எவருமில்லை. ஏர்னஸ்ட் இறந்துவிட்டார். கிறிஸ்தவ ஆலயத்தில் அலங்கார வேலைகளில் ஈடுபடும் ஹரி இப்போது வெறேங்கோ ஒரு பிரதேசத்திலிருக்கிறான். தவிரவும், சனியிரவுகளில் காச பற்றிய பல்வேறுப்ட சச்சரவுகளை

அவர் ஆரம்பித்து வைத்துவிட, பேசும் திராணியற்ற நிலைக்குச் சென்று அவள் சலிப்புற்று விடுவாள். அவளது முழு கலையையும்- ஏழ சிலிங்குகள்- அவரிடம் அவள் ஓப்படைத்து விடுவாள். ஹரியும் தன்னால் முடிந்தளவு தொகையை அனுப்பிவைப்பதுண்டு. வீட்டுத் தேவைக்கென தந்தையிடமிருந்து காக் பெறப் போனால் போதும் என்றாகிவிடும். அவள் காசை வீண்விரயம் செய்வதாகத்தான் அவர் சொல்வார் எப்போதும். கஸ்டப்பட்டு தான் உழைத்துச் சேர்த்த பணத்தை கொஞ்சமும் மூன்றையைப் பாலியாமல் வீதியில் அவள் எறிவதாகச் சொல்லிப் போர்க்கொடி தூக்குவார். சனிபிரவுகளில் அவரது நிலை ரொம்ப அற்பத்தனமாகயிருக்கும். இறுதியாக, ஒரு வாறாகப் ஞாயிறு இருவனவுக்காகப் பொருட்பண்டம் வாங்குமாறு பணத்தைத் தருவார். அதன்பிறகே, அவள் தன் கறுப்புறிற கைப்பையை இறுக்கிப் பொத்திப் பிடித்தபடி தன்னால் முடிந்தளவு விரைந்து கடைத்தெரு போய் பொருட்கள் தேடி வாங்கி வரவேண்டி யிருக்கும். குறுக்கும் நெடுக்குமாய் நடந்து, திரஞ்சும் சனக்கூட்டத் துக்கு மத்தியில் அனைத்தையும் பேரம்பேசி வாங்கி, அவற்றைத் தூக்கிக் கட்டிக் கொண்டு வருகையில் ரொம்ப இருட்டாகிவிடும். வீட்டில் அவளுக்கான பணிகள் மிகைத்தே கிடக்கும் எப்போதும். அவள் பொறுப்பில் விடப்பட்டிருந்த இரண்டு சின்னவர்களையும் பாடசாலைக்கு அனுப்ப வேண்டும்; அவர்களுக்கான உணவு தயாரிக்க வேண்டும். அது ரொம்பவும் இன்னல் தரும் பணி - ரொம்ப இடர்பாடுமிக்க ஜீவிதம்- இவற்றை யெல்லாம் தூக்கி வீசிவிட்டு அவள் புறப்படும் தருவாயிலிருக்கிறாள். இனியிந்த அல்லல் பொழுதுகளைக் காணவும் வேண்டியதில்லை.

அவள் :ப்ராங்குடன் ஒரு புது வாழ்க்கை தேடிப் போகப் போகிறாள். :ப்ராங் ரொம்ப திறந்த மனத்துடைய, கம்பீரமான, கனிவான சபாவிகள். அவனோடு அவனது தாம்பத்திய சகாவாய் வாழப்போகிறாள் அவள். இரவு நேரப் படகில் ஜரிஸ் நகரங்களுள் ஒன்றான “பொயனோஸ் ஆஃப்ரே”யிற்குப் போய் அவளுக்காய்க் காத்திருக்கும் அவனது வீட்டில் அவனோடு வாழப் போகிறாள் அவள். முதல்முதலாய் அவனைச் சந்தித்தபோது நிகழ்ந்த எல்லாமும் என்னவாய் ஞாபகமிருக்கிறது அவளுக்கு. அவள் அடிக்கடி விஜயம் செய்கிற, பிரதான வீதியிலமைந்திருக்கும் ஒரு வீட்டிலே தான் அவள்

தங்கியிருந்தான். சில வாரங்களுக்கு முன்பாகயிருக்கலாம். நுழை வாயிலில் நின்றபடியே தனது நீண்ட தொப்பியை தலையிலிருந்து அவன் அகற்ற, அவனது வெண்கலம் போன்ற முகத்திலே அவனது சுருண்ட கேசம் வீழ்ந்த அழகுப் போதில்தான் அவர்களிருவரும் ஒருவரையொருவர் கண்டு கொண்டனர். அவனது வேலைத் தளத்துக்கு வெளிப்பற்றதே அவர்கள் தினமும் மாலை வேளைகளில் சந்தித்துக் கொண்டார்கள். “த பொஹுமியன் ஜேர்ஸ்” சினிமாப்பார்க்க அவளை அவன் அழைத்துப் போயிருந்தான். அந்தப் படமாளிகையின் பழக்கப்பட்டிராத பகுதியைன்றில் அவனோடு உட்கார்ந்திருக்கையில் அவள் ஏதோ உயரத்தே உட்கார்ந்திருப்பதாய் உணர்ந்தாள். அவனுக் இசையின்மீது அலாதிப் பிரியம் ஆதலினால், அவனும் கொஞ்சம் சேர்ந்து பாடினான். அவர்களிருவரும் ஒருவரோடு ஒருவர் பழகுவதை மனிதர்கள் அறிந்து வைத்திருந்தனர். ஒரு மாலுமியைக் காதலிக்கும் ஒரு இளம்பெண்பற்றி அவன் பாடுகையில், அவன் தனக்குள் ஒரு குழப்பகரமான கிளர்ச்சியை உணர்ந்தாள். அவன் அவளை வேடிக்கையாய் “பொப்பென்ஸ்” என்று அழைப்பான். ஆரும்பத்தில் அவனும் வெறுமனே ஒரு ஆண்தத்துக்காகக் கதைக்கத் தொடங்கினாலும், நாளாக நாளாக அவனை அவன் தனக்குள் நேலிக்கத் தொடங்கினாள். தொலைதார நாடுகள் பற்றி அவனிடம் நிறைய கதைகள் இருந்தன. “அல்லான் லைன்” எனும் கண்டா நோக்கிப் புறப்படும் கப்பலில் மாதத்துக்கு ஒரு பவுண் சம்பளம் என்று கப்பலின் கீழ்த்தடில் வேலை செய்யும் பையனாக அவன் ஆரும்பத்தில் தொழில் பார்த்திருக்கிறான். கப்பல்களில் பல்வேறுபட்ட தொழில்களில் அவன் பணிபுரிந்தபோது அறிந்து வைத்திருக்கும் பல கப்பல்களின் பெயர்களை அவன் அவனுக்குச் சொல்லிக் கொண்டேயிருப்பான். மகலன் நீரினைக்கூடாகப் பயணித்த போதில் பயங்கர முரட்டு மனிதர்களுடன் ஏற்பட்ட அனுபவங்கள், “பொயனாஸ் ஆய்ரோ”யில் அவர்களிடம் சரணடைந்தமை பற்றிய கதைகளை அவன் அவனுக்குச் சொல்லியிருக்கிறான். விடுமுறைக் காக பலமுறை பழைய தேசத்துக்கு வந்திருக்கிறான். அவர்களது தொடர்பு பற்றி தந்தை அறிந்து, அவனுக்கு எதுவும் கூறாமல், அவனைச் சந்திப்பதைத் தவிர்க்குமாறு செய்தார் அவளை.

“எனக்கு அந்த மாலுமிப் பையனைத் தெரியும்” அஷர் சொன்னார்.

ஒருநாள் :ப்ராங்குடன் அவர் சண்டையிட்டு மோதியதன் பின்னர் அவனை அவள் இரகசியமாகவே சந்தித்து வந்தாள்.

மாலைப்பொழுது அந்தத் தெருவை ஆழமாய் ஊரூருவி யிருந்தது. மடியில் கிடக்கும் இரு கடிதங்கள் கண்மறைத்தன. ஒன்று ஹரிக்கானது; மற்றையது அவள் தந்தைக்கானது. ஏர்னஸ்ட் அவனுடைய பிரியத்துக்குரியவள் என்றாலும் அவள் ஹரியையும் ரொம்ப ஆராதித்தாள். அப்பாவுக்கு இப்போது வயதாகிவிட்டது என்பதையும் அவள் கவனித்து வைத்திருந்தாள். அவர் அவனை யிழுந்து பரிதவிக்கக்கூடும். சிலவேளாகளில் அவரைப் போல நல்ல மனிதர் இல்லை. சமீபத்தில் ஒருநாள் அவள் சாய்ந்து கிடந்தபோது ஒரு பேய்க்கதையை அவளுக்கு அவர் வாசித்துக் காட்டியதையும், அவளுக்காக உணவுப் பண்டமொன்றை பொறித்துத் தந்ததையும், இன்னும் ஒருநாள் அம்மா உயிருடன் இருக்கையில் அவர் களெல்லாம் ஒரு சுற்றுப்பயணம் போய், அதிலே அம்மாவின் தொப்பியை அணிந்து கொண்டு வந்து அப்பா, பிள்ளைகளையெல்லாம் சிரிப்பு மூடியதையும் அவள் ஞாபகித்துப் பார்த்தாள்.

அவளது நேரம் விரைந்தோடிற்று. இன்னமும் அவள் திரைச் சீலை மீதில் தலை சாய்த்து, மூக்குத் துவாரங்கள் வழியே நுழையும் தூசின் துங்நாற்றத்தை சுவாசித்தபடியே யன்னலன்டையில்தான் உட்கார்ந்து இருந்தாள். தொலைவிலே தெருவின் கீழ்கோடியிலிருந்து வாசிக்கப்படும் ஓர்கள் இசை தவழ்ந்து வந்து அவள் காதில் விழுந்தபடியிருந்தது. அவள் அந்தக் காற்றையறிவாள். தன்னால் முடிந்தவரை இந்த வீட்டைப் ப்ராமிரிப்பதாக முன்னொருபோது அவள் அவளது தாய்க்கு செய்து தந்திருந்த சத்திய வாக்குறுதியை அந்தக் காற்று அவளுக்கு இன்று பார்த்து வந்து ஞாபகமுட்வேது பெரும் வியப்புதான். நோயுற்றிருந்த அவளது தாயின் கடைசி இரவினை இவள் நினைவுட்டிப் பார்த்துக் கொண்டாள்; வீட்டு வரவேற்புக் கூடத்தின் மறுபூர்த்தே அதே இருண்ட அறையினருகே அவள் நின்றிருந்தாள். வெளியே இத்தாலியின் துயரமான ஏகாந்தக் காற்றினிசை கேட்டபடியிருந்தது அவளுக்கு. ஆறு ரூபாய்கள் கொடுக்கப்பட்டு தெரு ஓர்கள் வாசிப்பாளன் அப்பால் போகுமாறு வேண்டப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

“பைத்தியக்கார இத்தாலியர்கள்..! இங்கேயும் வந்து

விட்டார்கள்.” என்று இரைந்து கொண்டே அப்பா அம்மாவின் அறைக்குள் நுழைந்ததையும் அவளால் ஞாபகிக்க முடிந்தது.

இறுதியாக பைத்தியம் முற்றிய நிலையில் பரிதாபக் கோணத்தில் சிதைவுற்றுக் கிடந்த தனது தாயின் நிலையும் தனது இருப்பே அவளுக்கான இடத்தை இட்டு நிரப்புமாப்போலிருப்பதாகவும் உணர்ந்து குழம்பிப் போனாள் அவள். பைத்தியம் முற்றிப்போய் அம்மா உள்ளிக்கொண்டிருந்த “ட்ராவன் செரான்... ட்ராவன் செரான்...” எனும் வாசகங்கள் நினைவில் வர நடுநூங்கிப் போனாள் அவள்.

அவள் திடீரன்று தோன்றிய அச்சத்தில் பதைப்பதைத்து எழுந்து நின்றாள். தப்பவேண்டும்! அவள் தப்பியாக வேண்டும். :ப்ராங் அவளைக் காத்தருஞ்வான்; அவள் அவளுக்கு வாழ்வு தருவான்; சிலவேளை காதலையும் கூடவே தரலாம் அவள். அவள் வாழுத்தான் விரும்பினாள்.

ஏன் அவள் ஆனந்தமின்றி இருக்க வேண்டும்? உவகை கொள்ளுதற்கென்ன அவளுக்கு உரிமை கிடையாதா? :ப்ராங் அவளை உள்ளங்கையில் வைத்துத் தாங்குவான்; அள்ளிக் கொள்வான்; காத்தும் அருள்வான்.

“நோர்த் வோல்” நிலையத்தில் அலையும் சனக்கூட்டத்துக்கு மத்தியில் அவள் நின்றிருந்தாள். அவள் அவளது கைகளைப் பற்றிப் பிடித்தபடி, மீண்டும் மீண்டும் அந்தப் பயணத்தைப் பற்றி ஏதோ பேசியடியே வந்தான். அவள் அவளுடன்தான் பேசுகிறான் என்பதை அவள் அறிந்திருந்தாள். அந்த நிலையம் படைவீரர்களது கபில நிறப் பொதிகளால் நிரம்பிக் கிடந்தது. கப்பலின் அறைகளை அகள்ற அதன் கதவுகள் வழியாக அவள் பார்த்தாள். படகின் கவர் விளக் கொளியில் மின்னிக் கொண்டிருந்தது. படகிலிருந்த கறுப்பின மக்கள் மீது அவள் பார்வை சென்று படிந்தது. அவள் பதிலேதும் கூறாமலேயே இருந்தாள். அவளது கணங்கள் வெளிறிக் குளிர்ந் திருப்பதை அவளால் உணர முடிந்தது. துயரத்தின் குழப்பத்துக் கெல்லாம் அப்பால் நின்று தன்னை வழிநடத்துமாறும், தன் கடமை எதுவென்று மிகச் சரியாய் தனக்கு வழிகாட்டுமாறும் அவள் கடவுளிடம் ப்ரார்த்தித்துக் கொண்டாள். படகு பணியினாடு ஒரு நீண்ட துயரமான விசிலிட்தத்து. அவள் போனால் நாளை :ப்ராங்குடன் “போய்னாஸ் ஆய்ரே”யை நோக்கிய பயணத்தில் கடவில்

இருப்பாள். அவர்களது பயணத்துக்கென இருக்கைகள் பதிலு செய்யப்பட்டிருந்தன. அவளுக்காய் அவன் எல்லா ஆயத்தங்களும் செய்து முடித்து விட்டான் பிறகு அவளால் பின்வாங்க முடியுமா என்ன? துயரமிகையில் அவளுடலில் ஒருவகை குமட்டஸை உணர்ந்தாள் அவள். உதடுகள் மௌனத்தில் உறைந்து ஏதோ பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருந்தன.

ஒரு மணி அவனது இதயத்துள் தட்டி அடித்தது. அவன் அவனது கைகளைப் பற்றியிழுப்பதை உணர்ந்தாள் அவள்.

“வா!”

உலகத்தின் எல்லாச் சமுத்திரங்களும் அவள் இதயத்துள் உருண்டு புரண்டு அலையெழுப்பின. அவன் அவளை அவற்றுக்குள் இழுத்தான்; அவன் அவளை மழுகடிக்கப் போகிறான். அவள் இரும்புக் கம்பிகளை தண்ணிரு கைகளாலும் இறுகப் பற்றிக் கொண்டாள்.

“வா!”

இல்லை! இல்லை! இல்லை! அது சாத்தியமேயில்லை. அவனது கைகள் வெறித்தனமாக அந்த இரும்புக் கம்பியைப் பற்றிப் பிடித்துக்கொள்ள, முழு சமுத்திரத்தின் மீதிலும் அவனது ஒலம் படுபயங்கரமாய் ஓலித்தது.

“சவ்வின். எவ்வி�...!”

தடையினைத் தாண்டி அவசரமாய் அப்பால் போய்ந்து தண்ணைப் பின் தொடர்ந்து வருமாறு கூவியழைத்துக் கொண்டே போனான் அவன். அவனை முன்னே நகருமாறு கத்தினர் மக்கள். ஆயினும் அவன் அவனை அழைத்துக் கொண்டே தாமதித்துக் கொண்டிருந்தான் அவ்விடத்தே. அவனது வெளிறிய முகத்தை அவன்பால் தீருப்பி அவனை வெறுமையாய்ப் பார்த்தாள் அவள் ஒரு நாதியற்ற விலங்கினைப்போல! அவனது கண்கள் அவனுக்கான காதலினதோ, விடைக்குறவினதோ, அங்கீராத்தினதோ எந்த அறிகுறியையும் அவனுக்குக் காட்டவேயில்லை.

From:- Modern Short Stories for the G.C.E.A/L Examination 1986

Educational Publications Dept.

Kate Walker

(பிறப்பு - 1950)

1950 இல் பிறந்த இங்கிலாந்தின் நாவலாசிரியர். வெற்றி முழக்கமிட்ட ஷேக்ஸ்பியரின் “ரோமியோ ஜாலியட்” நாடகத்தில் ஓரிடத்தே ப்ரயர், ரோமியோவுக்கு சொன்ன வார்த்தைகளில் கருவானது கேட் வோல்கரின் “காதற் கடிதங்கள்” கதை ரோமியோ, ரொசலினைக் கைவிட்டு ஜாலியட்டை தனது புதுக் காதலியாகத் தெரிந்தெடுத்துக் கொண்டு விட்டான் என்கிற செய்தி கிடைத்துவிட, ப்ரயர் “இளைஞர்களது காதல் ஒன்றும் அவர்தம் ஹிருதயங்களின் மீதில் கிடையாது. மாநாக, கண்கள் மீதிலிருக்கின்றது.” என்கிறான். மன்றஜ் காதலின் இயல்லை ஷேக்ஸ்பியர் சொன்ன மாதிரியே ஆழமற்றாகக் கருதிய கேட். அவஸ்திரேலிய உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் இருந்து தனது கதைக்கான பாத்திரங்களைப் பெறுகிறார். வெற்றுப் புகழுரைகளாலும், மேலோட்டமான அழகின் ஈர்ப்பினாலும் உந்தப்பட்டு காதல் வயப்படும் இளஞ் சோடிகளைப் பறந்திய இக்கதை நகைச்கவையோடு கலந்து வாசகன் முன் வைக்கப்படும் விதம் அந்புத மானது. பூ எனும் அர்த்தம் தரும் “பளவர்” என்கிற ஆங்கில வார்த்தைக்கு கிட்டத்தட்ட ஒத்த பெயருடைய ஒருத்தியை கதாபாத்திரமாக வரித்து, ஆழமற்ற, மேலோட்டமான அழகை கொண்டாடும் அவளை மறைமுகமாக ஓபீடு செய்கிறார் எழுத்தாளர்.

Love Letters

காதற் கடிதங்கள்

கேட் வோங்கர்

Kate Waller

(1920 - 1921)

எனது பெயர் நிக். என் காதலியின் பெயர் :ப்ளயர். அவனுக்கு ஹெலன் எனும் பெயருடைய ஒரு நண்பியிருக்கிறான். அவனது காதலன் பெயர் கிளைவ். கிளைவ் இப்போது கொஞ்சம் வித்தியாசமாகயிருக்கிறான். நான்றிவேன். கொஞ்சம் ஆசாதாரண மான காரியங்களையும் செய்து வருகிறான் இப்போதெல்லாம். அவன் அவனது காதலி ஹெலனுக்கு தினமும் மூன்று பக்கக் காதல் கடிதம் எழுதுகிறான்.

“என்ன குழப்பம் இது?” நான் ப்ளயரைக் கேட்டேன். பகலுணவின் போது அவனைப் பற்றியே பேசிக் கொண்டிருந்தான் அவள்.

“அவனிடம் ஒரு குழப்பமும் கிடையாது. நீதான் காதலுணர்வு அறவேயற்றவனாக இருக்கிறாய் நிக்”

“உண்மையில் நான் ஒன்றும் காதலுணர்வு அற்றவன் கிடையாது.” என் ஜஸ் கிறீமை அவள் நாவினால் நக்கிக் கொள்ளக் கொடுத்து, அதை நிருபித்துக்காட்ட முயன்ற நான் சொன்னேன்.

அவள் குழுறிக் கொண்டே அவனது உடற்ககாதாரக் கல்வி பாடத்துக்கான பையை தன் தலைக்கு மேலே இழுத்தெடுத்துப் போட்டுக் கொண்டு போனாள். அவனுக்கு அதற்கு மேல் என்னோடு பேசப் பிடிக்கவில்லை. பெண் பிள்ளைகள் மௌனம் காப்பது படுப்பங்கரமானதொரு அறிகுறியல்லவா?

“என்ன பிரச்சினை?” நான் கேட்டேன்.

“நீ என்னை நேளிக்கவில்லை.” அவள் சொன்னாள்.

“உண்மையாகவே நான் உண்னை நேளிக்கிறேன்.” நான் அவளிடம் சொன்னேன். என் எல்லா ஜஸ்கிறீமையும் அவனுக்குக் கொடுத்தேன். அவள் வாங்கிக் கொள்ளவில்லை.

“நீ என்னைக் காதலிப்பது போதாது” அவள் சொன்னாள்.

“எவ்வளவு காதலிக்க வேண்டும் நான் உன்னை? அதற்கு எத்தனை ஜூஸ் பழங்கள் வேண்டும்?”

“ஹூலனுக்கு கிளைவ் எழுதுவது போல நீ எனக்குக் கடிதங்கள் எழுதுவதில்லையே..” அவள் சொன்னாள்.

“அதற்கு எனக்கு அவசியம் கிடையாது. நான்தான் உன்னை தினமும் கண்ணிபாடவேளையிலும், கூடவே ரசாயனவியலிலும் காண்கிறேனே?” நான் பகர்ந்தேன்.

“கிளைவ் கூடத்தான் ஹூலனை தினமும் உயிரியல், மனைப் பொருளியல், மற்றும் காலை ஆராதனை வேளை, இடாப்படையாள வேளை, புடவைக் கைத்தொழில் பாடவேளை எல்லாவற்றிலும் காண்கிறான். ஆயினும் அவனுக்கு எழுதத்தானே செய்கிறான்.

இங்கென்ன நிகழ்கிறதென்பதை ஊகிக்க முடிந்தது என்னால். என் காதலி என்னைக் குளிர்ச்சிப்படுத்த முயல்கிறாள்.

“நல்லது. நான் உனக்கு கடிதம் எழுதுகிறேனே.” நான் இயம்பினேன்.

“யாவ் நிக்” அவள் சந்தோஷமிகையில் கூவியப்படி மறுபடி தன் உடற்ககாதாக்கல்வி பாடத்துக்கான பையை தலைக்கு மேலே சுழுந்தியெறிந்தாள்.

நான் பலவீளப்பட்டு சம்மதம் தெரிவித்தது பற்றி என்னிமகிழ்ந்தேன். ப்ளாயர் உண்மையில் சிறப்பான அலங்கார பாணி யுடையவள். ஒரு துண்டுக் காகிதத்தில் ஒரு சில வரிகளைக் கிறுக்கி விட முடியாது என்பதற்காக நான் ஒன்றும் அவளை இழந்துவிட முடியாது. அவளை என் காதலியாகப் பெற்றதில் கல்லூரியில் எல்லா ஆண் மாணவர்களதும் பொறுத்தமைக்கு ஆளாகியிருந்தேன்.

எனவே, அன்றிரவு உட்கார்ந்து எனதான முதற் கடிதத்தை ஆரம்பித்தேன்... “அன்பான ப்ளாயர்” பிறகு ஒரு அரை மணித்தி யாலம் அந்தக் காகிதத்தையே வெறித்தேன். தினமும் சந்தித்துக் கொள்ளும் ஒருவருக்கு கடிதத்தில் எதைத்தான் எழுதுவது என்றெண்ணி என் பெண்சிலைக் கடிதத்துக் கொண்டேன் நான். கூடவே, என் நகத்தையும் கடிதத்துக் கொண்டேன். பெருத்த அணாயாசத்தோடு இறுதியாக அம்மாவிடம் கேட்டேன்.

“இருவருக்கும் பொதுவான ரசனைகள் இருக்குமே. அதுபற்றி

எழுது” அம்மா மொழிந்தார். பிறகு, நான் எழுதினேன் இப்படி:- “செவ்வாய்க்கிழமையென்று கண்ணி வகுப்பு என்ன சப்தமாய் இருந்தது இல்லையா? ப்ரான்டோ, கண்ணியின் அடியிலிருக்கும் பொத்தானை நமக்குக் காட்டப் போய், மொளிட்டரைக் கீழே தள்ளிவிட்டது ரொம்ப நகைச்சுவை இல்லையா?”

நான் பெரிய கவையான சம்பவங்கள் என்று பெரிதாக இல்லாவிட்டாலும், இரசாயனவியல் வகுப்பறை பற்றியும் எழுதினேன். பரிசோதனையின் போது ஒருவருமே விழியசைக்காமல் மூழ்கிக் கிடந்நார்கள். பிறகு, என் மடலை முடிக்க ஆங்கிலத்தில் ஒரளவுக்கு வாண்மையிருந்ததில் அழகாய் முடித்தேன்.

மறுநாள், இருபதுக்கு ஐந்தரை என்று அடியில் புள்ளி யிடப்பட்ட நிலையில் என் அந்தக் கடிதத்தை நான் மீளப் பெற்றேன்.

“அதிலே என்ன பிழை கண்டாய் நீ? நான் ப்ளாயரைக் கேட்டேன்.

“நீ நிறைய எழுத்துப் பிழைகள் விட்டிருந்தாய் என்பது ஒரு விடயம்.”

“நான் நானாகவே என் கயத்துடன் எழுதியது” நான் சொன்னேன்.

“அப்படி ஒரு கயத்தையும் அதிலே நான் காணவில்லை. ஒரு தனிப்பட்ட உணர்வினைக் கூட கூடியிருக்கவில்லை நீ அதில்.”

“தனிப்பட்ட விருப்பங்களைச் சுடிக் காட்டும் மடலா இவள் என்னிடம் எதிர்பார்ப்பது?”

ஒரு ஜந்து நிமிஷமாய் அது பற்றியே சிந்தித்துக் கிடந்தேன் நான். பகலுணவின்போது வேலைக்குத்தவா மாணவர்கள் கொஞ்சம் பேர் என் இடத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு, தத்தமது சொக்லேட் பால் கவர்ச்சியழகி ப்ளாயருடன் பகிர்ந்துகொள்ள நாடும் பிரயத்தனத்தில் இருந்தார்கள். சின்னச் சின்னதாய் சில தனிப்பட்ட விடயங்களை சொல்லி விடுவதில் அவளை என்னோடு தக்க வைக்க முடியும் எனில் அதையும் செய்து பார்த்து விடுவதில் ஒன்றும் குறைந்து விடாது. நான் அப்படிச் செய்ய வேண்டும்.

என் இரண்டாம் மடலைத் தொடங்கினேன் நான் அன்றிரவு. “அன்புக்குரிய ப்ளாயர். இது நான் எல்லோருக்கும் கூறிடும் ஒரு விடயமல்ல. ஆணால், உனக்குச் சொல்கிறேன். குடான் காலநிலை

நிலவுகிற நாளில் அல்லது விளையாட்டு நேரங்களில் மாத்திரம் நான் ஒரு வாசனைத் திரவியம் பாவிப்பதுண்டு.”

இதில் அப்படியொன்றும் தனிப்பட்ட அம்சம் என்று எதுவும் கிடையாது. அந்தப் பக்கத்தை மிடத்து வீசிவிட்டு மறுபடியும் தொடங்கினேன். “அன்புக்குரிய ஃப்ளயர். உண்ணால் உளகிக்க முடிகிறதா? திருமதி. ஹார்சல் இன்று ஒரு காரணமுமேயில்லாமல் என்ன சரித்திரப் பாடவேளையில் கிள்ளியபோது, செத்துவிடலாமா என்று தோன்றிற்று எனக்கு. பெரிய கண் ஜில்டா அவளது மொக்குத் தலையை ஆட்டி என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தாள்.

மறுபடியும் தொடங்கினேன். தனிப்பட்ட விடயங்களைக் கூறுவது அத்தனை பெரிய சவாலில்லை. அரையாண்டுப் பரீட்சையில் ஆங்கிலப் பாடத்தில் நான் பெற்ற உண்மையான புள்ளிகள் என்னவென்று எழுதினேன்.

பின்னர், நான் பார்த்த படம் ஒன்று பற்றியும் அதிலே கமத்தொழிலில் முன்னோடியாகத் திகழ்ந்த ஒரு விவசாயி இளைஞன் அவனது உழவு செய்யும் குதிரைகளை, பின்னர் தன் மனைவியை, பின்பு தன் குழந்தைகளை இழப்பதையும், அவனது பக்கள் நோயற்று இறப்பதையும் பற்றிக் கூறினேன். என்றாலும், அவன் இடிந்து போய் உட்கார்ந்து கண்கள் நனைய அழுதாலும் ஒரு குரிய அஸ்தமன வேளையில் மீள ஒரு நெஞ்கரும் கொண்ட ஆளுமையாக எழுந்து நிற்பது பற்றி எழுதினேன்.

நானும் அது போன்றதொரு தனிப்பட்ட இழப்பினை அனுபவிக்க, அதன் வலியை உணர ஆசைப்படுவதாக ஃப்ளயருக்கு எழுதி, திடம் பூண்டு நானும் அத போல எழுந்துநிற்க நாடுவதையும் எழுதினேன்.

என் மடல் இலக்கம் இரண்டுக்கு அவளது முழு விமரிசனம் இப்படியிருந்தது:- “இதிலே நீ என்னைப் பற்றி ஒரு வார்த்தைகூடப் பேசினாயில்லை.” அன்று அவள் பகலுணவுக்கு ஹெலனுடன் போய் அமர்ந்து கொண்டாள்.

ஃப்ளயர் போய்விட்டதில் அபாய அறிவிப்புக்காக அறிகுறியை உணர்ந்தேன். என் சான்விஜ் பாணை மறுபடி பைக்குள் வைத்துவிட்டு கிளைவைத் தேடிப் போனேன் நான். இறுதியாக அவனை படிக்கட்டருகே பிடித்துக் கொண்டேன்.

“ஹெலனுக்கான உன் கடிதங்களில் அப்படியென்ன எழுதுகிறாய்?” அவனைக் கேட்டேன் நான்.

கிளைவ் நாகரிகமான ஒரு இளைஞனாக எனக்கு அதை விபரித்தது மட்டுமேன்றி, தன் ஹெலனுக்கான அன்மை கால மட்டு வொன்றின் புகைப்படப்பிரதியையும் எனவசம் தந்தும் போனான்.

நீங்கள் அதைப் பார்க்க வேண்டும்.

“இனியவளே ஹெலன். உன் கூந்தல் பொன்னினை யொத்தது. “தோர்ஸ்பை கிரீக்” ஆற்றின் மீது ஒளிரும் பிரகாசமான உன் நயனங்கள்.. உன் காதுமடல்கள்.... உன் கண்ணிமைகள்...” இப்படிப் பல அது ஒரு கவி வர்ணனை யென்றுதான் நீங்கள் சொல்லீர்கள்.

அது போதாதென்று அவள் மீதான காதலின் பிரகடன வார்த்தைகள் இப்படியமைந்திருந்தன.

“நீ எனக்கு விவேகமானவள் ஏனெனில்... சரித்திரப் பாடவேளையில் உன் அருகாமையை ரொம்ப யாசிக்கிறேன் ஏனெனில்... உன்னை என்னாமல் என்னால் நூடில்ஸ் உன்ன முடியவில்லை ஏனெனில்....”

“உன்மையில் பெண்பிள்ளைகள் இதையெல்லாமா விரும்புவர்?” நான் அவனைக் கேட்டேன்.

“ஹெலன் அப்படி” அவன் சொல்லி இப்படியும் சொன்னான். “அவனுக்கு இது போல நான் எழுதாவிட்டால் அவள் நாளையே என்னைக் கைவிட்டு விடுவாள். பெண் தோழியரை தக்க வைக்க நாம் கொடுக்க வேண்டியிருக்கிற விலை இதுதான்.”

எனவே நான் கிளைவின் கடிதத்தை நேரத்திற்கு என் வழிகாட்டியென வைத்துக் கொண்டு, என் மூன்றாம் மட்டு ஆரம்பித்தேன்.

“அன்பான ப்ளையர், உன்கூந்தல்.” நான் தொடங்கினேன் உன்மையில் அது அழிகிலிருந்து தொலைவு பட்டு சிக்கல் நிறைந்திருப்பதாயிற்றே. அதிகமான கூந்தல் அலங்காரத் திராவகங்கள் இட்டதில் கொஞ்சம் மரமரப்புத் தன்மையும் சேர்ந்து... நான் என்னிக் கொண்டேன்.

அதைக் கிழித்தெறிந்துவிட்டு மறுபடியும் தொடங்கினேன்.

“அன்புமிக்க ப்ளையர், உன் கண்கள்..” உன்மையில்

அதில் மாறுகண்தன்மையுள்ளது சற்று. உண்மையில் அவள் முக்குக் கண்ணாடி அணிய வேண்டியுள்ளது.

என் கண்களைக் கசக்கிக் கொண்டேன் நான்.

“அன்புறிந்தே ப்பளையர், உன் முகம் அற்புதம். சவர்க்கார விளம்பரங்களிலே வரும் பொம்மைகளைப் போன்று நீ காட்சி யளிக்கிறாய்.”

இப்படியே மனிக்கணக்கில் எழுதினால் நல்லதுதான். என்றாலும், அதைஎழுதி முடிய அதிலே சொல்ல எதுவுமில்லாத மாதிரி முடிக்க வேண்டியாயிற்று.

என் காதல் பிரகடனம் நோக்கிப் போனேன் நான். “உன்னைக் காதலிக்கிறேன் ஏனெனில்...” என் பென்சிலை மறுபடியும் கடித்தேன். என் நகங்களைக் கடித்தேன். இம்முறை அம்மாவிடம் கேட்க முடியவில்லை என்னால்.

எதற்காக நான் ப்பளையரைக் காதலித்தேன்? அவள் ஒரு நவீனப் பெண். எல்லா ஆண்மாணாக்கரும் அப்படித்தான் அவளை நினைக்கிறார்கள். அவர்களது பொறுமைக்கு நான் ஆளாகுமாறு ஆயிற்று. சிலர் அவளோடு பேசுவும் பிரியம். ஆனால், பேச அவள் ஆர்வம் காட்ட மாட்டாள் என்றெண்ணித் தயங்கியபடி இருக்கிறார்கள்.

இன்னும், நான் வியக்கிறேன் அவளோடு ஒன்றாகயிருந்த இந்த மூன்று வார காலத்தில் நாம் என்ன பேசிக் கொண்டோம்? அதிகமாக ஒன்றுமில்லை. என் ஹூக்கி விளையாட்டு பற்றி அதுவரை அவள் ஒரு ஆர்வமுட்டத்தக்க கேள்விகூட கேட்டதில்லை. போலவே, என் வெண்ணிற்குச் சப்பாத்துக்கள் பற்றிக்கூடத்தான். அவளுக்கு எழுதுவதில் இத்தனை பிரச்சினை எழுவதில் ஒன்றும் வியப்பில்லைதான். பொதுவான ஆர்வங்கள் அபிளாசைகள் நம்மிரு வருக்கும் இல்லை. நான் அவளைப் புரிந்து கொண்டேன் ஒருவாராக. அனுவாயதக் குறைப்பு பற்றி அவளது கருத்து என்ன? அவளுக் கென்று அது பற்றிய கருத்துகள் எதுவுமில்லை போலத்தான் தோன்றுகிறது. அவள் லிபியாவுக்கு ஆதரவானவளா என்பதை இது வரை நான் கண்டு கொள்ளும் வாய்ப்பு கிட்டவில்லையா எனக்கு?

கடித்ததைக் கிழித்தெறிந்தேன். கிளைவின் புகைப்படப் பிரதியையும் கிழித்தேன். மீண்டும் எழுதத் தொடங்கினேன். இம்முறை எந்தப் பிரச்சினையும் எனக்கில்லை.

“அன்பு :ப்ளையர், இக்கடிதம் எழுதுவது நல்லதூரு விடயமெனப் படுகிறது எனக்கு. ஏனெனில், உனக்கான ஒரு முக்கியச் சேதியை சொல்லும் சந்தர்ப்பத்தை அது எனக்கு வழங்குகிறது. நீ ஒரு அற்புதமான பிள்ளை. உண்ணோடு அன்பு பகிர முடிந்த இந்த முன்று வார காலங்கள் எனக்கு மிக மகிழ்ச்சி தந்தவை. ஆயினும் அது முடிவுறும் தருவாய் இதுவென்றே நான் எண்ணுகிறேன். இருவருக்குமே அது பெரியதூரு தனிப்பட்ட இழப்போயினும் இதைவிட உறுதியடினும், மகோன்னத்துவத் துடனும் நாம் முன்னேற இது நிச்சயம் உதவலாம்.

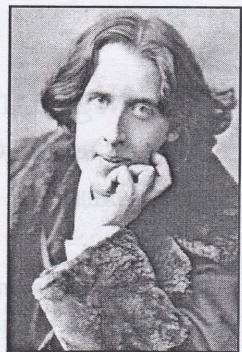
உன் அன்புநிறை நிக்.

அவளது கணனியில் நான் அதை போட்டேன். அவள் ஒன்றும் அதை பெரிதுபடுத்தியதாகத் தெரியவில்லை. உடனடியாக அதை கணனியில் இருந்து கைக்கெடுத்துக் கொண்டாள். ஆனால், இரண்டு நாட்களுக்குப் பிறகு பாளிக்கூடத்தின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் என் தனிப்பட்ட அக்கடிதத்தின் பிரதிகள் உலா வருவதை அறிந்தேன்.

நான் அதைப் பொருப்படுத்த வில்லை. அதன் விளைவாக பெரிய கண் ஜில்டா கருக்கமாய் சரித்திரப் பாடவேளையில் ஒரு குறிப்பை எழுதிநிட்டினாள். “உன் ஸ்டெல் எனக்குப் பிடித்திருக்கிறது நிக். நீ ஆழமாகச் சிந்திக்கிறாய்.” நானும் பெரிய கண் ஜில்டாவைப் பார்த்தேன். அவளது ஸ்டெல் பற்றியும் நான் அலட்டிக் கொள்ள வில்லை.

கணனிப் பாடத்தில் அவள் ரொம்பக் கெட்டித்தனம். எனைப் பார்த்து அட்ட காசமாயப் சிரித்தாள்.

நான் நேரிடையாக எழுதினேன். வெளிப்படையாகவும், என் சுயத்தைப் பேணுகிற்மாதிரியும் அமைந்த அக்கடிதம் பின்வரும் வாசகங்களை உள்ளடக்கி எழுதப்பட்டிருந்தது:- “அன்பு ஜில்டா, பேச்கப் போட்டியன்று நீ பேசிய “முன்றாம் உலக நாடுகளின் பெண்கள் விடுதலை” பற்றிய அந்த முன்று நிமிடநேரப் பேச்க உண்மையில் ரொம்ப அற்புதம். திறந்தவெளியரங்கிலுள்ள ஹோட்டலில் என் பகலுணவு இன்று. விரும்பினால் என்னோடு இணையலாம். நிக்.”

Oscar Wilde

(16.10.1854 - 30.11.1900)

ஒக்டோபர் 16 இல் அயர்லாந்தில் பிறந்த இவர் 30 நவம்பர் 1900இல் பிரான்ஸில் தனது 46ம் வயதில் மரணமானார். விக்டோரியா யுக எழுத்தாளராகிய இவர் நாடகம், சிறுகதை, உரையாடல் பத்திரிகைத்துறை என்பவற்றில் சிறந்து விளங்கினார். நகெச்சுவை, சீற்பான் உடை, பளிச்சிடும் பேசுசாற்றுல் என்பவற்றால் எல்லோரையும் கவர்ந்திருந்தார். ப்ளேடோ, அரிஸ்டோடோ, ஷேக்ஸ்பியர், விக்டர் ஹியூகோ, ஜோன் கீட்ஸ் போன்றோரின் எழுத்துக்களால் அதிகம் ஆகர்விக்கப்பட்டவர்.

தத்தவர்த்தியிலான இவரது இக்கதை காதலின் வெறும் மயக்கத்தை, போதையை வன்மையாக சாடி நிற்கின்றது.

ஒக்டோபர் 16 இல் அயர்லாந்தில் பிறந்த இவர் 30 நவம்பர் 1900இல் பிரான்ஸில் தனது 46ம் வயதில் மரணமானார். விக்டோரியா யுக எழுத்தாளராகிய இவர் நாடகம், சிறுகதை, உரையாடல் பத்திரிகைத்துறை என்பவற்றில் சிறந்து விளங்கினார். நகெச்சுவை, சீற்பான் உடை, பளிச்சிடும் பேசுசாற்றுல் என்பவற்றால் எல்லோரையும் கவர்ந்திருந்தார். ப்ளேடோ, அரிஸ்டோடோ, ஷேக்ஸ்பியர், விக்டர் ஹியூகோ, ஜோன் கீட்ஸ் போன்றோரின் எழுத்துக்களால் அதிகம் ஆகர்விக்கப்பட்டவர்.

தத்தவர்த்தியிலான இவரது இக்கதை காதலின் வெறும் மயக்கத்தை, போதையை வன்மையாக சாடி நிற்கின்றது.

ஒக்டோபர் 16 இல் அயர்லாந்தில் பிறந்த இவர் 30 நவம்பர் 1900இல் பிரான்ஸில் தனது 46ம் வயதில் மரணமானார். விக்டோரியா யுக எழுத்தாளராகிய இவர் நாடகம், சிறுகதை, உரையாடல் பத்திரிகைத்துறை என்பவற்றில் சிறந்து விளங்கினார். நகெச்சுவை, சீற்பான் உடை, பளிச்சிடும் பேசுசாற்றுல் என்பவற்றால் எல்லோரையும் கவர்ந்திருந்தார். ப்ளேடோ, அரிஸ்டோடோ, ஷேக்ஸ்பியர், விக்டர் ஹியூகோ, ஜோன் கீட்ஸ் போன்றோரின் எழுத்துக்களால் அதிகம் ஆகர்விக்கப்பட்டவர்.

தத்தவர்த்தியிலான இவரது இக்கதை காதலின் வெறும் மயக்கத்தை, போதையை வன்மையாக சாடி நிற்கின்றது.

ஒக்டோபர் 16 இல் அயர்லாந்தில் பிறந்த இவர் 30 நவம்பர் 1900இல் பிரான்ஸில் தனது 46ம் வயதில் மரணமானார். விக்டோரியா யுக எழுத்தாளராகிய இவர் நாடகம், சிறுகதை, உரையாடல் பத்திரிகைத்துறை என்பவற்றில் சிறந்து விளங்கினார். நகெச்சுவை, சீற்பான் உடை, பளிச்சிடும் பேசுசாற்றுல் என்பவற்றால் எல்லோரையும் கவர்ந்திருந்தார். ப்ளேடோ, அரிஸ்டோடோ, ஷேக்ஸ்பியர், விக்டர் ஹியூகோ, ஜோன் கீட்ஸ் போன்றோரின் எழுத்துக்களால் அதிகம் ஆகர்விக்கப்பட்டவர்.

தத்தவர்த்தியிலான இவரது இக்கதை காதலின் வெறும் மயக்கத்தை, போதையை வன்மையாக சாடி நிற்கின்றது.

The Nightingale and the Rose.

வானம்பாடியும் ரோஜாவும்

நூல்கார் வைக்ஸ்

“அவளுக்காக சிவப்பு ரோஜாக்களை நான் கொண்டிர்த்தால், என்னோடு நடனமாட வருவதாய் அவள் சொன்னாள்.” அழுது கொண்டே சொன்னான் அவ்விளம் மாணவன் “ஆனால் என் பூங்காவெங்கிலும் சிவப்பு ரோஜாக்கள் ஒன்றுமில்லை.”

அந்தக் கருங்காலி மரத்திலுள்ள தன் கூட்டிலிருந்து அவன் சொல்வதைக் கேட்ட வானம்பாடி, இலைகளுக்கூடாய் வெளியே பார்த்து அதிசயித்தது.

“என் பூங்காவிலெல்லாம் ஒரு சிவப்பு ரோஜா இல்லை.” தன் அழகிய கண்களில் கண்ணீர் நிரம்பி வழியுமளவு அழுதான் அவன். “ஓ! எத்தனை சின்னதான் ஒரு அம்சத்தில் ஆனந்தம் என்பது அடங்கி இருக்கிறதே! புத்திசாலி மனிதர்கள் எழுதிக் குவித்திருக்கும் எல்லா விடயங்களையும் வாசித்தறிந்திருக்கிறேன் நான். தத்துவங்களின் பரம ரகசியங்கள் எல்லாம் என் வசமுள்ளன. என்றாலும் ஒரு ரோஜாவினது தேவையதில் என் ஜீவிதம் சின்னாபின்னப்பட்டு விடுமாப் போலிருக்கிறதே...”

“இதோ இறுதியாய் ஒரு உண்மையான காதலன்.” சொல்லிற்று வானம்பாடி, “இரவிரவாய் அவனுக்காய் நான் பாடி யிருக்கிறேன், நானவனை அறியாத போதிலும். இரவிரவாய் வானத்து நட்சத்திரங்களிடம் இவன் கதையை நான் கூறியுமிருக்கிறேன். இப்போதுதான் நான் அவனைக் காணுகிறேன். அவனது தலைமயிர் வாசனையிக்க மணிப்பூவின் மலர்வாய் கருமை பூத்துக் கிடக்கிறது. அவனது ஆசைகளில் மேலோங்கி நிற்கும் ரோஜாமலரின் செந்நிற மொத்தது அவனது உதடுகள். ஆயினும் வெளிறிய தந்தத்தின் நிறத்துக்கு அவனது முகத்தை மாற்றிப் போட்டிருக்கிறது ஒரு அழுத்தம். துயரமோ அவனது புருவங்களுக்கு மேல் முத்திரை

குத்திப் போயிருக்கிறது.”

“இளவரசன் நாளை இரவில் ஒரு நடன விருந்து கொண்டாட்டம் வைத்திருக்கிறான்.” முன்னுமனுத்தான் அம் மாணவன். “என் காதலி நாளை அதில் பங்கேற்பாள். அவனுக் கென்றோரு செந்திற ரோஜாவை நான் கொணர்ந்தால், வைகறை புலஞ்சும் வரை அவள் என்னோடு நடனமாடுவாள். அவனுக்கென்றோரு செந்திற ரோஜாவை நான் கொணர்ந்தேனென்றால், என் கரங்களை அவள் பற்றிக் கொள்ளாள்; என் தோளில் அவள் சிரம் வைத் திருப்பாள்; என் கைகள் அவனுடையதோடு கோர்த்து ஆனந்திக்கும். ஆனால், என் தோட்டத்தே சிவப்பு ரோஜா இல்லையே எனவே நான் தனித்தே அமர்ந்திருப்பேன்; அவள் என்னைக் கடந்து போய் விடுவாள்; என்னை கவனத்திற் கொள்ள மாட்டாள் அவள்; என் இதயம் நொருங்கியே போகும்.”

“இதோ, இவன் ஒரு உண்மைக் காதலன்.” வானம்பாடி சொல்லிற்று. எது பற்றி நான் பாடுகிறேனோ அவன் துயருருகிறான் எனக்கெது பரவசமோ அஃது அவன் வலி. உண்மையில் காதல் அற்புதமான அம்சமேயாம், பவளங்களை விட அது விலை மதிப்பானது; எந்த மாதுளையிலும் விளையா அற்புத முத்து; எந்த வியாபாரத் தளத்திலும் அஃது விற்பனைக்கு இல்லை; எந்த வணிகங்கும் அதை விலை குறித்திடமாட்டான்; பொன்னினது தராசிலும் அது அளவு காணப்பட முடியாதது.

“இசைக் கலைஞர்கள் மண்டபத்தில் கூடுவர்” புலம்பினான் அம்மாணவன், “இழை இசைக் கருவிகள் கானம் சிந்தும். என் காதலி வயல்வினின் கொஞ்சம் இசை கேட்டு நடனமாடுவாள்; அவள் அனாயாசமாய் கால்கள் தரையில் படாதபடி ஆடுவாள்; குழ ஆடுவோர் தத்தமது இளமை பூரிக்கும் ஆடுடைகளோடு அவளைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்து நடனமாடுவர். ஆனால், என்னோடு அவள் ஆடுவதற்கில்லை; ஏனெனில், அவனுக்கு அளித்திட வென்று என்னிடம் செந்திற ரோஜா இல்லை.” புலம்பினியில் குதித்தமுதான் அவன். தன் கரங்களுக்குள் முகம் புதைத்துப் புலம்பியழுதான் அவன்.

“என் அவன் அழுதற்றுகிறான்?” வேகமாக ஓடி தன் வாலை உயர்த்திய சின்னஞ்சிறு வெள்ளைப் பல்லி ஒன்று கேட்டது.

“உண்மையில் ஏன்...?” குரிய ஓளியில் சிறகடித்துப் பறந்த ஒரு பட்டாம்பூச்சி கேட்டது.

“உண்மையில் எதற்காக?” மெல்லிய குரலில் தன் அயலானை முன்முனுத்துக் கேட்டது மஞ்சஙும் வெள்ளையுமாய் மலர்ந்து செழித்த டெய்ஸி மலர் ஒன்று.

“அவன் ஒரு சிவப்பு ரோஜாவுக்காக அழுகிறான்.” வானம் பாடி சொன்னது.

“ஒரு சிவப்பு ரோஜாவுக்காகவா? அவைகள் புலம்பின. எத்தனை நகைச்சுவையாயிருக்கிறது இது!” சின்னப்பல்லி கேலிச் சிரிப்புமிழ்ந்தபாடி கேட்டது.

ஆனாலும், மாணவனது வேதனையின் இரகசியத்தைப் புரிந்து கொண்ட வானம்பாடி, கருங்காலி மரத்தில் மௌனமாய் அமர்ந்து காதலின் புதிர் பற்றி ஆழமாய் யோசித்தது.

திடீரன்று தன் கபில நிறச்சிற்குகளை காற்றில் விரித்துப் பறக்கவாரம்பித்தது. தோப்பு வழியே ஒரு நிழலைப் போல, தோட்டம் வழியே ஒரு நிழலைப் போல அது மிதந்து மிதந்து பறந்தது.

புல்வெளி ஒன்றின் நடுவே ஒரு ரோஜாச்செடி நின்றிருக்கக் கண்டு, அதனாலுகே பறந்து சென்று, வாசனை தெளித்தது.

“எனக்கொரு சிவப்பு ரோஜாத் தா... உனக்கென என் மனோரம்யமான பாட்டைப் பாடுவேன் நான்.” அது புலம்பிக் கதறிற்று. ஆனால் மறுத்து மரம் தலையசைத்தது.

“என் ரோஜாக்கள் வெள்ளை நிறமானவை.” அது பதிலளித்தது. “அதன் நிறம் க்டிலின் நுரை போல, மலைவெளியினது பனியிலும் வெண்மை அது. குளிர்காலத்தே வளர்ந்தான்கே நின்றிருக்கும் என் தமையனிடத்தே செல் சில வேளை, உனக்கெது அவசியமோ அதனைத் தரக்கூடும்.”

அந்த ரோஜாச் செடிக்கு பறந்து சென்று குறித்த ரோஜாச் செடியாலுகே வட்டமடித்து நின்றது வானம்பாடி. “எனக்கொரு சிவப்பு ரோஜா தர வேண்டும்: உனக்காக நான் களிதரும் பாட்டொன்று பாடுவேன்” அழுது கெஞ்சியது அது.

ரோஜா மரமோ தலையாடியது.

“எனது ரோஜாக்கள் மஞ்சள் நிறத்தினது.” செடி செப்பியது. அலங்காரப் பளுப்புப் பூத்த அரியணை மீதமர்ந்து ஆட்சி செய்யும்

கடற்கன்னியினது கூந்தலின் நிறமொத்த மஞ்சள் அது. புல்வெட்டும் விசைப்பொறி சகிதம் வரும் விவசாயிக்கு முன்னே புற்றுரையின் மீது பூத்துச் சிரிக்கும் “பெட்டில்” புத்பங்களை விடவும் அவை மஞ்சள் மிகைத்தவை. அந்த மாணவனின் யன்னலினாடியே வளர்ந்திருக்கும் எனது சகோதரச் செடியதனிடம் சென்று வினவு. உனக்கு வேண்டியது அவன் வசமிருந்து கிடைக்கக் கூடும்.” அது மேலும் தொடர்ந்தது.

மாணவனின் யன்னலருகே வளர்ந்திருந்த செடியன்டை சென்றமர்ந்த வானம்பாடி “எனக்கொரு சிவப்பு ரோஜா வேண்டும். உனக்காய் இனிமையான சிந்து புனைந்து பாடுவேன் நான்” என்றுரைத்தது.

செடி தலையை அசைத்தது.

“எனது ரோஜாக்கள் சிவப்பு நிறமானவை. புறாவின் பாதப்பகுதியை ஒத்த செந்நிறமது. சமுத்திரத்தின் ஆழந்த புழை ஒத்தப் பெருங்குடையிலிருந்து அலை அலையாய் மிதந்து வரும் கண்ணக் கற்களினது விசிறியொத்தச் செந்நிறத்தையும் விட சிவப்பு அது. ஆனால் குளிர்காலமோ என் நரம்பு நாளங்களை உறைய வைத்து என் மொட்டுக்களை சுருக்கிக் குலைத்துவிட, என் கிளைகளோ புயற்காற்றில் முறிந்து வீழ்ந்தமையால், இந்த முழு வருடங்களும் என் செடி பூப்புக்கவில்லை.”

“ஓரேயொரு சிவப்பு ரோஜா மட்டுமே எனக்குத் தேவை.” ஓலமிட்டது வானம்பாடி. “ஒன்றேயொன்று. வழி ஒன்றுமே இல்லை யெனில் எம்முறையில் அதை நான் பெறுவேன்...?”

“ஒரு வழிமுறையிருக்கிறது.” விடையளித்த செடி, மேலும் சொன்னது. “ஆனால், உன்னிடம் சொல்லத் தயங்குமளவுக்கு அவ்வழிமுறையோ அபாயங்கள் குழந்திருப்பது.”

“உனக்கு ஒரு சிவப்பு ரோஜாத் தேவையெனில் சந்திரிகையின் ஒளி வெள்ளம் கொண்டு நீயொரு இசையாக்க வேண்டும்; உன் சொந்த இதயத்தின் சொங்குருதி கொண்டு அதை நீ கறைப்படுத்த வேண்டும்; ஒரு தைக்கும் மூள் எதிரே உன் நெஞ்கப்பகுதியை வைத்து அழுத்தி நீ பாடவேண்டும். முழு இராத்திரியும் நீ பாடிய வண்ணமிருக்க வேண்டும். மூள் உன் இதயத்தைத் துளைத்துச் செல்ல உன் வாழ்வினது குருதி என் நரம்புக்காடே பீறிட்டுப்பாய்ந்து என்னுடைய குருதியாகி ஓடுதல் வேண்டும்.” செடி இயம்பிற்று.

“ஒரு சிவப்பு ரோஜாவுக்கான பெரு விலையாய் மரணம் இருக்கிறதே...” அழுது சொன்ன வானம்பாடி “வாழ்க்கை எப்போதும் என் நேலிப்புக்குரியது, மற்றெவற்றையும் விட. பச்சை பகும் தோப்புகளிலே அமர்ந்திருந்து பொன் ரத்து தேரேறி வருகின்ற கதிரவனையும், முத்தின் பவளத் தேர் பவனி வரும் நிலவினையும் பார்த்திருப்பது ஆனந்தப் பரவசம் தருவது. பெர்ரி மலரினது சுகந்தம் இனிமை தருவது. பள்ளத்தாக்குகளில் மறைந்து ஒளிரும் நீல மணிப்புவினமுகு தேனமுதானது. மலைவெளியிலிருக்கும் ஊதா நிறப்பூச்செடிகளிலிருந்து வீக்ம் மென்காற்று இதமானது. என்றாலும் என்ன? காதல் உயிரையும் விட... வாழ்வையும் விட மேலானது. மனித இதயத்தோடு ஒப்பிடுகையில் பறவையின் இதயம் என்ன உன்னதம்” எனக்காறி தன் கபில நிறத்து இறக்கைகளை விரித்து விரைந்தேறி வானத்திற் பறந்தது. தோட்டம் வழியே தோப்பு வழியே அது ஒரு நிழலைப் போல பரவிச் சென்றது.

அவ்விளம் மாணவன் தன் அழகிய விழிகளில் இன்னும் உலராதிருக்கும் கண்ணோரோடு. அவள் அவனை விட்டுப்போன புல்வெளி மீது அப்படியே கிட்டதான்.

“சந்தோஷப்படு.” கூவிற்று வானம்பாடி. மகிழ்வு கொள். உனக்கு சிவப்பு ரோஜா கிடைக்கப் போகின்றது. நிலவொளியில் நான் சிந்தும் கான மழையில், என் இதயத்து குருதி கொண்டு நிறம் பூசப்பட்டு உனக்கொரு சிவப்பு ரோஜா கை வரப்போகிறது. ஏனெனில் காதல், தத்துவத்தை விட அறிவார்த்தமானது. சக்தியைவிட வலு நிறைந்ததாயினும் நீ அப்படி இருக்க வேண்டும். ஒரு உண்மைக் காதலனாக நீயிருக்க வேண்டியதே அதற்காய் நீ செய்யும் கைம் மாறாய் இருக்கட்டுமென்று மட்டுமே உண்ணிடம் நான் இறைஞ்சுகிறேன்.

தீச்சுவாலையின் வண்ணம் கொண்டது அதன் இறக்கைகள். அதன் உடல் தீயினது சுவாலையை ஒத்த நிறமுடையது. தேனிலும் இனிமை மிகு பசையினது ஒத்தது அதன் சுவாசம். மாணவன் உயர்ப் பார்த்தான் புல்வெளியிலிருந்து தன் தலை யுயர்த்தி, வானம்பாடியின் குரலைக் கேட்டானாயினும், அது தன்னை நோக்கி சொல்வ தெதையும் அவனால் கிரகித்துக் கொள்ள முடியவில்லை. அவனுக்கு அவனது புத்தகங்களில் எழுதப்பட்டிருக்கும் விடயங்கள் மட்டுமே தெரிந்தது. ஆயினும் கருங்காலி மரம் புரிந்து கொண்டது. ஆதலால்,

துயருற்றது. தன் கிளைகளில் இல்லம் அமைத்திருக்கும் அந்தச் சின்ன வான்ம்பாடியை அது ரொம்ப விரும்பிற்று. “எனக்காய் உன் கடைசிப் பாடலைப் பாடு; நீ போய் விட்டால் நான் தனித்து விடுவேன்.” முனுமுனுத்தது மரம்.

கருங்காலி மரத்துக்காய் வான்ம்பாடி பாடிற்று. வெள்ளிப் பாத்திரத்தில் குழியிட்டுக் குதிக்கும் நீரைப் போல அதன் குரல் வண்ணமிருந்தது.

வான்ம்பாடி பாடி முடித்தபோது மாணவன் எழுந்து கொண்டான். தன் சட்டைப் பையிலிருந்து பென்சிலை எடுத்து, தனது குறிப்புப் புத்தகத்தை விரித்துக் கொண்டான்.

தனக்குத்தானே சொல்லியபாடி தோப்பு வெளியெல்லாம் நடந்தான் அவன்.

“அந்த வான்ம்பாடிக்கு உடல் உரமிருக்கிறது; தகுதி யிருக்கிறது; தக்க திறமையிருக்கிறது; அது ஒன்றும் மறுக்கப்பட முடியாதது. ஆனால் உணர்விருக்கிறதா? இல்லை யென்றே நான் ஜயம் கொள்கிறேன். உண்மையில், அது கலைஞர்களை ஓத்தது. நிஜம் ஒன்றைத் தவிர எல்லாப் பாங்குகளுமுண்டு அதனிடத்தே. அது மற்றவர்களுக்காக தன்னை ஒன்றும் தியாகம் செய்து விடாது. அதற்கு இசை மட்டுமே தெரியும். கலைகள் எத்தனை கயநலம் மிக்கவை என்று அனைவரும் அறிவர். ஆயினும், தன் குரலில் சில அழகான குறிப்புகளை அது உள்ளடக்கியே உள்ளது என்பதை அனுமதித்தாக வேண்டும். அதன் பாடல், எதையும் அர்த்தம் கொள்ள வில்லை என்பதும் யதார்த்த பூர்வமாக எதையும் செய்ய வில்லை என்பதும் எத்தனை பரிதாபகரமானது?” அவன் தன்னறைக்குச் சென்று தன் சின்ன வைக்கோல் கட்டிலின் மீது சாய்ந்தபடியே தன் காதலி பற்றிய ஞாபகங்களில் மிதந்து சற்றையில் உறக்கத் திலாழ்ந்தான்.

நிலா தன் கவர்க்க வாளில் மின்னவாரம்பித்தபோது, வானம் பாடி ரோஜாச் செடியண்டை பறந்து சென்று, செடியின் முள்ளஞ்சே தன் நெஞ்சமுத்தி இரவு முடியும் வரை பாடிற்று. முள்ளுக்கெதிர்த் திசையில் அதன் மார்புடன் கீழிறங்கி குளிர்ப்பிறை நிலவும் அதன் கானத்தை செவியற்றிருந்தது. இரவெல்லாம் பாடிற்று அது. முள் ஆழமாய் மார்பில் தைக்கத் தைக்க அதன் உயிர்க் குருதியெல்லாம் துளிவிடாமல் அதனிடம் இருந்து விடைபெற்றுக் கொண்டது.

ஒரு இளைஞனதும், யுவதியினதும் இதயங்களில் காதல் பிறக்க அது முதலில் பாடிற்று. அது பாய்ச்சிய குருதியில் ரோஜாச் செடி ஒரு பேர்ந்து மலரொன்றைப் பிரசவித்தது. ஒரு இதழிலிருந்து ஒரு இதழுக்கு ஒரு பாடலிலிருந்து இன்னொரு பாடலுக்கு நகர்ந்த வண்ணம் அது பாய்ந்தது. காலைப் பொழுதின் பாத்தடி போல, ஆற்றுமுனைகளில் படர்ந்து கிடந்த பனிபோல முதலில் வெளிறிய தோற்றுத்தில் இலங்கிய அது, வைகறையிலே வெள்ளி நிறத்தின் சிறுகுகள் ஒத்திருந்தது. நீர்த்தடாகத்தே நிழலெனக் கிடந்த ரோஜாவைப் போல அச் செடி பிரசவித்த சிவப்பு ரோஜா மலர்ந்து தோற்றும் கண்டது.

ஆனால், மரமோ கதறிற்று வானம்பாடியை நோக்கி. தன் முள் நோக்கி இன்னும் இன்னும் அழுத்துமாறு வேண்டி அது அரற்றியது. “ரோஜா படைக்கப்படுமுன்னம் பொழுது புலர்ந்து விடக்கூடும் சின்ன வானம்பாடியே உன் நெஞ்சை அழுத்து இன்னும் நெருங்கி வந்து.” எனவே வானம்பாடி முள்ளோடு தன் நெஞ்சைவத்து அதீதமாய் அழுத்திற்று. அதன் பாட்டோ பெரிய ஒசையாய் குழந்து கொள்ளுவதாய், ஆன், பெண் ஆத்மாவினது காதலின் தீவிரப் பிறப்புக்காய் அது பாடிற்று. அதன் மென்னுடம்பின் செந்நிற உணர்ச்சிக்கோலமெல்லாம் செடியின் இலைகளுக்குள் ஊடுருவிப் பாய்ந்தது, மணப்பெண்ணின் உதகுகளில் மணவாளன் முத்தம் கொடுக்கையில் அம்முகத்தில் தோன்றும் உணர்ச்சியை ஒத்ததாய். முள்ளோ, இன்னும் அதன் இதயத்தில் பாயவில்லை எனவே ரோஜா வின் இதயம் வெளிறியே கிடந்தது. வானம்பாடியினது இதயத்தியின் செந்நிறம் மட்டுமே ரோஜாவுக்கு நிறம் கொடுத்தாக வேண்டும்.

“ரோஜா படைக்கப் படுமுன்னம் பொழுது விடிந்து விடக்கூடும். ஆழமாய் அழுத்து வானம்பாடி!” மரம் அழுது கூவிற்று.

வானம்பாடி நெருங்கி அழுத்திற்று. முள், அதன் இதயத்தைத் தைக்க, படுபயங்கர கரீர் வலியின் அடி அதனுள் ஊடுருவிற்று. அவ்வேதனை ரொம்பக் கசப்பாகயிருந்தது. அதன் பாடல் தீவிரமாய் இன்னும் தீவிரமாய் ஒலித்தது. ஏனெனில் மரணம் கொண்டு நேர்த்தியாக்கப்பட்ட கல்லறையில் மரணித்துப்போகா காதலின் பொருட்டன்றோ அது பாடிற்று.

கிழக்குவானில் செந்நிறமொத்தச் சிவப்போடு ரோஜா ஒன்று

பிறப்புக் கண்டது. இதழ்கள் செந்நிறத்துப் போர்வையில் இதய முத்தென அது ஒளி சிந்திற்று.

வானம்பாடியின் குரலோ மயக்கமுற்ற நிலையில். அதன் இறக்கை வேகமாய் அடிக்கத்தொடங்க, தொண்டைக் குழியில் ஏதோ ஒன்று சிக்கித்தவிக்க, அதன் கண்கள் மேல் சித்திரம் ஒன்று அலைபாய அது பாடி ஒய்ந்தது மெல்ல.

கடைசியாய் ஒரு வெடிப்பொத்த ஓசையோடு ஒய்ந்தது அதன் குரல். வெண்ணிற நிலவு அந்தச் சிந்துவின் அழகில் மயங்கி வைகறையை மறந்துவிட்டு வான்த்தில் ஒட்டிக்கிடந்தது. சிவப்பு ரோஜாவும் அந்த ஓசையைக் கேட்டு பேரின்ப அதிர்வில் நடுங்கி குளிர் காஞ்சில் காலைப்பொழுதில் மெல்லத் தன் இதழ்கள் விரித்தது. அதன் எதிரொலியோ மலைகளினது ஊதா நிறக் குகைக்குள் ஊடுருவிச் சென்று தமது கனவுகளில் மிதந்து கொண்டிருந்த மந்தை மேய்ப்பாளர்களின் உறக்கத்துள் ஊடுருவிப் பாய்ந்தது. அது ஆற்றங்கரையில் நாணல் புற்களுக்கூடாக ஊடுருவி மிதந்து சமுத்திரங்களுக்கும் செய்தியை கொண்டு சென்றது.

“பார் பார் ரோஜா பிறப்பெடுத்து விட்டது” மரம் கூவிற்று. ஆயினும் வானம்பாடியோ பதிலின்றி புல்வெளியில் முள்ளதைத்த தன் இதயத்தோடு வீழ்ந்து இறந்து கிடந்தது.

பகல்பொழுதிருக்கும் மாணவன் தன் யன்னல் திறந்து வெளியே பார்த்தான்.

“எப்படி என்ன அற்புத, அதிசயம் இது. இதோ ஒரு சிவப்பு ரோஜா. என் வாழ்வு முழுவதுமே நான் கண்டிராத ஒரு ரோஜா. அது ரோம்ப வனப்புமிக்கது. இதற்கு ஏதேனும் லத்தீன் பெயரிருக்கக் கூடும் என்பது நிச்சயம்.” சந்தோசத்தில் துள்ளித் தாண்டவமாடிய அவன் மெல்லச் சாய்ந்து கை நீட்டிப் பறித்தான்.

தன் தொப்பியை அணிந்து கொண்டு கைகளில் அந்த ரோஜாவையும் ஏந்தியிப்படி தனது பேராசிரியரின் இல்லம் நோக்கி விரைந்தோடினான் அவன். பேராசிரியரின் மகள் வாசற்படியில் அமர்ந்து நீலப்பட்டு நூலை கற்றிக் கொண்டிருந்தாள் நூல் கண்டையில். அவளது நாய்க்குட்டி அவளது பாதத்தடியே கிடந்தது.

“உனக்கென்று ஒரு சிவப்பு ரோஜா கொணர்ந்தால் என்னோடு நடனமாட வருவதாய் நீ சொன்னாய் அல்லவா இதோ உலகிலேயே

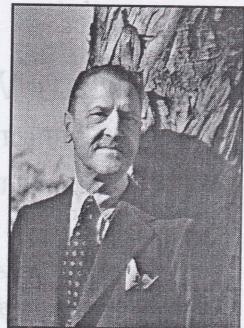
மிகுந்த சிவப்புடைய ரோஜா ஒன்றை உனக்காக நான் கொண்டிர்ந்திருக்கிறேன். உன் இதயத்துக்கு அயல்புறமாக அதை அணிந்து இன்று இரவு நீ என்னோடு வந்து நடமிடுவாய். நான் உனை எந்தளவு நேசிக்கிறேன் என்பதை அந்தப்பூ உனக்குச் சொல்லும்.” தயவாய் சொன்னான் அவன்.

ஆயினும் அந்தக் கண்ணி வியப்போடு முறைத்துப் பார்த்தாள். “என் ஆடைக்கு இது பொருந்தாதென்று நான் எண்ணுகிறேன்.” அவன் அலட்சியமாய் பதிலளித்தாள். “அது தவிர, “செம்பர்லைனில்” வசிக்கும் என் மச்சினன் சில தங்க நடைகளை அனுப்பி வைத்திருக்கிறான். பூக்களை விட நடைகள் நிறைய பெறுமதியானவை என்பதை அனைவரும் அறிவர்.”

“சரியாய் சொல்வதானால் நீ ரொம்ப நன்றி கெட்டவள்.” கோபமாய் பகர்ந்தான் மாணவன்: ரோஜாவை பாதையில் வீசி யெறிந்தான். சாக்கடை வழியே விழுந்த ரோஜா வண்டிச்சக்கர மொன்றில் நகங்கிச் சிதைவுற்று சின்னமாகியது.

“நன்றி கெட்டவள்!” நீ ரொம்ப காட்டுத்தனமாய் நடந்து கொள்கிறாய். அதைவிட நீ யார் எனக்கு? ஒரு சக மாணவன். என் “சம்பர்லைனின்” மச்சினன் போல தன் சப்பாத்துக்கு ஆகக் குறைந்தது ஒரு வெள்ளி அணிகலன் கூடப் போட வசதியற்றவன் நீ” சொன்னவள் தன் கதிரையிலிருந்து எழுந்து வீட்டுக்குள் சென்று விட்டாள்.

“காதல் எத்தனை மூடத்தனமானது!” நடந்து கொண்டே சொல்லிப் போனான் அவன். “அது தர்க்கவியலின் அரைவாசியளவு கூட பிரயோசனமற்றது; அது எதையும் நிருபித்ததும் கிடையாது; அது எப்போதும் நடவாத ஒன்று பற்றியே சொல்லிக் கொண்டிருப்பது; உண்மையில்லாத ஒன்றை உண்மையென ஒருவருக்கு நம்ப வைப்பது; யதார்த்த பூர்வமாய் மற்றவை இருப்பது போலன்றி அது யதார்த்தமற்றது. நான் மறுபடி தத்துவங்களும், மெய்ப்போருளும் நாடி இனி செல்வேன்.” தன்னறைக்கு மீண்டவன் தூக படிந்து கிடந்த தன் புத்தகத்தை எடுத்து படிக்கவாரம்பித்தான்.

William Somerset Maugham

(25.1.1874 - 16.12.1965)

நடவடிக்கை முறை மேற்கொண்டு வரும் பாரிசில் பிறந்த இவர் 91ம் வயதில் 1965.12.16இல் மரணம் எப்தினன். நாடக எழுத்தாளர்; நாவலாசிரியர்; சிறுக்கதை எழுத்தாளர்.

1930களில் அதிக விலை கொடுத்து வாங்கப்பெற்ற நால்களைப் படைத்த பெருமைக்குரியார். தந்தை ஒரு சட்டத்தராணி. “எல்லாப் பிள்ளைகளும் இராணுவச் சேவையில் கட்டாயப்பிற்கி பெற்றிருக்க வேண்டும்” என்பாராம் தந்தை.

எட்டு வயதில் தாயை இழந்துவிட்ட சோமஸெட் மோம் இறக்கும் வரைக்கும் தாயினது புகைப்படம் ஒன்றை தன்னுடனேயே வைத்திருந்தாராம். ஆண்களோடும் பெண்களோடும் பாலியல் உறவு வைத்துக் கொண்டிருந்த இவர் சம்ரே எனும் ஏலவே திருமணமான பெண்ணை திருமணம் செய்து சில காலம் அவளுடன் வாழ்ந்து பின் அவரை விவாகரத்துச் செய்து கொண்டாராம். இவருக்கு மூன்று சகோதரர்கள். இரண்டாம் உலகப்போரின் போது தன் 60களில் அமெரிக்காவில் வசித்த இவர் அமெரிக்க எதிர்ப்புக் கொள்கையுடையவர்.

“மச்சத்துடனான அம்மனிதன்” எனும் இவரது இச்சிறுக்கதை பூர்த்தி கரமான காரியங்கள் புரியும், சட்டத்துக்கு அடிப்படையாத ஒரு ஜெனரலைக் கருவாகக் கொண்டது. முடிவுவரை அவனது செயற்பாடுகள் எவருமே விரும்பத்தகாத அளவில் இருந்து வந்தன அவனது மனைவியை அவன் கொலை செய்தது உட்பட. தன் இறப்புக்குப் பிறகு தன் மனைவி தனியே அல்லலாடுவதை விழுப்பானமையால் அவளை அவன் கொலை செய்தது அவனது குயநலமற்ற தன்மையைக் கட்டினாலும். அதைக்கூட அவன் பூர்த்தி கரமாகவே செய்திருப்பதாகச் சித்தரிக்கிறார் ஆசிரியர். அத்தோடு அவன் புரியும் எந்தச் செயலையுமே விரும்பாத ஆசிரியர் அவன் கொண்டிருக்கும் களங்கத்தை “மச்சம்” எனும் விடயத்தோடு மறைமுகமாக ஓய்கிட செய்கிறார். கதையில் உபயோகிக்கப் பட்டிருக்கும் ஸ்பானிய சொற்பிரயோகங்கள் அதன் இயல்புத் தன்மையைப் பேணுவதில் உதவியிருக்கின்றன.

The Man With The Scar

மச்சத்துடனான அம்மனிதன்
விள்ளீய சோபினஸ் மோம்

அந்த மச்சத்தின் காரணமாகவே அந்த மனிதனை நான் முதலில் அவதானித்தேன். அது சிவப்பு நிறத்தில் அகலமாய், காதின் மேற்புறத்திலிருந்து தொடங்கி நாடி வரை நீண்டு, பென்னம் பெரிதாய் ஒரு பிறை வடிவில் இருந்தது. அது அகோரமான ஒரு புண் காரணமாக ஏற்பட்ட தழும்பாகயிருக்கலாம். அல்லது அது ஒரு ஈர் ஆயுதத் தினாலோ அன்றி, குண்டு வெடிப்பினாலோ கூட ஏற்பட்டிருக்கலாம் என்றெல்லாம் எண்ணிப் பிரமித்தேன் நான். அந்த நல்ல, நகைச்சுவை ததும்பும், கொழுத்த, வட்டமான முகத்தில் அது எதிர்பார்க்க முடியாததாக இருப்பதாகப்பட்டது எனக்கு. சின்னதாய், பெரிய கம்பீர் எதுவும் காட்டாத உருவமைப்போடு இருந்தான் அவன். அவனது வெளிப்பாடுகளும் கூட பெரிய கலைத்தன்மையுடன் ஓன்றும் இருக்க வில்லைத்தான். அவனது தடித்த உடம்புக்கு அவனது முகம் பொருத்தமற்றுத்தான் காணப்பட்டது. சாதாரண உயரத்திலும் அவன் சக்தி மிக்க மனிதனாகயிருந்தான். ஒரு பெரிய சாம்பல் நிற உடையணிந்து அதற்கு மேல் ஒரு காக்கிச் சட்டையுடன் ஒரு தொப்பியையும் தலையில் மாட்டிக் கொண்டிடியன்றி அவனை நான் வேறு விதமாய்க் கண்டதில்லை. துப்புவிலிருந்து அவன் ரொம்பத் தொலைவு பட்டிருந்தான். அவன் குவாத்தமாலா நகரிருக்கும் பேலஸ் ஹோட்டலுக்கு தினமும் யதுவருந்தும் நேரம் பார்த்து வரும் பழக்கம் கொண்டிருந்தான். விற்பலனாக்கென கைகளில் சில லொத்தர் டிக்கட்டுக்களை வைத்துக்கொண்டு வெறுமனே அலைந்து திரியும் ஒருவனாக அவனை சாராயத் தவரணையில் பலமுறை கண்டிருக்கிறேன் நான். வாழ்க்கையைக் கொண்டு நடாத்த உதவும் ஒரு தொழிலாக இது இவனுக்கு இருக்குமானால் நிச்சயமாக அவன் ஒரு ஏழையாகவே இருக்கக்கூடும் என்று எண்ணினேன் நான்.

ஏனெனில் அவனிடம் அதை வாங்குவார் எவ்வரையும் நான் காணவில்லை. ஆனால், அப்போதும் இப்போதும் அவனுக்கு மது வழங்கப்பட்டு வரு வதையும் நான் அவதானித்தேன். அவனும் மறுப்பேதும் காட்டாமல் ஏற்றுக் கொள்வான். அதிக தூரம் நடந்து மழக்கப்பட்டவனாகியிருந்தாலும், அவைந்தலைந்து ஒவ்வொரு மேசைக்கிடையேயும் சற்றுத் தாமதித்து நின்று ஒரு சின்னப் புன்னைகையோடு விற்று டிக்கட்டுக்களின் எண்ணிக்கையைச் சொல்லிப் போவான் அவன். அவனைக் கணக்கி வெடுப்பார் எவரும் இல்லையாகிலும், அவன் முகத்தில் புன்னைகை மாறாமல் நிலைத்தேயிருக்கும். அவன் மதுவுக்கு ரொம்ப மோசமாக அடிமைப்பட்ட ஒருவனாகியிருப்பான் என எண்ணிக் கொண்டேன் நான்.

ஒருநாள் மாலை சாராயத்தவர்களையில் ஒரு சந்திப்பில் ஈடு பட்டுக் கொண்டிருந்தேன் நான். குவாத்தமாலா நகரில் “பெலஸ் ஹோட்டலில் அவர்கள் விடேட குடிபானவகை ஒன்றைத் தயாரித்திருந்தார்கள். அப்போது மச்சத்துடனான அம்மனிதன் அங்கே வந்தி ருந்தான். அவனது கையிலிருக்கும் லொத்தர் டிக்கட்டை அவதானித்த படியே அவன் அவ்விடம் வருவதும் போவதுமாய் இருப்பதை இருபதாவது தடவையாக நான் காண்கிறேன். என்பதை யெண்ணி வியப்போடு தலையசைத்தேன் நான். எனினும் என் பக்கத்திருக்கும் நண்பரோ அவனைப் பார்த்து நட்புறவோடு தலையசைத்தார்.

“ஜெனரல் வாழ்க்கை எப்படிப் போகிறது?”

“அப்படியோன்றும் மோசம் என்பதற்கில்லை. வியாபாரம் நல்ல நிலை என்பதற்கில்லை. இதைவிட மோசமாகி விடவும் கூடும்.”

“என்ன சாப்பிட விரும்புகிறீர்கள்?”

“ஒரு பிராண்டி”

அவன் ஒரு கழற்றுகையோடு வெற்றுக்கிண்ணத்தைத் தட்டின் மீடு வைத்துவிட்டு. என் சகாவுக்கு தலையசைத்து விடை பெற்றான்.

“சென்று வருகிறேன்.”

பிறகும் நம் அருகிருக்கும் மனிதர்களுக்கு டிக்கட்டுகள் விற்கும் முனைப்பில் ஈடுபட்டான் அவன்.

இந்தப் படுப்பாங்கர மச்சத்துடனான மனிதர் என்ன உங்கள் நண்பரா? வியப்பு மாறாமல் கேட்டேன் நான்.

“அது அவனது கம்பீத் தோற்றுத்துக்குப் பொருந்துவதாக இல்லையல்லவா? அவன் நிகாரகுவாவிலிருந்து நாடு கடத்தப்

பட்டவன். அவன் புரட்சியாளன்தான். கள்வனும் கூட. ஆனாலும், மோசமானவன் கிடையாது. அப்போதும் இப்போதும் அவனைக் கண்டால் அவனுக்கு ஜந்தோ பத்தோ கொடுப்பது வழமை நான். அவன் ஒரு புரட்சி ஜெனரல். அவனது ஆயுதங்கள் அரசால் பறி முதல் செய்யப்படாதிருந்தால், அவன் அரசை சிக்கல் படுத்தியிருப்பான். குவாத்தமாலாவில் இன்று டிக்கட்டுகள் விற்பதற்கு பதிலாக அவன் யுத்தத்தின் அமைச்சராக இருந்திருப்பான். அவர்கள் அவனைக் கூட்டத்தோடு சேர்த்தே பிடித்துவிட்டார்கள். நீதி மன்றத்தில் அவனை ஓப்படைத்து, சட்டத்தின் முன் நிறுத்தி, கொலைத்தீர்ப்பு வழங்கி, அவனைத் தீர்த்துக் கட்டவும் முயன்றார்கள். அந்நாடுகளில் இது இயல்பான அமசம்தான். தெரியுமா? அவன் மரணதண்டனைக் கைதி யும் கூட. தான் பிடிபடுகையில் தனக்கு என்ன நிகழப் போகிறது என்பதை அவன் அறிந்து வைத்திருப்பான் என்றுதான் நான் ஊகிக்கிறேன். அன்றிரவை அவன் ஜெயிலில் கழித்தான். அவனும் மற்றவர்களும் எல்லாமாக ஜவர் குதாட்டத்தில் ஈடுபட்டபடியேயும், புகைபிடித்துக் கொண்டும் நேரத்தை போக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். அது போலோரு தூதிஷ்டம் அவன் வாழ்வில் என்றுமே நிகழவில்லை என்றுதான் அவன் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான் என்னிடம்.

போழுது புலரும்போது ஒரு சாதாரண மனிதன் அவனது வாழ்வில் இத்தனை சிகரட்டுகளை பற்ற வைத்திருக்க முடியுமா என்று அவனைக் கொலைத்தண்டனை வழங்கப்படுத்தங்காய் கொண்டுவரப் பணிக்கப்பட்டிருந்த இராணுவவீரர்கள் வியக்கிறானு அவனைச் சுற்றித் தீக்குச்சிகள் கிடந்தனவாம்.

அவர்கள் அவனையும், அவன் கூட்டத்தினரையும் ஜெயிலின் கொலைத்தண்ணை வழங்கப்படும் இடம் நோக்கி அழைத்த வந்து, தண்டனை நிறைவேற்றுவோருக்கு நேரத்திராக ஒருவர் பக்கம் மற்றவரோ ஒரு கவரண்டை நிற்குமாறு பணித்தார்கள். அங்கே கொஞ்சம் தாமதமேற்படவே, பொறுப்பான உத்தியோகத்துக்களிடம் நம் நன்பன் கேட்டான், “என்ன பைத்தியக்காரத்தனத்துக்காய் இன்னும் எம்மைக் காக்க வைத்துத் தாமதிக்கிறீர்கள்” என்று. பொறுப்பான அலுவலர் சொன்னார், “அரசு துருப்புகளுக்குக் கட்டளைகள் பிறப்பிக்கும் ஜெனரல் அவர்கள் இந்தத் தண்டனை வழங்கப்படும் நிகழ்வுக்கு வருகை தரவிருப்பதாக செய்தி சொல்லி

யிருப்பதால் அனைவரும் அவர் வருடைக்காகக் காத்திருக்கிறார்கள்” என்று. “அப்படியாயின் இன்னொரு சிகரட் பற்ற வைத்துக் கொள்ள எனக்கு அவகாசம் உள்ளது” என்று கூறி கேலியாயும் கூடவே சொன்னான் நம் நண்பன். “அவர்கள் எப்போதும் கணங்கி வரும் வழக்கம் உடையவர்கள்தானே.”

ஜெனரல் சான் இக்னாசியோ உதவிக் கமாண்ட்ரோடு தண்டனை வழங்கப்படும் இடத்துக்கு வரும்போதும் சிகரட் புகைத்துக் கொண்டுதான் இருந்தான் அவன். நீங்கள் அவரைச் சந்தித்திருப்பீர்களோ என்னவோ? வழமையான சம்பிரதாயங்கள் அனைத்தும் முடிந்தான பின்னர், ஜெனரல் சான் இக்னாசியோ குற்றும் சுமத்தப்பட்டி ருக்கும் இவர்களை நோக்கி “ஏதேனும் கடைசி ஆசைகள் உள்ளதா?” என்று கேட்டார். ஜவரில் நால்வர் “இல்லை” என தலையசைக்க நமது நண்பன் மட்டும் பேசினான்.

“ஆமாம், நான் என் மனைவியைப் பார்த்து விடடிப்பை எண்ணுகிறேன்.”

“அது குறித்து எனக்கு ஆட்சேபனைகள் எதுவும் கிடையாது. அவன் எங்கே இருக்கிறான் தற்போது?”

“சிறைக்கட வாயிலில் காத்திருக்கிறான்.”

“ஜந்து நிமிடத்துக்கு மேல் தாமதிக்காது தானே...”

“தாமதிக்காது ஜெனரல் அவர்களோ...”

“அவனை இவ்விடத்திருந்து சற்றுத் தள்ளி வையுங்கள்.”

இரண்டு படைவீரர்கள் முன்னே நடக்க, அவர்கள் இருவருக்கும் நடுவே குறித்த இடம் நோக்கி குற்றும் சுமத்தப்பட்டோர் நடந்தார்கள். துவக்குச் சூடு பிறப்பிக்கும் நபர், ஜெனரல் தலையசைத்து அனுமதி தரவே அங்கொரு அவஸ்தை மனோநிலை நிலவியது. சற்றைக்கெல்லாம் சூடு பிறப்பிப்பவர் கட. நால்வரும் தரையில் வீழ்ந்தனர். வியப்பட்டும் முறையில் அவர்கள் வீழ்ந்தனர். ஒன்றாகவுன்றி, ஓருவர் பின் ஒருவரேன் தள்ளாடித் தள்ளாடி அவர்கள் விளையாட்டுக் கடையிலிருக்கும் “பப்பெட்” பொம்மை களை அலங்கோலமாய் வீழ்ந்தனர். அலுவலர் அவர்களைத் தாண்டிக் கொண்டு மீதமிருக்கும் இன்னுமொரு நபருக்காகத் தன் துப்பாக்கியைச் சரி செய்து கொண்டே நடந்தார். சிகரட் பற்றி முடிய நம் நண்பன் மீதித்துண்டை வீசியெறிந்தான்.

நுழைவாயில்ருகே நின்றிருந்த ஜனத்திரள் மத்தியில் ஒரு சலசலப்போசை கேட்டது. ஒரு பெண் நெஞ்சில் கைவைத்தபடி அவசரமாய் அடியெடுத்து வைத்து, முன்னோக்கி நகர்ந்த வந்தாள். திடீரென்று நின்றவள், தன்னிரு கைகளையும் அகல விரித்து கத்திக் கூக்குரலிட்டபடியே முன்னோக்கி ஓடினாள்.

“காரம்பா” ஜெனரல் கத்திச் சொன்னான்.

அவள் கறுப்புடை அணிந்திருந்தாள். தனது தலைமுடியை தாவணியால் மூடியிருந்தாள். அவளது முகமே அதிர்ச்சியில் உறைந்து வெளிறிப் போயிருந்தது. பெண்ணம்பெரிய கண்கள் அவனுக்கு. மெல்லிய சாதாரண தோற்றத்தில் ஒரு சிறுமியைப் போலிருந்தாள் அவள். துயரமும் வேதனையும் குழ அவர்கள் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஒடுகையில் அவளது அழகு மிகைத்திருந்தது. வாய் திறந்திருந்தது. முழுத் துயரத்தினிடையேயும் அவள் ரொம்பவும் அழகுடனிருந்தாள். படைவீரர்களுக்கிடையே ஒரு வியப்புட்டும் பார்வை நிலைத்திருந்தது.

குற்றம் சுமத்தப்பட்டிருந்த அவன் அவளைச் சுந்திக்க ஒரு அடி முன்வைத்து நகர்ந்தாள். அவள் அவளது கைகளுக்குள் வந்து துயரமுட்டும் விதமாய்க் கதறியழுது கூக்குரலிட்டாள்.

“என் இதயத்தின் உயிரோட்டமே” அவன் அவளது உதடில். அழுத்தி முத்தம் பதித்தான். அதே கணம், அவளது தொழ தொழுத்த சட்டைக்குள்ளிருந்து சட்டை ஒரு கத்தியை எடுத்தான் அவன். யாருக்கும் தெரியாமல் அதை எங்ஙனம் ஓளித்து வைத்திருந்தானோ தெரியாது, அவளது கழுத்திலே ஒரு குத்து குத்தினான் அவன். வெட்டுண்ட நரம்பிலிருந்து இரத்தம் பீரிட்டு எழுந்து அவளது சட்டையை சாயிமிட்டது. மறுபடியும் அவளது கழுத்துக்கூடாகக் கையைப் போட்டு அவளைத் தன்னை நோக்கி இழுத்தெடுத்து அவளது உதடில் மறுபடியும்ருத்தமிட்டான் அவன்.

யாருக்கு என்ன நடக்கிறது என்று புரிவதற்கிடையில் அது ரொம்ப அவசரமாய் நடந்தது. எல்லோரும் பயத்தில் கூக்குரலிட்டுக் கத்தியழுதன். பாய்ந்து அவளை இழுத்தன். அந்த யுவதியிட மிருந்து அவளை இழுத்தெடுத்து அவளது பிடியைத் தளர்த்திடவே. கீழே சரிந்த அவளது உடலை உதவிக் கொமாண்டர் தாங்கிப் பிடித்துக் கொண்டார். அவள் முஃச்சையாகிக் கிடந்தாள். அவர்கள்

கைசிறாவ ஸ்ரைலவுரா

அவளைத் தரையிலே மெல்லக் கிடத்தினர். எல்லோர் பார்வையும் அதிர்ச்சியில் உறைந்து கிடந்தது. அவளையே எல்லோரும் வெறித்துப் பார்த்தனர். புரட்சியாளன் தான் குத்திய இடத்தை அறிவான் ஆதலால், அவர்களால் அவளது இரத்தத்தை ஒன்றும் கட்டுப் படுத்திவிட முடியாது என்று அவன் அறிந்தே வைத்திருந்தான். அவளது புறத்தே முழந்தாளிட்டுப் பணிந்து கிடந்த உதவிக் கொமாண்டர் எழுந்து கொண்டார்.

“அவள் இறந்து விட்டாள்.” அவர் முனுமுனுத்தார். புரட்சியாளன் தன் நெஞ்சில் சிலுவை அடையாளமிட்டுக் கொண்டான்.

“ஏனிப்படிச் செய்தாய்?” ஜெனரல் கேட்டார்.

“அவளை நான் நேஸித்தேன்.”

ஒன்று கூடி நின்றிருந்த ஜனத்திரள் ஒரு பெருமூச்சோடு கொலையாளியை வியப்பிலும், அதிர்ச்சியிலும் உறைந்து போய்ப் பார்த்திருக்க, ஜெனரலோ மொனத்தில் ஆய்விட அவளை ஒரு கணம் வெறித்தார். “அது ஒரு புளிதமான குறிப்பை உணர்த்துகின்றது.”

இறுதியாய் அவர் சொன்னார், “என்னால் இம்மனிதனுக்கு கொலைத்தண்டனை வழங்க முடியாது. என் காரை எடுங்கள். இந்த மனிதனை முன்னால் ஏற்றுங்கள். ஒரு வீரபுருஷனிடமிருந்து இன்னொருவருக்கு வழங்கப்பட்ட மரியாதைக்கு எனது இறுதி மரியாதையைச் செலுத்துகிறேன்.”

கேட்டிருந்தேர்க்கு மத்தியில் அங்கீகரிப்பதான முனுமுனுப் போசைகள் எழுந்து ஓய்ந்தன. உதவிக் கமாண்டர் அவனது நோலைத் தட்டிவிட, ஒரு வார்த்தையுமே பேசாது இரு படைவீரர்களுக்கு மத்தி யிலே நடந்து, காத்திருக்கும் காரை நோக்கிச் சென்றான் அவன்.

என் நன்பர் நிறுத்தினார். சற்று நேரம் நான் மொனத்தில் உறைந்திருந்தேன். அவர் குவாத்தமாலா நாட்டைச் சேர்ந்தவர். என்னோடு ஸ்பானிய மொழியில் பேசினார். அவர் எனக்குச் சொன்னதனைத்தையும் என்னாலியன்றவரை நான் உங்களுக்கு மொழிபெயர்த்துச் சொல்லியிருக்கிறேன். எனினும், அவரது புரிந்து கொள்ள இலகுவற்ற மொழியின் தொனியை விபரித்திட நான் ஒன்றும் முயற்சி செய்யவில்லை. உண்மையைச் சொல்வதானால், அது இக்கதையினுக்கு ரொம்பவும் பொருந்தும்.

“ஆணால், இந்த மச்சம் எங்கனம் வந்தது இவனுக்கு?” நான்

நீளமாய் இழுத்துக் கேட்டேன்.

“ஓ! அதுவா? அது போத்தில் ஒன்றைத் திறக்க முயலுகையில் ஏற்பட்ட காயம். அது ஜிஞ்சர் பியர்- குடான் குடிபானவகை - ஒன்று.”

“நான் ஒருபோதும் விரும்பவில்லை அதை” சொன்னேன் நான்.

From- The Syllabus for B.Ed in English 2010-2012

வானம்பாழியும் ரோஜாவும் கெக்கிறாவ ஸீலைஹா

எமது கல்வித்திட்டத்தில் இரண்டாம் மொழியாக நாம் கற்கின்ற ஆங்கில மொழியிலிருந்து கணிசமான நால்கள் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டாலும். அவை தேவையான விடயங்களை

உள்ளடக்கியுள்ளனவா என்பது கேள்விக்குறியே. எமது ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரிகளிலும், கல்விக் கல்லூரிகளிலும் பாடங்களாகச்

சேர்க்கப்பட்டுள்ள இலக்கியத் தொகுப்புகளையாவது யாராவது தமிழில் தரமாட்டார்களா என்கிற எனது நெடுநாள் ஆசை

இன்று நிறைவேறுகின்றது.

அந்த வகையில்,

கெக்கிறாவ ஸீலைஹாவின் பணி போற்றுதற்குரியது.

அன்டன் செக்கோவைப் படிக்காதவர்கள்

எந்த மொழியிலும் சிறுக்கை எழுதத் தகுதியற்றவர்கள் என்பது என்கருத்து. அந்த விதத்திலும், ஸீலைஹா போற்றுதற்குரிய இன்னொரு பணியைச்

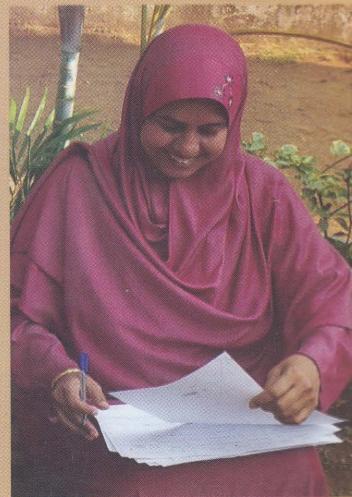
செய்துள்ளார். ஆம் அன்டன் செக்கோவின் இரண்டு கதைகள் இங்கு

தமிழில் வார்த்தெடுக்கப் பட்டுள்ளன.

இவரது பணி மேலும் சிறக்க வாழ்த்துகிறேன்.

ஈ. பீர் மொஹமத்

உதவிக் கல்விப் பணிப்பாளர் (குழிழ்ப்பிரிவி)
வடமத்திய மாகாணக் கல்வித் தினைக்களம்
அனுராதபுரம்
விலை 210/-

ISBN 978-955-53263-2-2